Έτος Ζ'

Τεύχος 147ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ΠΑΥΛΟΥ ὑποβάλουν εὐλαβῶς τὰς διαπύρους εὐχάς αὐτῶν, ὑπὲρ ὑγείας, μακροημερεύσεως καὶ εὐημερίας ΑΥΤΟΥ καὶ ἐκδηλώνουν τὰ αἰσθήματα τῆς βαθυτάτης ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας πρὸς τὸν λαοφιλῆ καὶ εὐσεβέστατον ΑΝΑΚΤΑ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 147ον

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

NEW SCOTLAND YARD

— ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ —

Ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς N. Scotland Yard
κ. **RONALD M. HOWE**

Τὸ ἔγκλημα ἀναφαίνεται ἀφ' ἧς αἱ κοινωνίαι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν μεταβάλλεται αἰσθητῶς, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑφίσταται. Τὰ αἴτια τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι πολυάριθμα καὶ ἡ ἐξιχνίασις τοῦ ἐγκλήματος ἀποτελεῖ πεδίον εὐρύτατον, ἐπισῦρον τὴν ἰδιαιτέραν προσοχὴν τῆς ἐπιστήμης τῆς ἐγκληματολογίας.

Οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι δὲν εἶναι οὔτε ὑπεράνθρωποι, οὔτε ἀνόητοι, ἀλλὰ εἶναι ἄνθρωποι ὡς οἱ λοιποί. Τὸ ἔργον των συνίσταται, εἰς τὸ νὰ διευκρινίζωσι, τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ παραδίδωσι τοὺς δράστας εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἡ ἐπιτυχία των ἀπαιτεῖ τὴν συνύπαρξιν τεσσάρων παραγόντων. Κοινῆς εὐθυκρισίας, μεγάλης φιλοπονίας, μορφώσεως καὶ πείρας. Πᾶς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος γνωρίζει ὅτι τὸ πρῶτον του καθῆκον εἶναι νὰ προλαμβάνῃ τὸ ἔγκλημα καὶ δὲν δύναται νὰ παραγνωρίζῃ τί σημασίαν ἔχει ἐν τούτῳ καὶ ἡ καταστολή. Οἱ δύο οὗτοι ὅροι ἐκφράζουσι πολλάκις τὸ αὐτό.

Οἱ πρόδρομοι τῆς Ὑπηρεσίας τῆς Γεν. Ἀσφαλείας ἦσαν οἱ δρομεῖς τῆς ὁδοῦ Bow οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν σῶμα σχηματισθὲν κατὰ τὸ 1749 ὑπὸ τοῦ Henry Fielding δικαστικοῦ λειτουργοῦ τῆς ὁδοῦ Bow.

Ἐπρόκειτο κυρίως περὶ ἀνιχνευτῶν τοῦ ἀδικήματος, ὁ δὲ ἀριθμός των ἦτο περιωρισμένος. Κατὰ τὸ ἔτος 1782 ἡ Κυβέρνησις συνέστησεν ἓν Ἀστυνομικὸν Σῶμα ὀνομαζόμενον «The Patrols» (αἱ περίπολοι) τὸ ὁποῖον ἐτέθη ὑπὸ τὴν Διοίκησιν τῶν Δικαστῶν τῆς ὁδοῦ Bow. Οἱ Ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι τὸ ἀπετέλουν ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιοῦνται περισσότερον διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος, παρὰ διὰ τὴν καταστολὴν αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1829, ὅταν ἱδρύθη ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία «Metropolitan Police» δὲν ὑπῆρχεν ἡ Ὑπηρεσία τῆς Γεν. Ἀσφαλείας.

Αἱ περίπολοι Bow Street Patrols εἶχον ἐνσωματωθῇ εἰς τὴν νέαν Ἀστυνομίαν. Τοῦτο δὲν συνέβη διὰ τοὺς Bow Street Runners οἱ ὁποῖοι παρέμεινον ἀνεξάρτητοι καὶ ἐθεωροῦντο εἰδικοὶ εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἀπεδείχθη οὐχὶ ἱκανοποιητική.

Κατὰ τὸ ἔτος 1837 μία Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπεγράμμισεν ὅτι οὗτοι

ἦσαν μᾶλλον ἰδιῶται detectives, παρὰ ἀποτελεσματικὰ ὄργανα ἐξυπηρετήσεως τῶν σκοπῶν τῆς Δικαιοσύνης.

Κατὰ τὸ ἔτος 1839 οἱ «Bow Street Patrols» ἐξέλιπον καὶ ἡ πόλις τοῦ Λονδίνου δὲν εἶχε πλέον ἀστυνομικοὺς ἐπιφορτισμένους μὲ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ ἐγκλήματος μέχρι τοῦ 1842, ὁπότε ἱδρύθη μία μικρὰ ὑπηρεσία παρὰ τῇ Scotland-Yard (τοπικὸς προσδιορισμός), ἀσχολουμένη μὲ ἐγκληματικὰς ἀναζητήσεις καὶ ἥτις περιελάμβανε δύο ἐπιθεωρητὰς καὶ ἓξ ἀστυφύλακας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1868 εἶχε προσωπικὸν ἐν ὅλῳ 15 ἀνδρῶν. Κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, νέα προσπάθεια ἐγένετο πρὸς καταπολέμησιν πολυαρίθμων κλοπῶν διὰ ῥήξεως, αἵτινες διεπράχθησαν κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἐχρησιμοποιήθησαν ἀποσπάσματα τῆς Ἀστυνομίας Τάξεως μὲ πολιτικὴν περιβολήν, διὰ νὰ ἐνεργῶσι περιπολίας εἰς τὰς συνοικίας ὅπου τὰ ἀδικήματα ταῦτα ἦσαν συχνότερα, ὠνομάζοντο δὲ τὰ συγκροτήματα ταῦτα: «Περίπολοι τοῦ χειμῶνος». Ἡ ὀνομασία αὕτη, παρέμεινεν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ἀστυνομίας Τάξεως, οἱ ὁποῖοι ἐνίσχυον μέχρι τοῦ 1941 τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὀνομάζονται Aids (βοηθοὶ) τῆς ὑπηρεσίας ταύτης.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγένοντο προσπάθειαι ὅπως αὐξηθῇ ἡ δύναμις τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἀλλ' αὗται συνήντων πάντοτε ζωηρὰν ἀντίδρασιν. Μόλις κατὰ τὸ 1878 κατόπιν ἀποφάσεων ληφθεισῶν ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἐπιφορτισθείσης μὲ τὴν μελέτην τῶν ζητημάτων τῆς Ἀστυνομίας Ἀσφαλείας ἐπετεύχθη τοῦτο. Ἡ Ὑπηρεσία Γενικῆς Ἀσφαλείας εἶχεν ἱδρυθῇ ὑπὸ τοῦ Howart Vincent, ὅστις ἐγένετο ἀκολούθως Sir καὶ μέλος τοῦ Κοινοβουλίου, ἀνέλαβε δὲ τὴν Διεύθυνσιν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Διευθυντὴς Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων».

Τὸ 1884 ἡ θέσις αὕτη κατηργήθη καὶ ἡ Δ/νσις περὶ ἧς πρόκειται ἀνετέθη εἰς Διευθυντὴν (ἀκριβῶς Ὑποδιευθυντήν). Ἡ ὑπηρεσία αὕτη ἐπέζησε κατόπιν πολὺ ζωηρᾶς ἀντιδράσεως, ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη τῆς ἱδρύσεώς της ἐδικαιώθη πλήρως ὑπὸ τοῦ μόνου τελικῶς βαρύναντος κριτηρίου, δηλαδὴ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων.

Πᾶς ἀστυνομικὸς ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν Ἀστυνομίαν καὶ εἶναι ὑποψήφιος διὰ τὴν Ὑπηρεσίαν Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν Criminal Investigation Departement ὀφείλει κατ' ἀρχὰς ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα νὰ ἐκτελέσῃ ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν τάξεως. Ἐὰν οὗτος φανῇ κατάλληλος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἀσφαλείας, καὶ ἔχῃ καλὴν παράστασιν, τὰ προσόντα αὐτοῦ τίθενται ὑπὸ δοκιμασίαν διὰ τῆς χρησιμοποιήσεώς του παρὰ τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν, ὁπότε κατ' ἀρχὰς περιπολεῖ πρὸς πρόληψιν τοῦ ἀδικήματος καὶ σύλληψιν τῶν μετεχόντων τῆς διαπράξεώς του. Ἐὰν κριθῇ ὡς συγκεντρῶν πάντα τὰ προσόντα ἵνα ἐκτελέσῃ ἐπιτυχῶς τὰ καθήκοντά του καὶ ὡς μέλος τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, τότε ἐμφανίζεται ἐνώπιον ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ ἂν κριθῇ κατάλληλος ὁρίζεται ὡς «Detective constable» εἰς ὃν βαθμὸν ὑπηρετεῖ δοκιμαστικῶς ἐπὶ ἓν ἔτος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου ταύτης ἀκολουθεῖ ἐπὶ 10 ὁλοκλήρους ἑβδομάδας, μαθήματα τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου καὶ Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας.

Μεγάλη κατεβλήθη ὑπὸ εἰδικῶν μέριμνα διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος τῆς διδεκτέας ὕλης. Τὰ μαθήματα ἑπομένως εἶναι περιληπτικὰ καὶ ἐξετάζουν λεπτομερῶς θέματα μεταξὺ τῶν ὁποίων τ' ἀκόλουθα:

Κλοπή, ἀπάτη, νομοθεσία ἑταιρειῶν, συνωμοσίαι, δεκασμός, κλοπὴ διὰ ῥήξεως, πλαστογραφία, κιβδηλεία, ἐκβιασμός, ζητήματα ἠθῶν, ναρκωτικῶν, διγαμίας καὶ νομοθεσίας σχετικῆς μὲ τοὺς ἀνηλίκους. Δίδονται ἐπίσης μαθήματα παρ' εἰδικῶν ἐπὶ θεμάτων Ἰατροδικαστικῆς καὶ Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας. Μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν γίνονται ἐξετάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας εἶναι ἀναγκαῖον ὁ δοκιμαζόμενος νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὰ 75 % τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς βαθμολογίας. Μετεκπαίδευσις γίνεται συχνάκις διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς μέχρι τοῦ Ὑπαστυνόμου, καὶ πάντοτε ζητεῖται τὸ αὐτὸ ἐλάχιστον ὅριον βαθμολογίας.

Ἡ ἐξέλιξις τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν (C.I.D.) εἰς τὸ σημερινὸν ἐπίπεδον τῆς μεγάλης δραστηριότητος καὶ ἀποτελεσματικότητός της ἐγένετο βαθμιαίως καὶ τὰ πολυποίκιλα αὐτῆς καθήκοντα τῆς ἀνατέθησαν, οὐχὶ δι' ἑνὸς νόμου, ἀλλὰ διὰ πολλῶν τοιούτων καὶ πολλάκις κατὰ τρόπον ἀόριστον.

Δέον ἑπομένως νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ἡ προσοχὴ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ ἀσφαλείας πρέπει νὰ διατίθεται εἰς τὸ νὰ συγκρατῇ ὅλα τὰ διάφορα καθήκοντα τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς ἔχουν ἀνατεθῇ εἰς αὐτόν.

Βαθεῖα γνῶσις τοῦ ἐπαγγέλματος εἶναι ἀπαραίτητος, διότι ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος καταρτίζῃ μίαν δικογραφίαν, ἧς θὰ λάβουν γνῶσιν οἱ Δικηγόροι καὶ τὸ Δικαστήριον καὶ πρόκειται ἅμα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς ὑποθέσεως, εἰς ἣν ἐνήργησε τὴν ἐξεύρεσιν, βλέπει τὸν ἑαυτόν του συχνὰ ὑποχρεωμένον νὰ ἀντιτάξῃ τὰς γνώσεις του καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά του εἰς τὰς τοιαύτας τῶν καλλιτέρων νομομαθῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας.

Ἡ Ὀργάνωσις τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἐρευνῶν (C.I.D.) τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας δύναται ἄριστα νὰ κατανοηθῇ ἐὰν ἐκτεθῶσιν αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων της. Ἡ Ὑπηρεσία, διοικεῖται ὑπὸ Διευθυντοῦ (ἀκριβῶς Ὑποδιευθυντοῦ) τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου κατέχω κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμήν. Ὁ Δ/ντὴς εἶναι ὑπεύθυνος ἔναντι τοῦ Δ/ντοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας δι' ὅλα τὰ ζητήματα τ' ἀφορῶντα τὸ ἔγκλημα. Ἡ συνήθεια ἐπεκράτησεν ὅπως ὁρίζηται διὰ τὸ λειτούργημα τοῦτο εἷς νομικὸς, ὅστις νὰ κέκτηται μεγάλην πεῖραν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν εἰς τὸ Ποινικὸν Δίκαιον. Ὁ μετ' αὐτὸν ὀνομάζεται «Δ/τὴς τῆς C.I.D.». Ἡ ὑπηρεσία διαχωρίζεται εἰς δύο κλάδους. Ὁ εἷς ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἐγκλήματα καὶ τὴν ἐξιχνίασίν των, ὁ ἕτερος εἶναι γνωστὸς ὡς εἰδικὸς κλάδος (Εἰδικῆς Ἀσφαλείας). Ὁ δεύτερος εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ἀσφάλειαν τῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κράτους, τὸν ἔλεγχον τῶν λιμένων καὶ ἀλλοδαπῶν. Διὰ πολλὰ καθήκοντα ὁ εἰδικὸς κλάδος ἐπεκτείνει τὸν δρᾶσιν του ἐφ' ὅλης τῆς Χώρας καὶ οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς Μητροπόλεως, δεδομένου ὅτι μέλη αὐτοῦ εἶναι διεσπαρμένα εἰς θαλασσίους σταθμοὺς καὶ τοὺς ἀερολιμένας καθ' ὅλην τὴν χώραν.

Ἕκαστος τῶν δύο τούτων κλάδων διατελεῖ ὑπὸ τὴν Διοίκησιν ἑνὸς Διοικητοῦ (ἀκριβῶς Ὑποδιοικητοῦ).

Τὸ προσωπικὸν τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ὑπηρεσίας Γενικῆς Ἀσφαλείας εἶναι ἐγκατεστημένον εἰς τὴν New Scotland Yard καὶ ὑποδιαιρεῖται, ἀναλόγως τῆς εἰδικότητος τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, εἰς τμήματα ἄτινα διὰ μεγαλυτέραν εὐχέρειαν διακρίνονται δι' ἑνὸς ἀριθμοῦ. Ἀναμφιβόλως τὸ σπουδαιότερον Τμῆμα εἶναι τὸ A^1 τὸ ὁποῖον διοικεῖται παρ' Ἀστυνόμου. Ἀσχολεῖται μὲ τὰς μᾶλλον σοβαρὰς ὑποθέσεις ἐγκλημάτων καὶ ἐκείνας αἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην ἐρευνῶν, εἰς πλείονα τῶν διαφόρων διαμερισμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα διαιρεῖται ἀλφαβητικῶς ἡ περιφέρεια τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας. Ἐπίσης μὲ τὰ ἐγκλήματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς Κυβερνητικὰς Ὑπηρεσίας ὡς καὶ μὲ τὰ σπουδαῖα ἀδικήματα τὰ διαπραττόμενα ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ τοπικὸς Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομήν. Ἀσχολεῖται ἐπίσης μὲ σοβαρὰς ὑποθέσεις, ὧν ἀναλαμβάνει τὴν δίωξιν ἡ ἀνωτάτη Εἰσαγγελικὴ Ἀρχὴ καὶ ἰδιαιτέρως μὲ ὑποθέσεις ἐκδόσεως ὑπόπτων δραπετεύσεως ἐγκληματιῶν, μὲ διεθνῆ ἐγκλήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖται μία εἰδικὴ μόρφωσις ἢ εἰδικὴ γλωσσομάθεια ὡς καὶ μὲ ὑποθέσεις πλαστογραφίας καὶ ἀπάτας Τραπεζῶν. Ὁ πίναξ αὐτὸς τῶν καθηκόντων δὲν εἶναι πλήρης. Ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ προϊσταμένου τοῦ Τμήματος ὑπηρετοῦν ὀκτὼ Ὑπαστυνόμοι Α', οἱ ὁποῖοι μεταβαίνουσι κατόπιν αἰτήσεως εἰς τὰς Ἐπαρχίας πρὸς ἐξεύρεσιν, ἐπὶ φόνων καὶ ἄλλων σοβαρῶν ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ προσωπικοῦ, ὅπερ ἀπαρτίζεται ἀπὸ 100 ὑπαλλήλους, περιλαμβάνει

Ὑπαστυνόμους Β', Ἀρχιφύλακας καὶ Ἀστυφύλακας. Τὸ Τμῆμα τοῦτο περιλαμβάνει τὴν πτερωτὴν ὁμάδα του μὲ τὸ συγκρότημα τῶν ἑλαφρῶν αὐτοκινήτων. Ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, κατέχοντες πεῖραν ἐφ' ὅλων τῶν τύπων τῶν ἐγκληματιῶν, ἐκλέγονται διὰ τὴν πτερωτὴν ὁμάδα καὶ ἡ ἁρμοδιότης των ἐκτείνεται ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Λονδίνου. Τὸ σῶμα τοῦτο ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του κατὰ τρόπον λίαν ἐχέμυθον, παρ' ὅλα τὰ πολλὰ γραφέντα κατ' αὐτοῦ. Ἐπισκέπτεται ἐπίσης τὰ ἱπποδρόμια τόσον εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅσον καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας, καθ' ὅσον εἰς τὰ μέρη ταῦτα συνχάζουσι πάντα κλέπται καὶ ἀνεπιθύμητα πρόσωπα. Τὸ Τμῆμα A^2 οὗτινος προΐσταται Ἀστυνόμος διενεργεῖ ἅπασαν τὴν ἀλληλογραφίαν, τὴν ἀφορῶσαν καταγγελθείσας ὑποθέσεις καὶ πάσας ἐν γένει τὰς ἀνακοινώσεις τὰς προερχομένας ἐκ τοῦ κοινοῦ ἢ ἄλλων ὑπηρεσιῶν ἐπὶ ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων.

Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπασχολεῖ συνεχῶς ἕνα Ὑπαστυνόμον Α', ἕνα Ὑπαστυνόμον Β', τρεῖς Ἀρχιφύλακας καὶ ἑπτὰ Ἀστυφύλακας.

Τὸ Δακτυλοσκοπικὸν Τμῆμα σημειούμενον διὰ τοῦ ἀριθ. A^3 εἶναι ἐμπιστευμένον εἰς ἕνα Ἀστυνόμον. Πρόκειται περὶ ἑνὸς συγκροτήματος εἰδικευμένων ὑπαλλήλων, λειτουργοῦντος δι' ὁλόκληρον τὴν Χώραν καὶ ἀσχολουμένων εἰς τὴν ταξινόμησιν καὶ διαπίστωσιν τῆς ταυτότητος διὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, ὡς καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνακαλυφθέντων ἀντικειμένων ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος. Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸ Τμῆμα τοῦτο ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς τόπους ἐν οἷς ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκλήματα διὰ νὰ προβῶσιν εἰς ἐξέτασιν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα πραγματογνωμόνων. Αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία εἶναι ἐπιφορτισμένη νὰ φέρῃ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων τὴν μαρτυρίαν τῶν πραγματογνωμόνων ἐπὶ τῆς Δακτυλοσκοπίας, νὰ λαμβάνῃ ὅλας τὰς ἀναγκαίας φωτογραφίας τῶν τόπων τοῦ ἐγκλήματος καὶ νὰ προβαίνῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν ἐγγράφων διὰ τῶν ὑπεριωδῶν καὶ ὑπερύθρων ἀκτίνων, ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν παραποιήσεων κ.τ.λ. Τὰ ἀρχεῖα περιλαμβάνουσι ἕνα περίπου ἑκατομμύριον δακτυλοσκοπικῶν δελτίων. Τὸ προσωπικὸν τοῦ Τμήματος A^3 περιλαμβάνει ἕνα Ὑπαστυνόμον Α', ἑνδεκα Ὑπαστυνόμους Β'. τριάκοντα δύο Ἀρχιφύλακας καὶ εἴκοσι τρεῖς Ἀστυφύλακας.

Ἡ ἐργασία αὐτοῦ αὐξάνει σταθερῶς καὶ οἱ ἀριθμοὶ θὰ δώσωσι τὴν καλλιτέραν ἰδέαν περὶ τῆς δράσεώς του. Ἡ δακτυλοσκοπικὴ ταξινόμησις γίνεται διὰ τὴν ὁλότητα τῶν Βρετανικῶν Νήσων. Τὸ 1945, 109.680 δακτυλοσκοπικὰ δελτία ἐν ὅλῳ ἐστάλησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πρὸς ἐνέργειαν ἐξερευνήσεων. Ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἐγένετο ἡ διαπίστωσις 32.026 ταυτοτήτων. Τὸ 1945 ἐσημειώθη ἐπίδοσις (ρεκὸρ) εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνηλίκων, ὧν ἐξηκριβώθη ἡ ταυτότης, εἰς τὸν ὄγκον τῆς ἐργασίας ἡ ὁποία διεξεπεραιώθη ἀπὸ τὰ διάφορα γραφεῖα τοῦ Τμήματος, εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξετασθέντων εἰδῶν τῶν ληφθέντων ἐκ τοῦ τόπου τοῦ ἀδικήματος καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιστημονικοῦ περιεχομένου ὑποθέσεων αἵτινες διεξεπεραιώθησαν. Ἡ ἀναλογία θετικῶν ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀποσβεσθέντων ἀριθμῶν ἐπὶ τῶν μετάλλων (ἐπὶ 114 ὑποβληθεισῶν περιπτώσεων ἐγένοντο 102 ἀποκαταστάσεις) εἶναι ἐξ ἴσου πολὺ μεγάλη. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἰδίου ἔτους μία φωτογραφία δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος διεβιβάσθη εἰς τὸ Μελβοῦρνον διὰ τοῦ ἀσυρμάτου. Τὸ αὐτὸ συγκρότημα δίδει ἐπίσης εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας τῆς Χώρας ὁδηγίας ἐπὶ τῶν χρησιμοποιουμένων μεθόδων εἰς δακτυλοσκοπίαν καὶ φωτογραφίαν καὶ ἐνδιαφέρει νὰ ὑπενθυμίσωμεν ὅτι παρεσχέθη ὑπ' αὐτοῦ σοβαρὰ συμβολὴ ὡς πρὸς τὰς χρησιμοποιηθείσας μεθόδους διὰ τὴν λῆψιν δακτυλοσκοπικῶν ἀποτυπωμάτων ἐπὶ πτωμάτων ἐκταφέντων εἰς καταληφθείσας χώρας.

Τὸ Τμῆμα ὑπ' ἀριθ. 4 ἢ ποινικὰ Ἀρχεῖα, ἱδρύθη δυνάμει τοῦ νόμου 1871, ὅστις σκοπὸν ἔχει τὴν πρόληψιν τῶν ἐγκλημάτων καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας ὡρίσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν φύλαξ τῶν ποινικῶν ἀρχείων δι' ὅλην τὴν χώραν, οὕτως ὥστε πᾶσα πληροφορία ἀφορῶσα οἱονδήποτε ἄτομον

καταδικασθὲν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὴν Οὐαλλίαν ἢ εἰς τὴν Σκωτίαν περιέρχεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν. Εἷς Ἀστυνόμος εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν βοηθούμενος ὑπὸ ἑνὸς Ὑπαστυνόμου Α΄. Τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ περιλαμβάνει ἐπίσης ὀκτὼ Ὑπαστυνόμους Β΄, εἴκοσι ἑπτὰ Ἀρχιφύλακας καὶ τεσσαράκοντα τρεῖς Ἀστυφύλακας.

Ἓν εὑρετήριον τῶν ἐγκληματιῶν καὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν τηρεῖται τακτικῶς καὶ ὅλος ὁ κόσμος δύναται νὰ τὸ συμβουλευθῇ.

Ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ ἠδυνάμεθα ποσῶς νὰ ἐλπίζωμεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἀποτελεσμάτων εἰς τὰς ἀναζητήσεις ἢ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν μεθόδων διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος κατ' αὐτοῦ. Ἡ ὑπηρεσία αὕτη τηρεῖ ὄχι μόνον ὀνομαστικὸν εὑρετήριον τῶν καταδικασθέντων προσώπων, ἀλλ' ἡ εὑρετηρίασις γίνεται εἰς ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ὁ ἀδικοπραγήσας ἠδυνήθη νὰ κάμῃ χρῆσιν, σημειοῦται τὸ παρώνυμόν του ὡς καὶ τὰ προσωπικά του χαρακτηριστικά, αἱ δυσμορφίαι ἐν λεπτομερείᾳ, ἐὰν ὑπάρχωσι, καὶ λίαν λεπτομερὴς περιγραφὴ τῆς μεθόδου τῆς διαπράξεως ἀδικήματος.

Μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων εὑρετηρίων τὰ ὁποῖα ἡ ὑπηρεσία αὕτη τηρεῖ, ἔχει συσταθῇ καὶ ἀρχεῖον λεπτομεροῦς περιγραφῆς καὶ ταξινομήσεως τῶν κλαπέντων ἀντικειμένων. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ συστήματος τούτου διαπιστοῦται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1945 κατέστη δυνατὴ ἡ διαπίστωσις τῆς ταυτότητος 1081 ἀντικειμένων περιελθόντων τῇ Ἀστυνομίᾳ, τῶν ὁποίων πολλὰ εὑρέθησαν ἐπὶ κρατουμένων καὶ ὑπόπτων διαπράξεως ἐγκλήματος.

Τὸ τμῆμα τῶν ποινικῶν ἀρχείων εἶναι ἐπίσης ἐπιφορτισμένον μὲ τὴν ἔκδοσιν ἐντύπου γνωστοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀστυνομικὸν Δελτίον, τὸ ὁποῖον διανέμεται εἰς ὅλας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, τῆς Βορείου Ἰρλανδίας, τῆς Νήσου Μάν, καὶ τῶν Ἀγγλονορμανδικῶν Νήσων. Πρὸ τοῦ πολέμου ἀπεστέλλετο ἐπίσης εἰς Ὑπηρεσίας τινὰς τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Τὸ Δελτίον τοῦτο περιέχει πληροφορίας ἐπὶ ἀναζητουμένων προσώπων, ὑπόπτων ἢ κρατουμένων διὰ διάπραξιν ἐγκλήματος, ἐνδείξεις σχετικὰς μὲ κλαπέντα ἀντικείμενα καὶ μὲ πρόσωπα ἐξαφανισθέντα ὡς καὶ ἀνευρεθέντα πτώματα καὶ μὲ ξένους παραβάτας διαφόρων περιοριστικῶν τῶν ἀλλοδαπῶν διατάξεων. Τὸ Ἀστυνομικὸν τοῦτο Δελτίον συνοδεύεται μὲ παραρτήματα σχετικὰ μὲ εἰδικοὺς ἐγκληματίας, μὲ ἄτομα τῆς κατηγορίας ταύτης, ἅτινα πρόκειται ν' ἀποφυλακισθῶσιν, μὲ νέας καταδίκας ἀτόμων, ἅτινα ἔχουσι ἤδη καταχωρηθῇ. Ἡμερησίως ἐκτυποῦνται 7.000 ἀντίτυπα εἰς Νιοῦ Σκότλαντ Γιὰρντ εἰς ὥραν ἐπιτρέπουσαν ὅπως πᾶσα Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία εἰς τὴν Χώραν λάβῃ ἓν μὲ τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον τὴν ἑπομένην πρωΐαν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1945 αἱ δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸ Δελτίον τοῦτο πληροφορίαι ἀφεώρουν 11.587 ἄτομα καὶ εἰς πολλὰς μεταξὺ αὐτῶν ἐνεφανίζετο καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ ἀτόμου.

Ἡ αὐτὴ ὑπηρεσία ἐκδίδει καὶ θέτει εἰς κυκλοφορίαν ἐπίσης μίαν ἀνάλογον δημοσίευσιν, τοπικοῦ μᾶλλον ἐνδιαφέροντος, γνωστὴν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Πληροφορίαι ἐμπιστευτικαὶ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας», ἡ ὁποία παρέχει ὑπὸ διαφόρους τίτλους ἀκριβεῖς πληροφορίας ἐπὶ τῶν χρησιμοποιηθεισῶν μεθόδων καὶ δίδει πληροφορίας ἐπὶ ἀτόμων θεωρουμένων ὡς ὑπόπτων δραστῶν τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἐγκλημάτων, ὧν ἡ ἐνοχὴ δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένη.

Ἓν τέλει μία τελευταία δημοσίευσις ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν: «Πίνακες δι' ἐνεχυροδανειστὰς» ἐκδίδεται ἐπίσης καὶ περιέχει τὴν περιγραφὴν ἀντικειμένων ἀξίας, κλαπέντων καὶ τῶν ὁποίων ἡ ταυτότης δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ. Αὕτη δὲ διανέμεται εἰς τοὺς ἐνεχυροδανειστὰς ἢ κοσμηματοπώλας.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. A^5 Τμῆμα εἶναι μία ὑπηρεσία, ἥτις ἀσχολεῖται μὲ τὰς προαγωγὰς τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ μὲ τὰς μηνύσεις αἵτινες θέτουσιν αὐτοὺς ὑπὸ κατηγορίαν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. Α[6] Τμῆμα εἶναι μία νέα ὑπηρεσία, ὀνομαζομένη: «Τμῆμα Ἐταιρικῶν ἀπατῶν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ Ἀστυνομίας τοῦ Ἄστεως». Ὁ ρόλος του συνίσταται, ὡς καὶ ἡ ὀνομασία του δεικνύει, εἰς τὸ νὰ ἐπιλαμβάνεται περιπλόκων ἀπατῶν Ἐταιριῶν. Καὶ τὸ Τμῆμα τοῦτο διοικεῖται ὑπὸ Ἀστυνόμου. Ἕτερον μέρος τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς C.I.D. εἶναι τὸ Ἐργαστήριον Ἐπιστημονικῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας τῆς Μητροπόλεως. Διευθύνεται ὑπὸ ἑνὸς Διδάκτορος Φυσ. Ἐπιστημῶν. Τὸ προσωπικὸν αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ χημικοὺς καὶ ἄλλους ἐπιστήμονας. Ὑπάρχουσι διάφορα παρόμοια Ἐργαστήρια Ἐπιστημονικῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας ἀνὰ τὴν Χώραν, εἰς ἃ καταφεύγει ἡ Ἀστυνομία.

Ἐπὶ τῶν περισσοτέρων περιπτώσεων, τῆς τετριμμένης ὁδοῦ ἀκολουθουμένης ἄνευ ἐξαιρέσεων, ὁ δράστης ἑνὸς ἐγκλήματος ἀφίνει ὄπισθέν του ἕνα σπουδαῖον ἴχνος τῆς διελεύσεώς του, δηλαδὴ τὸν τρόπον, καθ' ὃν διέπραξε τὸ ἔγκλημα. Ἐὰν ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον μιᾶς ἐπιμελοῦς ἐξετάσεως καὶ ταξινομήσεως, ἀποτελεῖ ἕνα πολύτιμον κρίκον συνδέσεως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀναζητήσεων καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ εὑρετήριον τῶν χρησιμοποιουμένων μεθόδων συνεισφέρει μίαν συνδρομὴν εἰς τοὺς ἀνακριτάς.

Ἡ μόρφωσις τῶν τελευταίων τούτων περιλαμβάνει μίαν διδασκαλίαν περὶ ἀναζητήσεως καὶ ἀναφορᾶς μικροτέρων λεπτομερειῶν, κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα εἰς ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἐπιφορτισμένοι μὲ τὴν κατάρτισιν τοῦ εὑρετηρίου νὰ καταρτίζωσιν αὐτὸ κατὰ τρόπον ὅσον οἷον τε χρησιμότερον διὰ τοὺς ποιουμένους χρῆσιν αὐτοῦ. Δὲν θ' ἀναφέρω παρὰ ἕνα παράδειγμα :

Τὸ παράδειγμα τῆς ἁπλῆς κλοπῆς, ἥτις ἔχει ταξινομηθῇ ὑπὸ 150 ὑποδιαιρέσεις, καὶ τῶν κλοπῶν διὰ ρήξεως, αἵτινες ἀποτελοῦσιν μίαν ὑποδιαίρεσιν τῆς ἁπλῆς κλοπῆς καὶ εἶναι ταξινομημέναι εἰς 100 περαιτέρω ὑποδιαιρέσεις. Ἡ κατηγορία ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον ἁπάτης ἔχει ἑκατοντάδας ὑποδιαιρέσεων. Γενικῶς τὸ Γραφεῖον τοῦτο ἀποτελεῖ ἕνα εὑρετήριον δι ὅλην τὴν Χώραν τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν δραστῶν αὐτῶν. Εἶναι ἕνα μέσον τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει ν'ἀποδίδωνται τὰ νέα γενόμενα ἐγκλήματα εἰς παλαιοὺς ἐγκληματίας ἢ περισσότερα ἐγκλήματα εἰς τὸ αὐτὸ ἄτομον, παρέχει δὲ τὰ μέσα τῆς ἀναγνωρίσεως μετὰ βεβαιότητος τῶν ἀγνώστων δραστῶν γνωστῶν ἐγκλημάτων, ὅταν συλλαμβάνωνται διὰ νέα ἐγκλήματα.

Δὲν ὡμίλησα μέχρι τοῦδε παρὰ περὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τῆς ἑδρευούσης εἰς τὴν New Scotland Yard, ἀλλὰ μοὶ ἐπιβάλλεται ἀκόμη νὰ ὁμιλήσω καὶ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς τὴν καλουμένην Ὑπηρεσίαν Παραρτημάτων.

Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία διαιρεῖται εἰς 23 Τμήματα ἕκαστον τῶν ὁποίων τελεῖ ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἑνὸς Ἀστυνόμου Τάξεως. Τὰ Τμήματα ταῦτα ἀποτελοῦσι τέσσαρα Διαμερίσματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων διοικεῖται ὑφ' ἑνὸς «Διοικητοῦ καὶ ἑνὸς Ὑποδιοικητοῦ». Ἡ Ὑπηρεσία τῆς C.I.D. δι' ἕκαστον διαμέρισμα τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν Ἀστυνόμου τῆς Ἀσφαλείας. Ὁ Ἀστυνόμος οὗτος καθοδηγεῖ τοὺς ὑπαλλήλους Ἀσφαλείας τῶν Τμημάτων εἰς τὸ ἔργον των καὶ ἐνεργεῖ ὡς σύνδεσμος μεταξὺ τῶν Τμημάτων, Διαμερισμάτων καὶ Δ)ντοῦ Γενικῆς Ἀσφαλείας.

Ἕκαστον τμῆμα ἔχει ἴδιον προσωπικὸν ὑπαλλήλων τῆς C.I.D. ὑπὸ Ὑπαστυνόμον Ἀσφαλείας τοῦ Τμήματος (παρ' ἡμῖν Ὑπαστυνόμον Παραρτήματος Ἀσφαλείας). Ὁ Ὑπαστυνόμος Ἀσφαλείας τοῦ Τμήματος βοηθεῖται ἀπὸ ἄλλους Ὑπαστυνόμους Ἀσφαλείας (συναδέλφους του) ἕκαστος τῶν ὁποίων εἶναι ἀμετάβλητος, ἐπιφορτισμένος μὲ πλείονας τοῦ ἑνὸς Ἀστυνομικοὺς Σταθμοὺς καὶ ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἀριθμὸν ἀρχιφυλάκων καὶ ἀστυφυλάκων ἀσφαλείας.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τῶν παραρτημάτων ἔχουσιν ὡς ἀποστολὴν τὴν ἐξιχνίασιν ἐγκλημάτων τελεσθέντων ἐντὸς τῆς ζώνης αὐτῶν.

Αἱ χρησιμοποιούμεναι μέθοδοι, τῆς ἀναζητήσεως τοῦ ἐγκλήματος, εἶναι πολυ-

ποίκιλοι. Ἐπὶ 128.954 ἀδικημάτων καταγγελθέντων εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὸ 1945, τὰ 71.664 ἐθεωρήθησαν ἐξιχνιάσιμα.

Πολλὰ τῶν ἀδικημάτων τούτων δὲν ἦσαν πράγματι ἐξιχνιάσιμα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν κλοπῶν ἀπὸ καταστήματα.

Δύναταί τι νὰ ἀμφιβάλῃ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀναζητήσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ταχείας λήψεως καὶ χρησιμοποιήσεως τῆς πληροφορίας ; Αὐτὸ εἶναι τὸ κεφαλαιῶδες ζήτημα. Διὰ τοῦτο τὸ κοινὸν προσεκλήθη νὰ χρησιμοποιῇ τὸν πολὺ γνωστὸν ἀριθμὸν «999» διὰ νὰ ζητῇ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀστυνομίας καὶ νὰ τῆς ἀνακοινώνῃ ἀμέσως τὰς ἐνδείξεις τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχῃ.

Αἱ στατιστικαὶ τοῦ 1945 δίδουσι μίαν ἰδέαν τῆς συμμετοχῆς τοῦ κοινοῦ εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην ὡς καὶ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων, ὅταν τὰ μέτρα ἐλήφθησαν ἀπὸ τῆς λήψεως τῶν πληροφοριῶν ἢ τῶν μηνύσεων.

Τὸ 1945 ὁ θάλαμος πληροφοριῶν τῆς New Scotland Yard ἔλαβεν 410.694 μηνύματα, ἐκ τῶν ὁποίων 13% εἶχον φθάσει διὰ τοῦ συστήματος ἐπειγούσης ἀνάγκης. Ὑπάλληλοι λαμβάνοντες τὰς πληροφορίας ταύτας μεταδιδομένας ἀπὸ τῆς πηγῆς ταύτης (τοῦ θαλάμου) ραδιοφωνικῶς ἠδυνήθησαν νὰ πραγματοποιήσωσι 4.462 συλλήψεις.

Ἡ ἀναζήτησις τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν πρόληψιν αὐτοῦ. Ὁ σύγχρονος ἀστυνομικὸς διδάσκεται πῶς δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τὴν μεγαλυτέραν βοήθειαν ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοῦ συνεισφέρωσι τὴν συνδρομήν των. Γνωρίζει τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χρησιμοποιῇ καλλίτερον τὰς ἰατρικὰς ἐπιστημονικὰς ἢ ἰατροδικαστικὰς ὑπηρεσίας, διὰ νὰ διευκολύνωνται ἢ νὰ ἐνισχύωνται αἱ ἀποδείξεις του. Διδάσκεται τὰς δυνατότητας τοῦ Χημικοῦ ἐργαστηρίου καὶ δύναται συνεπῶς νὰ καθορίζῃ ὁ ἴδιος τὰς οὐσίας καὶ τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα πρέπει κατὰ προτίμησιν νὰ ἐμπιστεύηται εἰς τοὺς εἰδικοὺς καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θέλουσιν οὗτοι νὰ τοῖς τὰ παραδίδει.

Ἄλλοτε ὁ ἀστυνομικὸς ἐδίσταζε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν συνδρομὴν τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ συνεισφέρῃ ἡ ἐπιστήμη διὰ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ πρόληψις αὕτη δὲν συναντᾶται πλέον εἰς τὸν σύγχρονον ἀστυνομικόν.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης τοῦ ἐγκλήματος θὰ συντελέσῃ νὰ χάσῃ ἔδαφος ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις. Ἡ σπουδαιότης τῆς πραγματικῆς ἀποδείξεως δὲν δύναται νὰ ὑποτιμηθῇ, διότι τὰ γεγονότα δὲν δύνανται νὰ ψεύδωνται, ἐνῷ οἱ μάρτυρες δύνανται. Αὐταὶ αἱ τελειοποιήσεις αἱ ὁποῖαι ἐπῆλθον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος ἐκαλλιτέρευσαν πολὺ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀναζητήσεως.

Αἱ προηγηθεῖσαι παρατηρήσεις δὲν ἔχουσι παρὰ ἕνα γενικὸν χαρακτῆρα καὶ θὰ ἐπεθύμουν τώρα νὰ ἐκθέσω τὰς ἐν χρήσει συνήθεις μεθόδους κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνεργείας τῆς ἐξιχνιάσεως ἐπὶ ἀδικημάτων διαπραττομένων καθημερινῶς καὶ τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσιν ἐκ μέρους τοῦ ὑπαλλήλου μίαν ἐφυᾶ ἐνέργειαν. Διὰ νὰ πράξω τοῦτο ἐξέλεξα μίαν πραγματικὴν ὑπόθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν ἀστυνομικὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐρεύνης του. Κατόπιν μιᾶς αἰτήσεως, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ ἄμεσος βοήθεια τῆς Ἀστυνομίας, ἔφθανε κατὰ τὰς πρώτας ἀπογευματινὰς ὥρας εἰς ὑπάλληλος τῆς Ἀσφαλείας εἰς μίαν ἰδιωτικὴν οἰκίαν κειμένην εἴς τινα συνοικίαν τῶν Προαστείων τοῦ Λονδίνου. Ἡ οἰκοκυρὰ ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν οἰκίαν της ἀπὸ τὴν ἀγοράν, παρετήρησε κατὰ τὴν εἴσοδόν της εἰς τὸ ἰσόγειον ὅτι τὰ δωμάτια αὐτοῦ ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ. Ἤκουσε θόρυβον εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ ἄνω ὀρόφου καὶ ἐτηλεφώνησεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς Ἀσφαλείας διέτρεξε ταχέως τὸ ἄνω μέρος τῆς οἰκίας καὶ παρετήρησεν ὅτι ἕνας ἐπισκέπτης εἶχε φύγει πηδήσας ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου ἐπὶ τῆς χλόης ἡ ὁποία ἦτο κάτωθι, ἀφίνων τὸν χιτωνίσκον του (σακκάκι του) καὶ τὸ πηλήκιόν του.

Μία ταχεῖα ἐξέτασις τοῦ κήπου ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ κλέπτης ἠδυνήθη νὰ φύγῃ πηδήσας ἕνα τοῖχον καὶ νὰ φθάσῃ εἰς ἕνα συνεχόμενον κτίριον. Ἐξέτασις γενομένη ἐπὶ τόπου (ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς μικροῦ χυτηρίου) διεπίστωσεν ὅτι εἷς ἄνθρωπος μεσῆλιξ, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἄνευ χιτωνίου, μόλις εἶχεν ὑπερπηδήσει τὸν τοῖχον, διῆλθε τὸ οἴκημα τροχάδην καὶ ἔφθασε ἐκεῖθεν εἰς τὸν δημόσιον δρόμον.

Εἶχεν οὕτως ὁ ἀστυνομικὸς τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τὴν πρώτην πρᾶξιν τῆς ἀναζητήσεως. Ἔδωσε διὰ τηλεφώνου εἰς τὸν θάλαμον τῶν πληροφοριῶν παρὰ τῇ New Scotland Yard τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει. Αὐταὶ αἱ ἐνδείξεις ἀμέσως διαβιβασθεῖσαι ραδιοφωνικῶς εἰς τὰς κινουμένας περιπολίας αὐτοκινήτων ἐφωδιασμένων μὲ δέκτας, ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν. Εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην περίπτωσιν αἱ προσπάθειαι τῶν ἀστυνομικῶν τῶν αὐτοκινήτων ὑπῆρξαν ἄκαρποι. Ὁ ὑπάλληλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἀνεκάλυψεν ὡρισμένα ἐνδιαφέροντα σημεῖα, ἤτοι ὅτι ὁ δράστης εἰσῆλθε διὰ διαρρήξεως τοῦ ὑαλοπίνακος τοῦ παραθύρου ὄπισθεν τῆς οἰκίας καὶ ὅτι ἕνα ἐργαλεῖον ὅμοιον μὲ λαβίδα εἶχε χρησιμοποιηθῇ.

Ἐμέτρησε κατ' ἀρχὰς μετὰ προσοχῆς τὴν ἔκτασιν τοῦ δίκην ψαλιδίου ἄκρου, τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη ἦσαν καταφανῆ ἐπὶ τοῦ ξυλίνου πλαισίου τοῦ παραθύρου, ἔπειτα τὰ ἀποτυπώματα τὰ ὁποῖα ἀφῆκεν εἰς τὸν χρωματισμόν, ὁ ὁποῖος εἶχε καταστραφῇ ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐργαλείου.

Δακτυλικὰ ἀποτυπώματα εὑρέθησαν πολλὰ ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ τῶν ἀποτυπωμάτων, ἀλλὰ ἀπεδείχθη ὅτι ἀνῆκον ὅλα εἰς πρόσωπα ἔχοντα νόμιμον δικαίωμα εἰσόδου εἰς τὴν οἰκίαν. Τὰ δωμάτια ἰσογείου ἐξητάσθησαν λεπτομερῶς, ἀλλ' οὐδεμία ἄλλη ἔνδειξις ἀπεκαλύφθη. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ τις διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τοῦ ἀναζητουμένου ἀτόμου. Εἰς τὸ δωμάτιον ὕπνου τοῦ ἄνω πατώματος ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ὅτι ἐγένετο ἀπόπειρα ἀφαιρέσεως τοῦ μεταλλικοῦ ὀπισθίου μέρους ἑνὸς μικροῦ χρηματοκιβωτίου. Τὸ ἐσωτερικὸν ἄκαυστον περίβλημα τούτου εὑρίσκετο κατὰ γῆς ἐφ' ἑνὸς ταπέτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὤφειλεν ὁ κλέπτης νὰ εἶχε γονατίσει κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου του. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀνεσήκωσε δείγματα αὐτοῦ τοῦ περιβλήματος καὶ ἔλαβε τὸν τάπητα. Ὁ ἐγκαταλειφθεὶς χιτωνίσκος ὑπὸ τοῦ κλέπτου ἐξητάσθη, ἀλλά, ἐξαιρέσει ἑνὸς σήματος καθαριστηρίου, οὐδεμία ἄλλη ἔνδειξις θὰ ἦτο δυνατὴ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοῦ. Ἕνα πηλήκιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνῆκεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς οἰκίας, εὑρέθη ἐπὶ τῆς κλίνης, τὸ μόνον δὲ ἰδιαίτερον ποὺ εἶχεν, ἦτο ὅτι ἀνέδιδεν ἕνα ἄρωμα δυνατὸν χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν πλύσιν τῶν μαλλιῶν. Τὸ παράθυρον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπήδησεν ὁ κλέπτης ἐτσουγκρανίστηκε πολὺ καὶ σχέδια τῆς βλαβείσης χρώσεως αὐτοῦ ἐλήφθησαν. Ἐκμαγεῖα κηροῦ παραφίνης καὶ ρητίνης ἐλήφθησαν, ἐκ τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν ποδῶν ἐπὶ τῆς χλόης, ἅτινα εἶχεν ἀφίσει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς φυγῆς του ὁ κλέπτης. Πρὶν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς οἰκίας ὁ ἀστυνομικὸς ἔλαβε μίαν πλήρη καὶ λεπτομερῆ περιγραφὴν ἑνὸς χρυσοῦ ὡρολογίου καὶ ἑνὸς δακτυλιδίου μὲ ἀδάμαντας, τὰ ὁποῖα εἶχον κλαπῇ.

Τὸ ἐργαζόμενον εἰς τὸ μικρὸν χυτήριον προσωπικὸν ἐξητάσθη καὶ πάλιν καὶ εὑρέθη ὅτι οὐδεὶς ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ κλέπτου. Τοιουτοτρόπως δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ ἐξετασθῶσιν αἱ φωτογραφίαι τῶν κλεπτῶν τοῦ Τμήματος τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ἀρχείων. Παρετηρήθη ἐπίσης ὅτι ὁ κλέπτης ἔτρεξεν ἐπὶ δαπέδου κεκαλυμμένου μὲ μεταλλικὰ ρινίσματα καὶ δεῖγμα τούτων ἐλήφθη. Πολλαὶ εἶναι αἱ ὁδοὶ οἵτινες ἠκολουθήθησαν διὰ τὴν ἀνίχνευσιν τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ σκοπός μου εἶναι νὰ περιγράψω τὰς σπουδαιοτέρας. Ὁ ὑπάλληλος ἐπεσκέφθη τὸ Τμῆμα Ἐγκληματολογικῶν Ἀρχείων καὶ κατεχώρησε λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν κλαπέντων κοσμημάτων εἰς τὸ διὰ τοὺς ἐνεχυροδανειστὰς καὶ κοσμηματοπώλας δελτίον. Ἀνέφερε κατόπιν καὶ συνεζήτησε ὅλας τὰς συνθήκας τοῦ ἐγκλήματος μὲ ἕνα συνάδελφόν του τοῦ Τμήματος τοῦ Εὑρετηρίου Μεθοδικοτήτων.

Ἔχει λεχθῆ ὅτι τὸ νὰ συλληφθῆ εἷς κλέπτης μὲ τὰ χαρτιὰ εἶναι μία ἐργασία πάρα πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἡ περίπτωσις τὴν ὁποίαν μελετῶμεν προσδίδει πολὺ τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιβεβαιώσεως ταύτης. Ἐλήφθησαν τὰ δελτία τῶν διαρρηκτῶν οἰκιῶν, τῶν δρώντων κατὰ τὴν ἡμέραν. Ἡ κατὰ προσέγγισιν ἡλικία τοῦ ὑπόπτου ἐπέτρεψεν ν' ἀφαιρεθῆ περαιτέρω ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς δελτίων. Περιωρίσθησαν κατόπιν τὰ δελτία εἰς μόνα τὰ ἀνήκοντα εἰς διαρρήκτας δρῶντας κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας ἢ εἰσερχομένους διὰ ῥήξεως τῶν ὀπισθίων παραθύρων τῶν οἰκιῶν διὰ τοῦ χρησιμοποιηθέντος ἐργαλείου. Ἐπὶ πλέον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου, ἐμφαίνοντα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ἀνθρώπου ὑψηλοῦ καὶ μεσήλικος, ἐπέτρεψαν ἀκόμη νὰ περιωρισθῶσιν αἱ ἀναζητήσεις. Μεταξὺ τῶν ἀπομεινάντων δελτίων ἓν ἐσημείωνεν, εἰς τὰ ἰδιαίτερα χαρατηριστικά, ὅτι τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνεφέρετο συνήθιζε νὰ χρησιμοποιῇ ἰσχυρὸν ἄρωμα εἰς τὰ μαλλιά του. Ὁ ἐνεργήσας τὴν ἐξακρίβωσιν ἔφυγε μὲ τὴν βεβαίωσιν ὅτι κατεῖχε τὸν τρόπον διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δράστην, ἀλλὰ παρὰ ταῦτα δὲν εἶχεν ἀποδείξεις διαπιστούσας τὴν ἐνοχὴν αὐτοῦ. Πληροφορίαι δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸ ἐμπιστευτικὸ δελτίον τῆς Ἀστυνομίας ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ἀτόμου τούτου καὶ ἐζήτησαν: 1) εἰδικὰς ἀναζητήσεις παρὰ τοῖς κοσμηματοπώλαις καὶ εἰς ἄλλα μέρη ἀνάλογα διὰ νὰ ἀνακαλυφθῶσι τὰ κλαπέντα ἀντικείμενα, ἅτινα εἶχον ἤδη περιγραφῆ εἰς τοὺς σχετικοὺς πίνακας τῶν ἐνεχυροδανειστῶν, 2) νὰ συλλεγῶσι πληροφορίαι ἐπὶ τοῦ εὑρεθέντος σήματος καθαριστηρίου ἐπὶ τοῦ χιτωνίσκου.

Αὕτη ἡ τελευταία αἴτησις ἀπέδωκεν ἀποτέλεσμα, διότι ἐξηκριβώθη ἡ ταυτότης τοῦ χιτωνίσκου. Εἶχε κλαπῆ εἰς ἀπόστασιν μερικῶν χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, εἰς μίαν κατοικίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε διὰ ῥήξεως ὁ κλέπτης κατὰ τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας, ἕνα μῆνα ἐνωρίτερον.

Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐχρησιμοποιήθη μία λαβὶς τῶν αὐτῶν διαστάσεων ὡς καὶ ἡ εἰς τὴν ἄλλην κλοπήν. Τοῦτο ἀποδεικνύει καλῶς ὅτι δυνάμεθα συχνὰ νὰ παρακολουθῶμεν τὰς μετακινήσεις ἑνὸς ἐγκληματίου διὰ μέσου τῆς Χώρας. Ἐν τούτοις εἰς τὴν περίπτωσιν τὴν ὁποίαν ἐξετάζομεν, ὁ κύκλος ἔληξε μὲ τὴν σύλληψιν τοῦ δράστου ἐντὸς διαστήματος ὀλιγωτέρου μιᾶς ἑβδομάδος. Εἷς ἀστυνομικὸς ἐνεργῶν βάσει τῶν δημοσιευθεισῶν ἐμπιστευτικῶν ὁδηγιῶν συνέλαβε τὸ ἄτομον καὶ εὑρέθη εἰς τὴν κατοχήν του μία ἀπόδειξις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου ἀφορῶσα ἕνα ὡρολόγιον καὶ ἕνα δακτυλίδιον. Οὗτος ἐδήλωσεν ὅτι εὗρε ταύτην εἰς τὸν δρόμον. Ἐξηκριβώθη ὅτι τὰ ἀντικείμενα ἅτινα ἀφεώρα ἡ ἀπέδειξις ἦσαν αὐτὰ ταῦτα ἅτινα ἐξηφανίσθησαν ἐκ τῆς κλαπείσης οἰκίας. Ἔπρεπε τώρα νὰ εὑρεθῇ τὸ μέσον ν' ἀποδειχθῇ κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ δράστης τῆς κλοπῆς. Ὁ ἀστυνομικὸς διηρεύνησε τὴν κατοικίαν τοῦ ὑπόπτου καὶ ἀνεκάλυψε μίαν λαβίδα κρυμμένην ὑπὸ τὸ στρῶμα τῆς κλίνης του, ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὰ ἄκρα της πλεῖστα ἴχνη χρωματισμοῦ.

Κατέσχεν ἐπίσης διαφόρους ἐνδυμασίας καὶ μίαν φιάλην ἀρώματος διὰ λοῦσιν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, ἀκολούθως ἕνα παντελόνι καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ ὑπόπτου. Τὰ ἀντικείμενα ταῦτα μὲ τὰ δείγματα τοῦ χρωματισμοῦ τὰ προερχόμενα ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐξετελέσθη τὸ ἀδίκημα, τὸ δεῖγμα τοῦ περιβλήματος τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ τὰ ρινίσματα τοῦ χυτηρίου, παρεδόθησαν εἰς τὸ ἰατροδικαστικὸν ἐργαστήριον τῆς Ἀστυνομίας πρὸς ἐξέτασιν. Μία ἐξέτασις μὲ τὸ φασματοσκόπιον καὶ παραβολὴ τοῦ εὑρεθέντος χρωματισμοῦ ἐπὶ τῆς λαβῖδος μετὰ τοῦ ληφθέντος δείγματος ἐκ τῆς οἰκίας ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ χρωματισμοῦ ἦτο ἡ αὐτή. Εἰς τὰ γόνατα τῆς περισκελίδος, εὗρον κλωστὰς ὁμοίας μὲ ἐκείνας τοῦ ταπέτου τοῦ δωματίου καὶ διεπίστωσαν προσέτι ὅτι ἡ σκόνη ἡ ὁποία περιείχετο εἰς τὰς διπλώσεις τῆς περισκελίδος παρουσίαζε τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ μὲ τὸ δεῖγμα τοῦ ἀκαύστου ἐσωτερικοῦ περιβλήματος τοῦ χρηματοκιβωτίου. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑποδήματα, εὗρον ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν χρῶμα τῆς αὐτῆς συνθέσεως μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐλήφθη ἀπὸ τὸ πλαίσιον τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ δύο ὑποδήματα ὑπῆρχον μικρὰ

τεμάχια χαλκοῦ καὶ ὀρειχάλκου, ὅμοια μὲ τὰ ρινίσματα τὰ ληφθέντα ἀπὸ τοῦ δαπέδου τοῦ χυτηρίου. Ἀκολούθως παρέβαλον τὰ ὑποδήματα μὲ τὰ ἀποτυπώματα τὰ ὁποῖα ἀφῆκεν ὁ ἐγκληματίας ἐπὶ τῆς χλόης ὅταν ἐπήδησεν ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου καὶ ἡ ἐξέτασις ἀπέδειξεν ὅτι συνεφώνουν.

Πρὸ τῶν διαπιστώσεων τούτων ὁ κλέπτης ὡμολόγησε τὰ ἀδικήματά του καὶ ἐκρίθη ἔνοχος ὅταν ἐδικάσθη.

Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις διασαφηνίζει καλῶς :

α) Τὴν ἀνάγκην διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἔχωσι μίαν βαθεῖαν μόρφωσιν καὶ νὰ γνωρίζωσι οὐχὶ μόνον τὸν νόμον ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν θὰ ἐφαρμόζηται.

β) Πόσον συμφέρει ὅπως οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι γνωρίζωσι τελείως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀναζητῶσιν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος.

γ) Τὸν πολὺ σπουδαῖον ρόλον, ὃν ἡ ἐπιστήμη παίζει εἰς τὴν σύγχρονον ἐξερεύνησιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἕκαστον εἶδος ἀδικήματος λόγῳ τῆς ἰδιαιτέρας φύσεώς του ἀπαιτεῖ μεθόδους ἀναζητήσεως διαφόρους. Ὑπάρχει ἕνα ἀδίκημα τὸ ὁποῖον προκαλεῖ μεγάλας δυσκολίας, εἶναι τὸ ἀδίκημα τῶν ἀνωνύμων ἐπιστολῶν τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐνεφανίσθη εἰς ποινικὸν δελτίον. Ἐν τῇ πράξει ὁ δράστης εἶναι ἄτομον τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει γενικῆς ὑπολήψεως.

Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ὑποθέσεων ἀπαιτεῖ συνήθως παρακολούθησιν ἐπὶ μακρὰν περίοδον: α) διὰ νὰ καθορισθῇ ὁ ὕποπτος καὶ β) διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ὕποπτος εἶναι πράγματι ὁ ἔνοχος. Εἰς τὸ παρελθὸν εἴχομεν ἐπιτύχει διαφόρους τρόπους, οὕτω π.χ. εἴχομεν συμφωνήσει μετὰ τῶν Ἀρχῶν τοῦ Ταχυδρομείου νὰ πωληθῶσιν εἰς τὸν ὕποπτον γραμματόσημα μὲ ἰδιαίτερον σῆμα ἢ ὅπως ἕνα ταχυδρομικὸν κιβώτιον ἐπιστολῶν κενωθῇ ἀμέσως ἀφ' ἧς ὁ ὕποπτος ἐτοποθέτησε ἐκεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν του. Δὲν εἶναι σπάνιον, εἰς τὰς ὑποθέσεις ταύτας, νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν τὴν συνδρομὴν γραφογνώμονος, διὰ νὰ προσθέσωμεν τὸν τελευταῖον κρίκον εἰς τὴν ἄλυσιν τῶν ἀποδείξεων. Ὁ ἀπορροφητικὸς χάρτης ὅστις εὑρέθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑπόπτου ἀπέφερε συχνάκις ὠφέλιμα στοιχεῖα. Ἀρχαὶ καὶ μέθοδοι ἐξερευνήσεως τοῦ ἀδικήματος δὲν δύνανται νὰ εἶναι ἄκαρποι. Τοῦτο ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν νοημοσύνην, ἐφευρετικότητα καὶ μόρφωσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ. Πρέπει νὰ εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πραγματικότητι ἕνας ψυχολόγος, διότι ἐπιβάλλεται συχνάκις νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ κρίνῃ τὰ ἄτομα καὶ τὰς καταστάσεις καὶ νὰ ἐνεργῇ μετὰ διακρίσεως συμφώνως μὲ τὰς περιστάσεις. Πρέπει ἀκόμα νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὰ πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς περιφερείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τοὺς ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν αὐτοῦ, καὶ τοὺς βοηθούς του, νὰ συνδέεται μὲ τοὺς πραγματογνώμονας, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ὤφειλεν ἐν ἀνάγκη νὰ προσφύγῃ. Οὐδὲν εἶναι τόσον ἐνδιαφέρον ἢ περισσότερον ποικίλον ἀπὸ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ἀδικήματος καὶ διὰ νὰ καταλήξω εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο θὰ περιορισθῶ νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅ,τι εἶπεν εἷς παλαιὸς φίλος μου Γάλλος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἄλλοτε ἐπικεφαλῆς τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας ἐν Γαλλίᾳ: «Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶναι ἐξ ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων ἐκεῖνο ὅπερ ἀπαιτεῖ τὴν μεγαλυτέραν διανοητικὴν καὶ φυσικὴν ἐνέργειαν. Εἶμαι βέβαιος ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναρχίσω τὴν ζωήν μου, γνωρίζων ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζω τώρα, ὅτι θὰ ἐξέλεγον τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον ἐξασκῶ ἀκόμη, καὶ ἐν τούτοις ἔχω τώρα 42 ἔτη ὑπηρεσίας καὶ εἶμαι ἡλικίας 64 ἐτῶν».

Ο ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ Κ. Κ. Ε.

— ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΟΥ Κ. Κ. Ε. —

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἐσημείωσε μίαν ἀκόμη μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὸν τομέα τῆς διώξεως τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐξουδετερώσασα νέαν προσπάθειαν τῶν ἐκεῖθεν τοῦ παραπετάσματος κομμουνιστοσυμμοριτῶν διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν κατασκοπευτικοῦ δικτύου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πρωτεύουσαν.

Πρὸ μηνῶν εἶχεν ἀποκαλυφθῆ εὐρὺ κατασκοπευτικὸν δίκτυον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κων. Κολλιγιάννη, μέλους τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ εἶχον συλληφθῆ πολλὰ ἄτομα μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Εὐθυμιάδης Θεόδ., Σιγγελάκης Ἀντώνιος, Βουτσᾶς Ἐλευθέριος καὶ Γλέζος Ἐμμανουήλ.

Μεταξὺ τῶν διαφυγόντων Κολλιγιάννη, Βέττα κ.λ.π. συγκατελέγετο καὶ ὁ Τρικαλινὸς Γεώργιος, μέλος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἡ σύζυγος τούτου Ἰωάννα, τὸ γένος Ζορμπαλᾶ.

Οὗτος ἀπὸ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ δικτύου καὶ τῆς συλλήψεως ὡρισμένων ἐκ

Γ. Τρικαλινὸς

Γ. Γρηγοριάδης

Μ. Γρηγοριάδου

τῶν συνεργατῶν του, ἐκρύπτετο εἰς διαφόρους οἰκίας γνωστῶν του, ἐξερχόμενος κατὰ ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα διὰ τὴν πραγματοποίησιν συναντήσεων.

Ἡ Ὑποδιεύθυνσις Γενικῆς Ἀσφαλείας, εὑρισκομένη ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ κατασκοπευτικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. κατώρθωσε νὰ ἐντοπίσῃ τοῦτον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νάνσεν 2 οἰκίαν τῶν Γρηγοριάδου Γεωργίου καὶ Γρηγοριάδου Μαρίας, ὅπου καὶ συνελήφθη τὴν πρωΐαν τῆς 7ης Μαΐου 1959.

Μετ' αὐτοῦ συνελήφθησαν καὶ οἱ ἀποκρύπτοντες τοῦτον Γρηγοριάδης Γεώργιος καὶ Γρηγοριάδου Μαρία.

Ὁ Γ. Τρικαλινὸς ἐγεννήθη τὸ 1913 ἐν Ἁλμυρῷ Βόλου, εἶναι δὲ τελειόφοιτος νομικῆς.

Οὗτος ἐμυήθη εἰς τὸν κομμουνισμὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1934 καὶ ἔδρασε προπολεμικῶς, ὡς στέλεχος τῆς Ο. Κ. Ν. Ε. Διὰ τὴν δρᾶσιν του ταύτην, κατ' ἐπανάληψιν συνελήφθη καὶ ἐξετοπίσθη εἰς τὴν νῆσον Φολέγανδρον. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1941 ἀποδράσας ἐκ Φολεγάνδρου, συνέχισε τὴν κομμουνιστικήν του δρᾶσιν, κατ' ἀρχὰς ὡς ἀνώτερον στέλεχος τῆς Ο.Κ.Ν.Ε. καὶ ἀργότερον τῆς Ε.Π.Ο.Ν.

Μετὰ τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας ἀνέλαβεν, ὡς β' γραμματεύς, τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς 6ης Ἀχτῖδος τῆς Κ.Ο.Α. καὶ ἀργότερον τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως τῆς πόλεως Βόλου.

Κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον ἐνετάχθη εἰς τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας καὶ ἔδρασεν ὡς πολιτικὸς ἐπίτροπος τῆς 123ης ταξιαρχίας.

Μετὰ τὴν συντριβὴν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν κατέφυγεν εἰς τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος ὅπου συνέχισε τὴν ἀντεθνικήν του δρᾶσιν. Τὸ ἔτος 1951 διετέλεσεν γενικὸς γραμματεὺς τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως τῶν ἐν Φλωρίνᾳ Ρουμανίας διαβιούντων κομμουνιστοσυμμοριτῶν, τὸν δὲ μῆνα Μάρτιον τοῦ 1952 συνελήφθη ὑπὸ τῶν Γαλλικῶν Ἀρχῶν μετὰ τῆς ἐπίσης φανατικῆς κομμουνιστρίας Λαζάρου Φωφῶς, ἤδη κρατουμένης εἰς φυλακὰς διὰ κατασκοπίαν, κατηγορούμενος ἐπὶ προσβολῇ τῆς ἐξωτερικῆς ἀσφαλείας τοῦ γαλλικοῦ κράτους. Οὗτος ἐξειλίχθη εἰς ἀνώτατον ἡγετικὸν στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τυγχάνει σήμερον μέλος τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.

Τὴν ἄνοιξιν τοῦ ἔτους 1958 ἀπεστάλη λάθρᾳ ἐνταῦθα, ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἵνα ἐπανδρώσῃ τὸ ἐνταῦθα δρῶν κλιμάκιον ταύτης.

Ἀφιχθεὶς ἐνταῦθα μετὰ τῆς συζύγου του Τρικαλινοῦ Ἰωάννας, τὸ γένος Ζορμπαλᾶ Δημητρίου, ἦλθεν ἀμέσως εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Κολιγγιάννη Κων., μέλους τοῦ Π.Γ. τῆς Κ.Ε. καὶ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐνταῦθα δρῶντος κατασκοπευτικοῦ δικτύου τοῦ Κ.Κ.Ε. ὡς καὶ ἄλλων στελεχῶν αὐτοῦ, μεθ' ὧν ὠργάνωσε κατασκοπευτικὸν μηχανισμόν, δι' οὗ συνεκέντρωνε πληροφορίας στρατιωτικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἃς διεβίβαζεν εἰς τὰς χώρας τοῦ Παραπετάσματος. Κατὰ τὰς γενομένας τὸν παρελθόντα Νοέμβριον συλλήψεις στελεχῶν τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου, διέφυγε τὴν σύλληψιν καὶ συνέχισε τὸ κατασκοτευτικὸν του ἔργον.

Οὗτος διώκεται δυνάμει : 1) Τοῦ ὑπ' ἀριθ. Π31/27/5/1/50 ἐντάλματος συλλήψεως τοῦ Ἀνακριτοῦ Α' Τμήματος Πλημμελειοδικῶν Βόλου, 2) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 0/35/13/5/50 ἐντάλματος συλλήψεως Ἀνακριτοῦ Α' Τμήματος Πλημμελειοδικῶν Βόλου, 3) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 180/31/7/50 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Βόλου, 4) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 261/320/50 ἐντάλματος συλλήψεως Ἀνακριτοῦ Α' Τμήματος Βόλου, 5) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 169/332/50 ἐντάλματος συλλήψεως Ἀνακριτοῦ Β' Τμήματος Βόλου, 6) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39 74/50 15/5/51 ἐντάλματος συλλήψεως τοῦ Ἀνακριτοῦ Πλημελειοδικῶν Λεβαδείας, 7) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 244/23/9 51 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Λεβαδείας, 8) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 28/ Δικ. 194/50/5/2/52 ἐντάλματος συλλήψεως Ἀνακριτοῦ Β' Τμήματος Βόλου. 9) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 144/30/10/52 ἐντάλματος συλλήψεως Ἀνακριτοῦ Β' Τμήματος Πλημμελειοδικῶν Βόλου, 10) τοῦ ὑπ' ἀριθ. 834/21/11/52 βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Βόλου, 11) τοῦ ὑπ'ἀρ. 65/54/52 ἀπὸ 20/5/52 ἐντάλματος συλλήψεως τοῦ Ἀνακριτοῦ Β' Τμήματας Πλημμελειοδικῶν Βόλου, καὶ 12) δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9/52 ἀπὸ 12/12/58 ἐντάλματος συλλήψεως τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ 6ου Τμήματος τοῦ ἐν Ἀθήναις Διαρκοῦς Στρατοδικείου.

Εἶχεν ἐπίσης ἐπικηρυχθῆ εἰς λῃστὴν δυνάμει : 1) Τῆς ὑπ' ἀριθ. 34/1980/66 ἀπὸ 30/3/50 ἀποφάσεως τῆς Ε.Δ.Α.Ν. Μαγνησίας καὶ 2) τῆς ὑπ' ἀριθ. 70/9/22/58 ἀποφάσεως τῆς Ε.Δ.Α.Ν. Ἀττικῆς.

Ἐξ ἄλλου, σχετικῶς μὲ τὴν δρᾶσιν τοῦ Γεωργίου Γρηγοριάδου καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας, οἱ ὁποῖοι ἔκρυπτον εἰς τὴν οἰκίαν των τὸν Τρικαλινόν, παρεσχέθησαν αἱ κάτωθι πληροφορίαι :

Ὁ Γεώργιος Γρηγοριάδης, τοῦ Ἐλευθερίου καὶ τῆς Ἀναστασίας, ἐργοδηγός, ἐγεννήθη τὸ 1921 ἐν Μ. Ἀσίᾳ. Κατὰ τὴν κατοχὴν καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1946 ἔδρασε ποικιλοτρόπως ὡς στέλεχος τῆς Ε.Π.Ο.Ν. τῶν πόλεων Κερκύρας καὶ Ἰωαννίνων. Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946 καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1958 διέμενεν εἰς Πειραιᾶ μὴ ἀπασχολή-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΥΓΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
κ. **ΚΩΝ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Μεταξὺ τῆς θετικῆς καὶ ἀρνητικῆς εὐγονικῆς προσπαθείας, ἡ θετικὴ προσπάθεια, δηλαδὴ ἡ φυσικὴ καὶ ἡ τεχνητὴ ἐπιλογὴ καὶ προαγωγὴ τῶν κληρονομικῶς ὑγιῶν καὶ ἱκανῶν, ἔχει θεωρηθῆ εἰς περισσότερον σπουδαία καὶ σημαντική, παρὰ ἡ ἀρνητικὴ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν παθολογικῶν. Τὰ θετικὰ μέτρα εἶναι ἀποδοτικώτερα παρὰ τὰ ἀρνητικά, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔχομεν ἀσφαλεῖς ἐπιστημονικὰς βάσεις καὶ προβλέψεις, ὥστε νὰ ἐνεργῶμεν ἀναλόγως μετ' εὐστοχίας.

Γενικῶς δέον νὰ τονισθῆ, ὅτι τὸ ἔργον τῆς εὐγονικῆς εἶναι λίαν δυσχερές, τόσον ὑπὸ τὴν θετικὴν ἔννοιαν, ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν ἀρνητικήν. Δὲν εἶναι ἀπίθανον ἐν τῇ εὐγονικῇ δράσει ἡμῶν νὰ παρέμβωμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς φύσεως ἀνατρεπτικῶς καὶ νὰ δημιουργήσωμεν κακὸν ἀντὶ καλοῦ, εἴτε παρακωλύοντες τὴν μεταβίβασιν τῶν ὑγιῶν στοιχείων τῆς κληρονομικῆς μάζης εἴτε μὴ κατορθώνοντες νὰ ἐμποδίσωμεν καὶ ἐξοβελίσωμεν τὰ παθολογικά. Ἐπίσης δυσχέρειαι προκύπτουν κατὰ τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἔνθα ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὡς ὁλότητα. Πολλάκις τὰ δύο ταῦτα ἀντιτίθενται καὶ καθιστοῦν δυσχερῆ τὴν ἐνέργειαν τῆς εὐγονικῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐν γένει. Ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ εὐγονικὴ ἔχουν ὡς μέλημα ταὐτοχρόνως τὸν ἄνθρωπον ὡς συγκεκριμένον ἄτομον καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ βοήθεια δὲ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ἄτομον, πρέπει νὰ παρέχηται χωρὶς νὰ βλάπτωνται οἱ ἀπόγονοι ἢ ἀντιστρόφως ἡ μέριμνα διὰ τοὺς ἀπογόνους νὰ μὴ γίγνηται αἰτία δεινοπαθείας διὰ τὸ ἄτομον. Ἐπὶ τούτοις παρίσταται ἀνάγκη, ὅπως ἡ εὐγονικὴ ἐναρμονίζηται πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἠθικήν, πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ, τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων καὶ τοῦ δικαίου, τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, πρὸς τὴν καθόλου πνευματικὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν νοοτροπίαν τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς μέλλει νὰ ἐφαρμοσθῆ. Ἐξ ὅλων τούτων προκύπτουν πολυειδεῖς δυσχέρειαι κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν εὐγονικῶν μέτρων.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ψυχιατρικῆς εὐγονικῆς ὡς πρὸς τὰς ψυχικὰς νόσους, ἔχει ὡς προϋπόθεσιν τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα περὶ τῆς κληρονομικότητος τῶν ψυχικῶν νόσων. Ἐκθέτω δ' ὀλίγων, ποῖαι αἱ γνώσεις ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ ἡ πεῖρα ἡμῶν περὶ κληρονομικότητος αὐτῶν.

Ἐν πρώτοις διὰ τὴν σχιζοφρένειαν, ἥτις εἶναι ἡ συχνοτέρα τῶν ψυχικῶν πα-

---

σας τὴν Ἀστυνομίαν διὰ συγκεκριμένην κομμουνιστικὴν δρᾶσιν. Τὸ ἔτος 1952 ἦλθεν εἰς γάμον μετὰ τῆς νῦν συζύγου του Μαρίας Γρηγοριάδου.

Ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου 1957 ἐγκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νάνσεν 2 ἰδιόκτητον οἰκίαν του, δὲν ἀπησχόλησε τὴν Ἀστυνομίαν διὰ συγκεκριμένην κομμουνιστικὴν δρᾶσιν.

Ἡ Μαρία Γρηγοριάδου σύζυγος τοῦ Γεωργίου, τὸ γένος Ἀντωνοπούλου, τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Εὐφροσύνης, ἐγεννήθη τῷ 1926 ἐν Πειραιεῖ. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς ἀνεμίχθη εἰς τὴν Ε.Π.Ο.Ν. καὶ εἰργάσθη μετὰ φανατισμοῦ ὑπὲρ τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ Κ.Κ.Ε. Μετὰ τὴν καταστολὴν τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος συνέχισε τὴν κομμουνιστικήν της δρᾶσιν, δι' ὃ καὶ συνελήφθη πρὸς ἐκτόπισιν, πλὴν ὅμως ὑπέβαλε δήλωσιν ἀποκηρύξεως τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀφέθη ἐλευθέρα.

θήσεων, γίνεται δεκτὴ ἡ ὕπαρξις σχιζοφρενικοῦ γονιδιοτύπου, ὅστις κληρονομεῖται καὶ δὴ κατὰ ὑπολειπόμενον τρόπον. Ἡ κληρονομικὴ μεταβίβασις ὑπολογίζεται εἰς μικρὸν ποσοστὸν τόσον διὰ τὰς περιπτώσεις ἀνακύψεως ἐκδήλου σχιζοφρενειακῆς παθήσεως (16%), ὅσον καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν–σχιζοειδοῦς χροιᾶς (32%). Ἐξ ἑτέρου ἡ ἱκανότης ἀναπαραγωγῆς εἰς τοὺς σχιζοφρενικοὺς εἶναι ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐπιληπτικοὺς μειωμένη πως. Ἑπομένως ὁ κίνδυνος μεταβιβάσεως τοῦ σχιζοφρενικοῦ γονιδιοτύπου εἶναι μικρός.

Ἀναμφισβήτητος θεωρεῖται ἡ ὕπαρξις κληρονομουμένου γονιδιοτύπου διὰ τὴν μανιακο-καταθλιπτικὴν ψύχωσιν (μανίαν καὶ μελαγχολίαν) μὲ κυριαρχούσας καὶ ὑπολειπομένας μερικὰς καταβολάς. Ἡ πιθανότης νοσήσεως τῶν ἀπογόνων ἐκ μανίας ἢ μελαγχολίας ὑπολογίζεται εἰς 24%, ἀνακύψεως δὲ ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν τύπου μελαγχολίας ἢ μανίας εἰς 12%.

Ἡ παράνοια θεωρεῖται ὡς ἔχουσα τὴν αὐτὴν κληρονομικὴν προϋπόθεσιν ὡς ἡ σχιζοφρένεια, θεωρεῖται ἄλλως τε αὕτη ὡς φαινότυπος σχιζοφρενικοῦ γονιδιοτύπου.

Μετὰ βεβαιότητος δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἐπιληπτικῆς κληρονομικῆς καταβολῆς εἰς τὴν λεγομένην ἰδιοπαθῆ ἐπιληψίαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συμπτωματικήν. Ἂν καὶ νῦν πολλαὶ περιπτώσεις θεωρούμεναι πάλαι ὡς ἰδιοπαθεῖς ἐπιληψίαι, ἀποδεικνύονται διὰ τῶν σημερινῶν ἐπιστημονικῶν μέσων ἐξετάσεως ὡς συμπτωματικαί, ἐν τούτοις, εἰς πολλὰς περιπτώσεις, δύναται νὰ θεωρηθῇ βεβαία ἡ προϋπόθεσις τοῦ κληρονομικοῦ ἐπιληπτικοῦ γονιδιοτύπου. Ἀνάγκη ὅμως, ὅπως καθορισθῇ, ἐὰν ἡ ἑκάστοτε περίπτωσις, δέον νὰ καταγῇ εἰς τὴν ἰδιοπαθῆ ἢ τὴν συμπτωματικὴν ἐπιληψίαν. Προκειμένου περὶ βεβαίας ἰδιοπαθοῦς ἐπιληψίας, δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν λῆψιν εὐγονικῶν μέτρων, διότι ἔχει ἀποδειχθῇ στατιστικῶς ἡ συχνὴ ἐμφάνισις εἰς ἀπογόνους ἐπιληπτικῶν ἡ νόσος τῆς ἐπιληψίας καὶ ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν ἐπιληπτικῆς χροιᾶς.

Ὡς πρὸς τὰς ὀλιγοφρενείας λόγῳ τῆς παθογενικῆς ποικιλομορφίας αὐτῶν, δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ καθορίσωμεν δι' ὅλας τὰς περιπτώσεις τὴν κληρονομικὴν προϋπόθεσιν. Ὑπάρχουσιν ὅμως μορφαὶ ὀλιγοφρενείας κληρονομούμεναι καὶ μάλιστα εἰς ἀξιόλογον ποσοστὸν συχνότητος.

Ἐλλειπεῖς καὶ ἀσαφεῖς εἶναι αἱ γνώσεις ἡμῶν σχετικῶς πρὸς τὴν ὑστερίαν καὶ τὴν ψυχονεύρωσιν, δι' ἃς, ἡ κληρονομικὴ προδιάθεσις, χάνει ὀπωσοῦν τὴν σημασίαν λόγῳ τῆς ἐξαρτήσεως τῆς ἐκδηλώσεως τῶν ἐν λόγῳ παθήσεων ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ὅρων ζωῆς καὶ περιβάλλοντος. Τοῦτ' αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τὰς ψυχοπαθητικὰς ἰδιοσυστασίας καὶ τὰς γενετησίους διαστροφάς.

Διὰ τὴν κληρονομικὴν προϋπόθεσιν τοῦ χρονίου ἀλκοολικοῦ δὲν γνωρίζομεν σαφές τι. Γεγονὸς πάντως εἶναι, ὅτι ὁ χρόνιος ἀλκοολικὸς εἶναι συχνότερος εἰς περιπτώσεις ψυχαπαθητικῶν καὶ ἀνωμάλων χαρακτήρων. Διὰ τὰς ἀλκοολικὰς ψυχώσεις φαίνεται ὅτι, ἀναλόγως τοῦ εἴδους αὐτῶν, πρόκειται κληρονομικὴ προδιάθεσις ἐντὸς πλαισίου εἴτε κυκλοθυμικοῦ εἴτε σχιζοφρενικοῦ εἴτε ἐπιληπτικοῦ.

Σχετικῶς πρὸς τὰς τοξικομανίας (μορφινομανίαν κοκαϊνομανίαν κ.λ.π.), δὲν ἔχει ἀποδειχθῇ θετικόν τι ἀπὸ κληρονομικῆς ἀπόψεως. Οἱ ἐν λόγῳ τοξικομανεῖς εἶναι συνήθως ἀσθενικῆς σωματικῆς κατασκευῆς καὶ ψυχοπαθητικοὶ τύποι, οὐδέποτε δ' ὅμως ἐν ταὐτῷ καὶ ἀλκοολικοί, ὡς καὶ ἀντιστρόφως οἱ ἀλκοολικοὶ δὲν ἐθίζονται ἐν ταὐτῷ εἰς τοξικομανίαν ἄλλου εἴδους.

Λίαν πιθανή, ἀλλ' οὐχὶ ἀποδεδειγμένη εἶναι ἡ κληρονομικὴ καταβολὴ διὰ τὰς παντὸς εἴδους συμπτωματικὰς ψυχώσεις.

Διὰ τὴν προϊοῦσαν γενικὴν παράλυσιν γίγνεται δεκτὴ προδιαθέτουσα κληρονομικὴ καταβολή, χωρὶς νὰ δύναται νὰ καθορισθῇ ποῦ ἔγκειται ἡ κληρονομικὴ αὕτη προδιάθεσις.

Ἡ χορεία τοῦ Huntihgton εἶναι σαφῶς κληρονομικὴ ψυχονευρικὴ πάθησις.

Ἡ ὑβώδης σκλήρυνσις εἶναι ἐπίσης σαφῶς κληρονομική.

Ἡ σκλήρυνσις κατὰ πλάκας δὲν ἐνέχει τὸ γνώρισμα τῆς κληρονομικότητος.

Ἡ κατὰ τὴν οὐραιμίαν καὶ ἐκλαψίαν, τὴν δηλητηρίασιν διὰ CO2, παραληρητικὴ εἰκὼν καὶ ἐπιληπτικὴ κρίσις φαίνεται, ὅτι προέρχεται ἐκ κληρονομικῆς καταβολῆς ἐπιληψίας.

Διὰ τὰς ψυχώσεις τῆς γεροντικῆς ἡλικίας (προγεροντικὰς καὶ γεροντικὰς) γνωρίζομεν, ὅτι εἰς ἀμφοτέρας λόγῳ τῶν γενικῶν ἐκ τῆς ἡλικίας μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων τοῦ ὀργανισμοῦ, καθίστανται ἐνεργοὶ αἱ ἐπὶ μέρους κληρονομικαὶ καταβολαί, αἵτινες δημιουργοῦν τὴν ψυχικὴν πάθησιν. Ἐν τούτοις διὰ τὴν πάθησιν π.χ. τῆς γεροντικῆς ἀνοίας, δὲν εἶναι βέβαιον, ἐὰν ὑπάρχῃ ἢ οὐ κληρονομικὴ προδιάθεσις. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τὰς παθήσεις τῶν νόσων τοῦ Pick καὶ Alzheimer.

Ἡ περὶ τῆς κληρονομικότητος ἀρτηριοσκληρυντικῆς ψυχώσεως ἄποψις, ταὐτίζεται πρὸς τὴν τῆς ἀρτηριοσκληρύνσεως ἐν γένει ἀντίληψιν. Κατ' αὐτὴν πρόκειται περὶ κληρονομικῆς προδιαθέσεως πρὸς τὴν νόσον ταύτην τῶν ἀγγείων, ἥτις ἐν τῷ προκειμένῳ ἐκδηλοῦται ὡς περιωρισμένη ἀρτηριοσκλήρυνσις τῶν ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου.

Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω βραχέως διατυπωθέντων προκύπτει, αἱ γνώσεις ἡμῶν περὶ τῆς κληρονομικότητος τῶν ψυχικῶν παθήσεων εὑρίσκονται ἐν πολλοῖς ἐν τῷ σκότει καὶ εἶναι ἀβέβαιοι. Ὅπου δὲν ἔχομεν γνῶσιν τινά, αὕτη εἶναι οὐχὶ σαφῶς καθωρισμένη.

Ἐξ ὅλων τῶν ψυχικῶν παθήσεων κυρίαρχον θέσιν διὰ τὴν κληρονομικότητα ἔχουν ἡ σχιζοφρένεια, ἡ μανιακο-καταθλιπτικὴ ψύχωσις, ἡ ἐπιληψία καὶ ἡ ὀλιγοφρένεια. Εἰς ταύτας δεχόμεθα τὴν ὕπαρξιν εἰδικοῦ γονιδιοτύπου, ὅστις μεταβιβάζεται κληρονομικῶς. Ὡς δ' ὅμως ἀνωτέρω εἴδομεν, τὸ ποσοστὸν τῆς κληρονομικῆς μεταβιβάσεως τῶν ἐν λόγῳ νόσων δὲν εἶναι μεγάλου βαθμοῦ, ὥστε νὰ δικαιολογῆται ἀνησυχία διὰ τὸ μέλλον τοῦ λαοῦ. Πάντως προτείνεται εὐγονικὴ προληπτικὴ φροντὶς διὰ τὴν σχιζοφρένειαν τὴν μανιο-καταθλιπτικὴν ψύχωσιν, τὴν κληρονομικὴν ὀλιγοφρένειαν, τὴν ἐνδογενῆ ἐπιληψίαν καὶ τὸν βαρὺν χρόνιον ἀλκοολισμόν.

Ὅτι ἡ εὐγονικὴ ἔχει σκοπὸν καὶ ἀποστολὴν οὐδείς, νομίζω, πρέπει νὰ ἀμφισβητῇ. Ἀντιρρήσεις δύνανται νὰ ἐγερθοῦν τόσον ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν ὠφελιμότητος ταύτης, δοθέντος ὅτι, ὡς λέγουσί τινες, γίνεται αὐτομάτως ὁ αὐτοκαθαρμὸς τῆς φύσεως, ὅσον ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν καὶ σκοπιμότητα τῶν μέσων πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ἡ παντελὴς ἄρνησις τῆς σκοπιμότητος τῆς εὐγονικῆς εἶναι ἀδικαιολόγητος. Ὑπάρχουν ἀναμφιβόλως περιπτώσεις βαρέως πασχόντων, ἀντικοινωνικῶν καὶ διεστραμμένων ἀτόμων, τῶν ὁποίων εἶναι ἐπιβλαβὴς ἡ διαιώνισις δι' ἀπογόνων.

Ὡς πρὸς τὰ ἐφαρμοζόμενα εὐγονικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἀνωτέρω ἐμνημονεύθησαν, ταῦτα ὡς εἴδομεν, εἶναι γενικῆς φύσεως καὶ ἀκαθόριστα, ὡς ἐκ τούτου ἀνεπαρκῆ καὶ οὐχὶ πάντοτε ἐπιτυχῆ. Αἱ δὲ δυσχέρειαι πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν παντοειδεῖς καὶ πολλάκις ἀνυπέρβλητοι. Ἡ σημαντικωτέρα εἶναι, ὅτι δὲν γνωρίζομεν πῶς μέλλει νὰ διαμορφωθῇ εἰς ἑκάστην περίπτωσιν ἡ κληρονομικότης ἐν τῇ ἐπακολουθούσῃ γενεᾷ. Παράδειγμα ἀνεπαρκοῦς εὐγονικοῦ μέτρου εἶναι τὸ προγαμιαῖον πιστοποιητικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνίσχυρον νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ κατοχυρώσῃ τὴν ψυχιατρικὴν εὐγονικήν. Ἑπομένως ἡ εὐγονικὴ πολυασχολία ἐνίων εὐγονιστῶν ὁραματιζομένων βελτίωσιν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ εὐγονικῶν μέτρων, κυρίως ἀρνητικῶν (ἀπαγόρευσις γάμου, στείρωσις κ.λ.π.), ἀποτελεῖ ἐπίσης ἀντίστροφον πρὸς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ὑπερβολὴν ἀρνήσεως τῆς ἀξίας τῆς εὐγονικῆς. Ὡς δ' ἀνωτέρω ἐλέχθη, οὐχὶ τὰ ἀρνητικὰ μέτρα τοὐτέστιν ἡ ἀπαγόρευσις γάμου, ἡ στείρωσις, ἀλλὰ τὰ

θετικὰ δηλαδὴ ἡ ἐπιλογὴ τῶν κληρονομικῶς ὑγιῶν εἶναι ἡ ἐν προκειμένῳ ἀρίστη εὐγονικὴ κατεύθυνσις.

Ὅτι δ' ἡ προσπάθεια τῆς εὐγονικῆς δέον νὰ ἀποτελῇ μέλημα τῆς ἰατρικῆς, περὶ τούτου οὐδεὶς λόγος. Ἐν τῇ προσπαθείᾳ δὲ ταύτῃ ἡ φύσις δέον νὰ παραμείνῃ ὁδηγός. Ἡ φύσις δημιουργεῖ καὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ μέσης ἀξίας καὶ τὸ μειονεκτικόν. Ἡ ζωὴ ὑπὸ τὴν συνήθη διαμόρφωσίν της ἐνέχει ὅλας τὰς βιολογικὰς ταύτας ἀξίας. Δὲν εἶναι οὔτε μόνον τὸ ἄριστον οὔτε μόνον τὸ μειονεκτικόν. Εἶναι κυρίως ὁ μέσος ὅρος μὲ τὸ ἄριστον ἐξ ἑνὸς καὶ τὸ μειονεκτικὸν ἐξ ἑτέρου. Ἡ ὑπόδειξις τῆς ἰσορροπίας ταύτης ὑπὸ τῆς φύσεως, δέον νὰ ἀποτελῇ ὑπόδειξιν καὶ διὰ τὴν εὐγονικήν, διότι, ὡς λέγει ὁ Luxemburger: «ἡ δημιουργία τῆς φύσεως βαίνει εἰς πλάτος καὶ εἰς ποικιλομορφίαν. Ἀσκοῦντες ὑγιεινὴν τῆς φυλῆς δι' ἀποκλεισμοῦ, καθαίρομεν ἁπλῶς τὸ ὑπερβολικὸν τοῦ ἀρνητικοῦ, τὸ ὁποῖον παρήγαγε πέραν τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ συνήθους ἕνας πολιτισμὸς ἀπομεμακρυσμένος τῆς φύσεως. Ἀντιπρόσωποι αὐτῆς τῆς πλευρᾶς (τῆς ἀρνητικῆς) θὰ ὑπάρχουν πάντοτε παρὰ τὴν τυχὸν ἔντονον προσπάθειαν ἀποκλεισμοῦ καὶ ἐξαλείψεως αὐτῶν. Ἡ ἰδία φύσις φροντίζει δι' αὐτό, ποιουμένη χρῆσιν τῆς δυνατότητος τῶν μεταβολῶν τῆς κληρονομικῆς καταβολῆς, ἐφ' ὅσον νομίζει, ὅτι εἶναι (αὕτη) ἀναγκαία διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ποικιλομορφίας. Ὡσαύτως θὰ δημιουργῇ ἐξ ἰδίων τοὺς ἐξαιρέτους ἀντιπροσώπους τῆς θετικῆς πλευρᾶς, ὡς ἄλλως τε πάντοτε τοὺς ἐδημιούργησεν. Ἡ προσπάθειά μας δέον νὰ συνίσταται εἰς τὴν κατὰ σκόπιμον (συνετὸν) τρόπον βοήθειαν τῆς φύσεως. Μία κοινωνία μεγαλοφυῶν δημιουργικῶν προσωπικοτήτων μὲ ὑψηλὰς διανοίας, ἰσχυρὰς ἰδιοσυγκρασίας καὶ ἀψόγους χαρακτῆρας θὰ κατεστρέφετο ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς τελειοποιήσεώς της, διότι οὐδεὶς θὰ ὑπῆρχεν, ὅστις θὰ ἐπραγματοποίει διὰ κοπιώδους ἐργασίας τὰς δημιουργικὰς ἰδέας καὶ θὰ ἀνελάμβανε τὰς ταπεινὰς ἐργασίας τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς ἐπὶ τῶν ἄνευ ἀξιώσεων ὤμων του. Θὰ συνέβαινεν εἰς τοιαύτην κοινωνίαν ὅ,τι εἰς τὸν βασιλέα ἐκεῖνον τῆς μυθολογίας, ὅστις προωρίσθη νὰ ἀποθάνῃ ἐκ πείνης, διότι πᾶν ὅ,τι ἔψαυε διὰ τῶν χειρῶν του μετεβάλλετο εἰς χρυσόν». Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Luxemburger τοποθετοῦν, νομίζω, εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν τὸ θέμα τῆς εὐγονικῆς.

Οὕτως ἢ ἄλλως ἡ εὐγονικὴ δέον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον της, ἐπὶ τῇ πίστει ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι θὰ δυνηθῇ πληρέστερον νὰ ἐπιτύχῃ τῶν σκοπῶν της. Σήμερον παριστᾷ μέρος τοῦ συνόλου ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον ἐπιτελεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐναντίον τῶν δεινῶν καὶ κινδύνων, οἱ ὁποῖοι περιβάλλουν αὐτὸν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεώς του μέχρι τοῦ τέρματος τῆς ζωῆς του. Τὰ δεινὰ ταῦτα προέρχονται ὡς δέχεται ἡ Ἰνδικὴ Θρησκεία καὶ φιλοσοφία: α) ἀπὸ τὴν φύσιν, β) ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, γ) ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους του καὶ δ) ἀπὸ τὴν εἱμαρμένην. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐν πολλοῖς ἀγὼν ἐναντίον τῆς εἱμαρμένης καὶ πρᾶγμα παράδοξον ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῆς εἱμαρμένης εἶναι πολλάκις νικηφόρος.

Τοιοῦτος ἀγὼν ἐναντίον τῆς εἱμαρμένης εἶναι καὶ ὁ ἀγὼν τῆς εὐγονικῆς.

Κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗ ΤΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

Ὑπὸ τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς
κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΚΑΤΣΑ**

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ καυχώμεθα διὰ τοὺς ἀρχαίους ἡμῶν προγόνους. Ἐδημιούργησαν οὗτοι τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν θαῦμα, πράγματι πολύπλευρον, μία δὲ τῶν ἐνδόξων πλευρῶν του εἶναι καὶ ἡ συμβολὴ τούτων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἰατρικῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, περισσότερον ἴσως ἄλλων ἀρχαίων λαῶν, ἐνωρὶς κατενόησαν τὰ καλὰ τῆς ὑγείας καὶ ἐξύμνησαν αὐτὴν καὶ προσεπάθησαν νὰ διατηρήσουν τὴν ὑγείαν σώματος καὶ ψυχῆς διὰ τοῦ ἀθλητισμοῦ, τῆς καλῆς διαίτης, τῆς κανονικῆς ζωῆς.

Διάφοροι ποιηταὶ ὕμνησαν ὑπερόχως τὴν ὑγείαν καὶ ἐνταῦθα ἀναφέρομεν μόνον τὸν περίφημον παιᾶνα πρὸς τὴν ὑγείαν, ὡς θεὰν πλέον, τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ Ἀρίφρονος τοῦ ἐκ Συκιῶνος :

« Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ
λειπόμενον βιοτᾶς, σὺ δὲ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ νεκέων
ἢ τὰς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχὰς ἢ πόθων
ἢ οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴς τις ἄλλα θεόθεν τέρψις ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο μάκαιρ ὑγίεια
τέθαλε πάντα καὶ λάμπει χαρίτων ἔαροι·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων.

(Κατὰ μετάφρασιν ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Φιλολογίας κ. Β. Ζαφειρακοπούλου):

Εἴθε μὲ σὲ πάντα νὰ ζῷ, θεὰ πανώρια ὑγεία,
καὶ σὺ νὰ μού 'σαι σύντροφος καλόθελη ὅσο ζήσω.
Γιατὶ ἂν ὑπάρχουν ἀγαθὰ ἀνθίζουνε μὲ σένα
ὑγεία τρισμακάριστη καὶ ξέχωρα δὲν εἶναι
οὔτε τοῦ πλούτου ἡ ὁμορφιά, οὔτε γονιῶν ἡ ἐλπίδα
οὔτε καὶ ἡ ζηλευτὴ ἀρχοντιά, ἡ ἰσόθεη, οὔτε οἱ πόθοι
ποὺ στὰ κρυφὰ... μὲ τοῦ ἔρωτα τὰ δίχτυα κυνηγᾶμε,
οὔτε ἄλλη ἀπ' τοὺς ἀθάνατους σταλμένη στοὺς ἀνθρώπους
χαρὰ ψυχῆς ξεκούρασμα... Μὲ σένα λάμπουν ὅλα
κι' ὅλα ὁμορφαίνουν ποὺ τὰ ὑμνοῦν γλυκόλογα καὶ οἱ Μοῦσες !
Μὰ δίχως Σέ, κανεὶς θνητὸς δὲν εἶναι εὐτυχισμένος.

Τοὺς Ἕλληνας ὅμως ἀπησχόλησεν ἡ ἐπαναφορὰ τῆς ὑγείας, ἂν δι' οἱονδήποτε λόγον διεταράχθη αὕτη, ἡ ἴασις δηλ. τοῦ πάσχοντος, ἡ διὰ τὴν ὁποίαν προσπάθεια ἀποτελεῖ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἰατρικῆς. Ὡς θεμελιωτὴν δὲ τῆς Ἰατρικῆς οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐθεώρουν τὸν Ἀσκληπιόν. Ἡ ὡραία φαντασία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ διὰ πολλῶν χαρισμάτων ἐστόλισε τὸν Ἀσκληπιόν, ἐξ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὰς ὑπεranθρώπους ἐπιτυχίας του πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς ὑγείας καὶ ἴασιν τῶν πασχόντων. Ἐπίστευσαν οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἦτο υἱὸς τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κορωνίδος.

Διὰ νὰ δείξουν δὲ τὸ μέγεθος τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐμυθολόγησαν ὅτι ὁ θεὸς τοῦ Ἅδη, Πλούτων, μὴ βλέπων νὰ ἀποθνήσκουν πλέον οἱ ἄνθρωποι χάρις

εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, διεμαρτυρήθη εἰς τὸν Δίαν καὶ οὗτος χαριζόμενος εἰς τὸν ἀδελφόν, κατεκεραύνωσε τὸν Ἀσκληπιόν.

Πολλαὶ ἐπαρχίαι τῆς Ἑλλάδος διεξεδίκουν τὴν τιμὴν τῆς εἰς αὐτὰς γεννήσεως τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἡ ἐπικρατεστέρα ὅμως γνώμη ἦτο ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς ἐγεννήθη, ἔζησε καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Τρίκκην τῆς Θεσσαλίας, τὰ σημερινὰ Τρίκαλα.

Ὁ Ὅμηρος λέγει ὅτι ὁ Ἀσκληπιὸς εἶχε δύο υἱούς, ἰατροὺς καὶ αὐτούς, τὸν Μαχάονα καὶ τὸν Ποδαλείριον. Ἀμφότεροι οὗτοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Πανελλήνιον ἐκστρατείαν ἐναντίον τῆς Τροίας.

Διὰ τὸν Μαχάονα ἐλέχθη ὁ περίφημος στίχος τῆς Ἰλιάδος:

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Γιατὶ ἄνθρωπος μαθὲς γιατρὸς ἀξίζει πλῆθος ἄλλους.

Ἀπὸ τὸν Ποδαλείριον προέρχεται ὁ δαιμόνιος Δωδεκανήσιος, ὁ Ἱπποκράτης, ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς. Οὗτος θεωρεῖται ὁ 17ος κατὰ σειρὰν γενεαλογίας ἀπόγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Πάντως δὲ οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μέχρι τοῦ Ἱπποκράτους ἀπόγονοι ὑπῆρξαν ἰατροί· ὥστε πρόκειται περὶ ἰατρικῆς οἰκογενείας ἐκ κληρονομικότητος καὶ ἐκμαθήσεως ἐχούσης τὴν ἰδιοφυΐαν πρὸς τὴν Ἰατρικήν, μεγαλειώδης δὲ κατεφάνη αὕτη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς τῆς Ἰατρικῆς, τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἀποθεωθεὶς ὁ Ἀσκληπιός, ἐλατρεύετο εἰς πάντα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Παντοῦ ὑπῆρχον βωμοὶ αὐτοῦ καὶ ναοὶ καὶ ἀγάλματα. Εἰς αὐτὰ ὁ Ἀσκληπιὸς παρίσταται ὡς προβεβηκὼς μὲν τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ἀκμαῖος, ὡς σοβαρὸς ἀλλὰ καὶ μειλίχιος· κατὰ κανόνα δὲ τὴν παράστασιν τοῦ Ἀσκληπιοῦ συνώδευεν ὡς ἔμβλημα αὐτοῦ ὄφις.

Ἐφ' ὅσον ἡ θεραπευτικὴ ὁσημέραι προήγετο, ἱδρύθησαν πολλαχοῦ θεραπευτήρια, Ἱερὰ τῆς Ὑγείας. Ταῦτα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀπεκλήθησαν Ἀσκληπιεῖα, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐπιστεύετο ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἀσκληπιός, ὡς θεός, κατήρχετο εἰς τὰ Ἀσκληπιεῖα καὶ ἐλάμβανεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν θεραπείαν τῶν προστρεχόντων εἰς τὰ ἱερὰ ἀσθενῶν.

Τὰ Ἀσκληπιεῖα ἀνηγείροντο εἰς θέσεις καταλλήλους ἀπὸ ἀπόψεως θέας, ἡλιοφανείας, ἀφθονίας ὕδατος κοινοῦ, χρησιμοποιήσεως μεταλλικοῦ τοιούτου κ.λ.π.

Ὑπηρέτει εἰς τὰ Ἀσκληπιεῖα πολύπλοκος ὑπηρεσία, περὶ τῆς ὁποίας θὰ ὁμιλήσωμεν κατωτέρω. Προσήρχοντο εἰς τὰ Ἀσκληπιεῖα πάσχοντες ἐκ παντοίων νοσημάτων, κυρίως χρονίων. Αἱ θεραπεῖαι ἦσαν συχναὶ καὶ μάλιστα ἐπὶ χρονίων ψυχικῶν νοσημάτων. Ἡ θεραπεία ἀπεδίδετο εἰς τὸν θεόν, τὸν Ἀσκληπιόν, καὶ εὐγνωμονοῦντες οἱ θεραπευθέντες ἐδώρουν εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον χρήματα ἢ πολύτιμα ἀντικείμενα, ἀνήγειρον βωμοὺς ἢ ἀγάλματα τοῦ θεοῦ, κοινότερον δὲ ἀνέγραφον ἐπὶ λιθίνων πλακῶν τὸ πάθημά των, τὴν ἐπιτευχθεῖσαν θεραπείαν χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ θεοῦ καὶ ἐξεδήλουν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς αὐτόν.

Πολλὰ ὑπῆρξαν τὰ Ἀσκληπιεῖα τῆς Ἑλλάδος. Πλέον ὀνομαστὰ ἦσαν τὸ τῆς Τρίκκης, τῆς πατρίδος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸ τῆς Κῶ, τῆς πατρίδος τοῦ Ἱπποκράτους, τὸ τῶν Ἀθηνῶν, κείμενον μεταξὺ τῶν θεάτρων Διονύσου καὶ Ἡρώδου, ἐπισημότερον ὅμως ἦτο τὸ τῆς Ἐπιδαύρου. Ὀλιγώτερον ὀνομαστὰ Ἀσκληπιεῖα ὑπῆρχον καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος ὡς εἰς Μεγαλόπολιν, εἰς Κάλυμνον, εἰς Κυλλήνην, εἰς τὴν Λεβῆνα τῆς Κρήτης (νῦν Λέντα) καὶ εἰς ἄλλα μέρη.

Ἐκ τούτων θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τὸ τῆς Ἐπιδαύρου. Τοῦτο συνίστατο ἐκ τεραστίου εἰς ἔκτασιν οἰκοδομήματος, πλουσίου εἰς τοιαύτην διασκευήν, ὥστε νὰ ὑποβάλλωνται οἱ προσφεύγοντες εἰς αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἀνέτως νὰ διαβιῶσι. Τὸ πλῆθος τῶν προστρεχόντων ἦτο μέγα, ὡς ἀφίνει νὰ συμπεράνωμεν τὸ ἐκεῖ ὑπάρχον μέγα θέατρον. Τοῦτο ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, περιηγητοῦ τοῦ μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ὡς θέας ἄξιον. Θεραπευτήριον καὶ θέατρον κατεχώσθησαν διὰ τῶν αἰώνων, ἀπεκαλύφθησαν δὲ κατὰ τὸ 1881 δι' ἀνασκαφῶν ἐνεργηθεισῶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς

'Αρχαιολογικῆς 'Εταιρίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπίβλεψιν τοῦ Π. Καββαδία, ἀποκτήσαντος κατόπιν τοῦ ἔργου τούτου παγκόσμιον φήμην.

Εἰς τὰ 'Ασκληπιεῖα ὑπηρέτει πολυάριθμον προσωπικόν. Πρῶτος τῇ τάξει ἦτο ὁ Πρωθιερεύς ἢ μέγας ἱερεύς, δηλ. ὡς θὰ ἐλέγομεν νῦν ὁ ἰατρὸς—διευθυντὴς τῆς Κλινικῆς. Μετ' αὐτὸν ἤρχετο ὁ πυροφόρος, ὁ σημερινὸς ἐπιμελητής, βοηθῶν ἢ καὶ ἀντικαθιστῶν τὸν πρωθιερέα. Ἤρχοντο κατόπιν οἱ ἱερομνήμονες, σήμερον βοηθοὶ ἢ ὑποβοηθοί. Οὗτοι ἀναλόγως τῆς εἰδικότητός των, ἀνελάμβανον τὴν ἐνέργειαν λουτρῶν ἢ μαλάξεων ἢ ἄλλων φυσικοθεραπευτικῶν ἀγωγῶν διαταχθεισῶν ὑπὸ τοῦ πρωθιερέως ἢ τοῦ πυροφόρου. Ὑπῆρχον ἀκόμη οἱ θεράποντες, ἄρρενες νοσοκόμοι καὶ αἱ ἴερειαι, γυναῖκες νοσοκόμοι καὶ οἱ νακόροι καὶ ζακόροι, ἴσως οἱ νεωκόροι, καθαρισταὶ καὶ καθαρίστριαι τοῦ ἱδρύματος. 'Επίσης ὑπῆρχον καὶ τὰ ἱερὰ ζῷα τοῦ 'Ασκληπιοῦ, ὡς αἶγες, ἀλέκτορες, κύνες καὶ πρὸ πάντων ὄφεις, τὸ ἔμβλημα τοῦ 'Ασκληπιοῦ.

Ἡ διεξαγομένη θεραπεία ἦτο ἔντεχνος, μετέχουσα ἐμπράκτου ἐπεμβάσεως καὶ ψυχολογικῆς ἐπιδράσεως, ἀναγκαίας πρὸς πᾶσαν πάθησιν καὶ δὴ ψυχικήν.

Εἰς τὰ 'Ασκληπιεῖα ἐνηργοῦντο διάφοροι χειρουργικαὶ ἐπεμβάσεις, φυσιοθεραπεία διὰ λουτρῶν, μαλάξεων, ἐχορηγοῦντο φάρμακα διάφορα, πρὸ πάντων ὅμως κατεβάλλετο πᾶσα προσπάθεια πρὸς ὑποβολὴν εἰς τὸν ἄρρωστον τῆς ἰδέας ὅτι αὐτὸς ὁ θεός, δηλαδὴ ὁ 'Ασκληπιός, ἀνελάμβανε τὴν θεραπείαν του. 'Επεξηγοῦντο ὄνειρα διάφορα τοῦ πάσχοντος ἢ τῶν συγγενῶν του κατὰ τρόπον ἀσκοῦντα μεγίστην ἐπίδρασιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρρώστου, εὐνόητος δὲ ἦτο ἡ ἐκ τούτου ὠφέλεια. 'Εφηρμόζετο δηλαδὴ ἔντεχνος ψυχοθεραπεία, ἀφ' ἧς δὲν ἔλειπον ἴσως στοιχεῖα ψυχαναλύσεως.

'Εννοεῖται ὅτι παρεισέδυε πολλάκις ἀγυρτικὴ ἐμετάλλευσις τῆς εὐπιστίας τοῦ κοινοῦ καὶ ταύτην διακωμωδεῖ ὁ 'Αριστοφάνης εἰς τὴν κωμῳδίαν του: « Ὁ πλοῦτος ».

Εἰς τὰ περισσότερα τῶν 'Ασκληπιείων δὲν ἐγίνοντο δεκταὶ γυναῖκες πρὸς τοκετόν. Τὸ 'Ασκληπιεῖον τῆς 'Επιδαύρου ἀπετέλεσε κατὰ τοὺς Ρωμαϊκοὺς χρόνους ἐξαίρεσιν καὶ εἰδικὸν τμῆμα ἐπιτόκων γυναικῶν ἀνηγέρθη ὑπὸ τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος 'Αντωνίου.

Ὡς εἴπομεν τὸ 'Ασκληπιεῖον τῆς 'Επιδαύρου ἀπέβη τὸ σημαντικώτερον τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ ἀπόψεως μεγαλοπρεπείας, ὄγκου καὶ ἐκτάσεως. Εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος ὑπῆρχεν ἀναγεγραμμένη περίφημος ἐπιγραφή, ἀπαιτοῦσα ἠθικὰ προσόντα πρὸς εἴσοδον εἰς τὸν ναόν, ἀποτελοῦσα συγχρόνως καὶ ὑπόδειξιν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς θεραπείας.

Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ εἶχεν ὡς ἑξῆς : « Ἁγνὸν χρὴ νηοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα ἔμμεναι· ἁγνοίη δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια », δηλαδή : « Ὁ εἰσερχόμενος ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἁγνός· ἁγνότης δὲ εἶναι νὰ φρονῇ ὅσια ».

Ὡς ἀνεφέραμεν, οἱ θεραπευθέντες ἐν τοῖς 'Ασκληπιείοις ἐξεδήλουν τὴν πρὸς τὸν θεὸν εὐγνωμοσύνην των καὶ δι' ἀναθημάτων διαφόρων, διὰ χρηματικῶν δωρεῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ πλακῶν λίθων. 'Επὶ τούτων ἀνεγράφετο τὸ νόσημα τοῦ πάσχοντος, ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἴασις καὶ ἐξεδηλοῦτο ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν θεόν. Περίφημοι εἶναι αἱ ἐν τῷ 'Ασκληπιείῳ τῆς 'Επιδαύρου ἀνευρεθεῖσαι πλάκες, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν ὁ ἀνευρὼν αὐτὰς κατὰ τὰς ἀνασκαφάς. Π. Καββαδίας καὶ μετ' αὐτόν, πολλοὶ Εὐρωπαῖοι ἀρχαιολόγοι, φιλόλογοι ἀλλὰ καὶ ἰατροί.

Αἱ εἰς τὰς πλάκας ἀναγραφόμεναι ἰάσεις ἀναφέρονται εἰς διαφορωτάτας παθήσεις. Συχνότερον ἀναφέρονται ψυχονευρικαὶ ἰάσεις, ὡς παραλύσεις ἄκρων, ἀπώλειαι τῆς ὁράσεως κ.λ.π. Φαίνεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑστερικῶν ἐκδηλώσεων, διὰ τὰς ὁποίας ἀπέβαινε συντελεστικὴ πρὸς θεραπείαν ἢ κατὰ διαφόρους τρόπους ἐπιτυγχανομένη ψυχικὴ ὑποβολὴ τῶν πασχόντων.

Ἀναφέρονται καὶ χειρουργικαὶ ἐπεμβάσεις ὡς ἐξαγωγὴ λόγχης ἐπὶ τῆς γνάθου, ἀφαίρεσις λίθων ἐκ τῆς οὐροδόχου κύστεως· ἀναφέρεται ἐπίσης ἴασις φαλάκρας δι' ἐπαλείψεως τῆς κεφαλῆς διὰ φαρμάκων ὑπὸ τοῦ θεοῦ καθ' ὕπνους. Δυστυχῶς δὲν ἀναφέρονται τὰ χρησιμοποιηθέντα φάρμακα προκειμένου νὰ ἐχρησιμοποίουν αὐτὰ οἱ πολυάριθμοι φαλακροὶ τῆς σήμερον, οὔτε ὅμως ὁ Ἀσκληπιὸς κατέρχεται.

Καὶ ἄλλαι περίεργοι ἰάσεις ἀναφέρονται, ἀναγόμεναι εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μαιευτικῆς — Γυναικολογίας.

Εἰς μίαν πλάκα ἀναφέρεται ὅτι γυνή τις, Κλειὼ ὀνόματι, ἦτο ἔγκυος ἀπὸ πενταετίας, μὴ δυναμένη νὰ γεννήσῃ. Ἐλθοῦσα εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς Ἐπιδαύρου καὶ κοιμηθεῖσα ἐν τῷ ναῷ ἔτεκεν υἱόν, τόσον ἀνετυγμένον ὥστε νὰ μεταβῇ μόνος του εἰς πλησίον κρήνην ὅπου ἐλούσθη καὶ κατόπιν ἠκολούθησε τὴν μητέρα του.

Παρομοία περίπου περίπτωσις εἶναι ἡ τῆς ἐκ Παλλήνης, Ἰθμονίκης. Αὕτη μὴ κατορθώσασα νὰ ἀποκτήσῃ τέκνα ἦλθεν εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον καὶ παρεκάλεσε τὸν θεὸν νὰ τῆς χαρίσῃ θυγατέρα. Ἔμεινε πράγματι ἔγκυος, ἀλλ' ὁ τοκετὸς οὐδὲ μετὰ τριετίαν ἐπῆλθε, δι' ὃ ἐλθοῦσα ἐκ νέου παρεπονέθη εἰς τὸν θεὸν ὅτι δὲν ἐξεπληρώθη ἡ αἴτησίς της. Ὁ θεὸς ἐνεφανίσθη εἰς αὐτὴν κατὰ τὸν ὕπνον της, ἐν ὀνείρῳ, καὶ εἶπεν ὅτι ἀδίκως παραπονεῖται, διότι εἶχε ζητήσει νὰ μείνῃ μόνον ἔγκυος, παρέλειψε δὲ νὰ ζητήσῃ ὅπως γεννήσῃ, τώρα ὅμως θὰ εἰσηκούετο ἡ περὶ τοκετοῦ αἴτησίς της. Πράγματι δέ, μόλις ἐξελθοῦσα ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἔτεκε τὸ πολυπόθητον θυγάτριον.

Πιθανὴν ἐξήγησιν τῶν ἄνω περιπτώσεων καὶ ἄλλων ἀναφερομένων εἰς τὰς ἀφιερωματικὰς πλάκας παρέχει εἰς ὡραίαν του ἐργασίαν, βραβευθεῖσαν ἐν τῷ Συμβουλιδίῳ ἰατρικῷ διαγωνίσματι, ὁ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον γνωστὸς καὶ σεβαστὸς Σκεῦος Ζερβὸς (Ἱστορία Ἰατρικῆς, 1914).

Παραλείπομεν τὴν ἀναγραφὴν καὶ ἄλλων θεραπειῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς πλάκας τοῦ Ἀσκληπιείου Ἐπιδαύρου. Ἐπαναλέγομεν ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν θεραπειῶν ἀναφέρονται εἰς περιπτώσεις ψυχικῆς τινὸς νόσου. Τότε ἡ ἐν γένει ψυχικὴ ὑποβολὴ τῶν πασχόντων ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ μυστικισμοῦ, τῆς ἐγκλείσεώς του εἰς τὸ Ἱερὸν ἄβατον, τῆς ὑποβολῆς, τὴν ὁποίαν ὑφίσταντο ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπὶ τῶν πλακῶν ἀναγεγραμμένων θεραπειῶν, τῆς ὀσμῆς εὐωδῶν ἀρωμάτων καὶ ἄλλων ἐπιδράσεων ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐπετυγχάνετο ἡ θεραπεία.

Ὁ σημερινὸς κόσμος δίκαιον εἶναι νὰ εὐγνωμονῇ πρὸς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ διότι ἐγένετο ἀφορμὴ προόδου τῆς Ἰατρικῆς, κυριώτατα ὅμως διότι ἐξ αὐτοῦ—ἂν εἶναι ἀληθὴς ἡ παράδοσις—προέρχεται ὁ δαιμόνιος Δωδεκανήσιος, ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς, ὁ Ἱπποκράτης, ἀληθῶς γίγας τοῦ πνεύματος.

Ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἡ ἰδέα τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ Βλαδιμήρου Μπένση, Προέδρου τοῦ ἐν Ἀθήναις διεξαχθέντος κατὰ τὸ 1936 Γ' Διεθνοῦς Συνεδρίου τῆς Συγκριτικῆς Παθολογίας, ὅπως ἡ τελευταία συνεδρίασις λάβῃ χώραν εἰς τὸ θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου. Ἀνεπέμφθησαν ἐκεῖ ὕμνοι πρὸς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν συνέδρων κατεδείχθη ἐκ τῶν λόγων τῶν ἐκφωνηθέντων ἐν τῷ θεάτρῳ πρὸ πλήθους κόσμου Ἑλλήνων καὶ ξένων. Περιοριζόμεθα ἀναφέροντες τὰ κάτωθι ἐκ τῆς προσφωνήσεως τοῦ παγκοσμίου φήμης Γάλλου ἐπιστήμονος Achard :

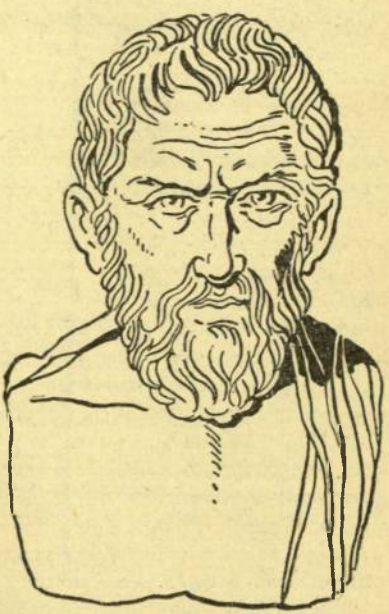
« Ἡ Ἐπίδαυρος εἶναι ὁ ἱερός μας τόπος· εἶναι ἡ Μέκκα τῶν ἰατρῶν. Ἂς εὐχηθῶμεν ὅπως ὀργανοῦνται τακτικὰ ἰατρικὰ προσκυνήματα διὰ νὰ δοξάζουν δι' ἐπισκέψεως ἐξ ἴσου πλήρων χάριτος, ὅσον καὶ πλουσίων εἰς διδασκαλίαν τὰ ἐκ τῆς Ἰατρικῆς εὐεργετήματα καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς τέχνης ταύτης ».

ΓΡ. ΚΑΤΣΑΣ

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΕΝΟΣ ΑΡΤΙΟΥ ΝΟΗΜΑΤΟΣ ΖΩΗΣ —

Ὁ Ἐπίκουρος καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ καὶ γεννήθηκε στὴ Σάμο τὸ 341 π.Χ. Τὰ πρῶτα γράμματα ἔμαθε ἀπὸ τὸν πατέρα του Νεοκλῆ ποὺ ἦταν γραμματοδιδάσκαλος καὶ σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν ἄκουσε φιλοσοφικὰ μαθήματα ἀπὸ τὸν Πλατωνικὸ Πάμφιλο καὶ τὸ Ναυσιφάνη ὁ ὁποῖος δίδασκε τὴ φιλοσοφία τοῦ Δημοκρίτου. Τὸ 323 πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὅπου ἔμεινε ἕνα χρόνο. Μὴ μπορῶντας νὰ ξαναεπιστρέψῃ στὴ Σάμο κατέφυγε στὸν Κολοφῶνα κοντὰ στὴν Ἔφεσο, ὅπου παρέμεινε 12 ὁλόκληρα χρόνια καταγινόμενος μὲ φιλοσοφικὲς μελέτης χωρὶς ν' ἀκούσῃ κανέναν δάσκαλο. Τοῦτο τὸν ἔκανε νὰ διακηρύττῃ ὅτι ἦταν αὐτοδίδακτος. Κατὰ τὸ 310 ἵδρυσε Σχολὴ στὴ Μυτιλήνη καὶ κατόπιν στὴ Λάμψακο. Τὸ 306 ἦρθε στὴν Ἀθήνα ὅπου ἵδρυσε φιλοσοφικὴ Σχολή. Ἐπειδὴ ὅλα τὰ Γυμνάσια καὶ οἱ Στοὲς εἶχαν καταληφθῆ ἀπὸ ἄλλους φιλοσόφους, ὁ Ἐπίκουρος ἀγόρασε ἕνα κῆπο μέσα στὸν ὁποῖο δίδασκε. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ὀπαδοί του ὠνομάστηκαν « οἱ ἀπὸ τοῦ κήπου ». Ἡ Σχολή του ὑπῆρξε κάτι τὸ ἐπαναστατικὸ γιὰ τὴν ἐποχή του, γιατὶ εἶχε καταργήσει κάθε διάκρισι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Μαθητές του ἦσαν ἀπ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα : πλούσιοι, δοῦλοι, γυναῖκες, ἀκόμη καὶ ἑταῖρες, ποὺ ζοῦσαν σὲ ἀπόλυτη ἰσότητα, ἀλληλεγγύη καὶ ἀδελφοσύνη. Ἐδιδάσκοντο φιλοσοφία, καὶ ταυτόχρονα δημιουργοῦσαν μιὰν ἀτμόσφαιρα χαρᾶς, φιλίας καὶ ἐγκαρδιότητος. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ ἀντίπαλοί του ἔπλασαν τὸ μῦθο ὅτι στὴν Σχολὴ του διεπράττοντο ὄργια. Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι ἀληθές.

Ὁ Ἐπίκουρος ὑπῆρξε ἰσχυροτάτη φιλοσοφικὴ διάνοια. Ἔγραψε περὶ τὰ 300 συγγράμματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δυστυχῶς, ἐλάχιστα λείψανα διασώθηκαν. Τρεῖς ἐπιστολές του ποὺ βρέθηκαν (ἡ πρὸς Ἡρόδοτον, ἡ πρὸς Πυθοκλέα καὶ ἡ πρὸς Μενοικέα), αἱ « Κύριαι δόξαι » ἀποτελούμεναι ἀπὸ 40 ἀφορισμοὺς στοὺς ὁποίους συνοψίζει τὴ φιλοσοφία του, μιὰ συλλογὴ ἀπόψεών του μὲ τὸν τίτλο « Ἐπικούρου προσφώνησις », ἀνακαλυφθεῖσα τὸ 1888 καθὼς καὶ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ « Περὶ φύσεως » σύγγραμμά του, μᾶς δίνουν τὸ μέτρο τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ φιλοσόφου. Ὁ « Κανὼν » στὸν ὁποῖον διερευνοῦσε τὰ λογικὰ προβλήματα, τὸ « Περὶ φύσεως » σύγγραμμά του ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 37 βιβλία, τὸ « Περὶ βίων » ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 4 βιβλία, τὸ « Περὶ τέλους » στὸ ὁποῖον ἔκανε βαθυστόχαστους συλλογισμοὺς

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Πειραϊκὴ - Πατραϊκή», τεῦχος 42.

περὶ τοῦ ὑψίστου ἀγαθοῦ, ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ὀγκωδέστερη καὶ πιὸ περιεκτικὴ ἐργασία του, χάθηκαν.

'Ο 'Επίκουρος, θεωρεῖ τὴ φιλοσοφία ἐνέργεια, ποὺ σκοπὸν ἔχει νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰ πρακτικὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. « 'Ενέργειαν λόγοις καὶ διαλογισμοῖς τὸν εὐδαίμονα βίον περιποιοῦσαν », (ἡ φιλοσοφία εἶναι ἐνέργεια ἡ ὁποία μὲ σκέψεις καὶ συζητήσεις μᾶς κάνει τὴ ζωὴ εὐχάριστη) λέγει. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ αὐτὴ πρωτεύουσα θέσι παίρνει τὸ πρόβλημα τῆς εὐδαίμονος ζωῆς ἡ δὲ θεωρητικὴ γνῶσις τοῦ « εἰδέναι » τοῦ Πλάτωνα καὶ 'Αριστοτέλη μπαίνει σὲ δευτερεύουσα μοῖρα. Γι' αὐτὸ ὁ 'Επίκουρος καὶ οἱ μαθητές του δὲν ἠσχολοῦντο μὲ τὰ ἀφῃρημένα θεωρητικὰ προβλήματα ἀλλὰ μὲ τὶς γνώσεις ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν πρακτικοὺς σκοποὺς τῆς ζωῆς. 'Η σπουδὴ τῆς λογικῆς καὶ τῆς διαλεκτικῆς, ἔλεγε, μᾶς χρησιμεύουν γιὰ νὰ μαθαίνουμε νὰ σκεφτόμαστε καὶ νὰ βρίσκουμε τὴν ἀλήθεια. 'Η μελέτη καὶ γνῶσις τῶν φυσικῶν φαινομένων μᾶς ἀπαλλάσσει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ φόβο τῶν θεῶν, τὶς δεισιδαιμονίες καὶ τὸ φόβο τοῦ θανάτου. Διαιρεῖ τὴ φιλοσοφία σὲ τρία μέρη : Τὸ Κανικὸν (Κανόνες) ποὺ ἀναφέρεται στὰ λογικὰ προβλήματα, τὸ Φυσικὸν ποὺ ἐξετάζει τὰ φυσικὰ προβλήματα καὶ τὸ 'Ηθικὸν ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ ἠθικὰ προβλήματα.

Στὸ σύγγραμμά του « Κανὼν » προσπαθεῖ νὰ βρῇ τὸ κριτήριο τῆς ἀληθείας. "Ενα κανόνα μὲ τὸν ὁποῖο νὰ διακρίνουμε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμα. Διαφωνοῦσε μὲ τὴν 'Αριστοτελικὴ ἄποψι γιὰ τὶς μορφὲς ποὺ παρουσιάζει ἡ σκέψις κατὰ τὴ λειτουργία της. Καθώριζε σὲ 4 τὰ κριτήρια τῆς ἀλήθειας : Τὸ « πάθος », τὴν « αἴσθησι » τὴν « πρόληψι » καὶ τὴ « φανταστικὴ ἐπιβολὴ τῆς διανοίας ». "Ολα αὐτὰ τὰ κριτήρια εἶναι διάφορες μορφὲς τῆς ἐναργείας. Πρῶτος ὁ 'Επίκουρος ἐφεῦρε τὸ φιλοσοφικὸ ὅρο « ἐνάργεια » μὲ τὸν ὁποῖον ἐννοοῦσε τὰ συναισθήματά μας ποὺ ἀντανακλοῦν καὶ ἀναπαριστάνουν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ συμβαίνουν στὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Πρῶτο σκαλοπάτι τῆς ἐνάργειας εἶναι τὸ πάθος, δηλαδὴ τὸ συναίσθημα τῆς ἡδονῆς ἢ τῆς λύπης. Τὸ συναίσθημα αὐτὸ μᾶς κάνει ἱκανοὺς νὰ ἀντιδροῦμε στὶς ἐπιδράσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, νὰ ἀποφεύγουμε τὸ κακὸ καὶ νὰ ἐπιζητοῦμε τὸ καλό. Δεύτερο εἶναι ἡ αἴσθησις μὲ τὴν ὁποία φωτογραφίζονται στὸ ὑποσυνείδητό μας τὰ ὁμοιώματα « εἴδωλα » ποὺ ἐκπέμπονται ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα. Αὐτὴ ἡ λειτουργία εἶναι παθητικὴ καὶ ἀπεικονίζει τὰ ἀντικείμενα ὅπως ἀκριβῶς εἶναι χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃ σ' αὐτὰ καμμιὰ μεταβολή. Τρίτο, εἶναι ἡ πρόληψις, ὅρος ποὺ ἐφευρέθηκε ἐπίσης ἀπὸ τὸν 'Επίκουρο. Πρόληψι θεωροῦσε τὸ αἴσθημα ποὺ μπαίνει στὴν ψυχὴ σὰν εἴδωλο καὶ συγκρατιέται ἀπὸ τὴ μνήμη. Τὸ νὰ ρωτᾶμε νὰ μάθουμε γιὰ ἕνα πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουμε προκαταβολικῶς κάποια ἀόριστη, ἔστω, γνῶσι (π.χ. τί εἶναι θεὸς ἢ τί εἶναι τὰ φαντάσματα) σημαίνει πρόληψι, « πιάνομεν προκαταβολικῶς », « προλαμβάνομεν » τὰ πράγματα. 'Η νεωτέρα ψυχολογία τοποθετεῖ τὸ αἴσθημα τῆς προλήψεως μεταξὺ « ἐποπτείας καὶ νοήσεως ». Τέταρτο εἶναι ἡ φανταστικὴ ἐπιβολὴ τῆς διανοίας, ποὺ κυρίως ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητές του καὶ σημαίνει τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου νὰ βλέπῃ τὴν οὐσία καὶ τῶν ἀοράτων ἀκόμη ὄντων. Μὲ τὴν ἐνόρασι, δηλαδή, μποροῦμε νὰ σχηματίζουμε ἀντίληψι τῶν ὄντων ποὺ βρίσκονται πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐποπτείας μας.

'Η περὶ φύσεως θεωρία του. 'Ο 'Επίκουρος ἔζησε σὲ μιὰ ἐποχὴ ὅπου ἡ πεῖνα, ἡ ἐξαθλίωσι καὶ ὁ φόβος ἦταν μόνιμο καθεστώς. 'Η Δημοκρατία εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ οἱ ἀδιάκοποι πόλεμοι καὶ οἱ ἀπολυταρχίες ἔφερναν τὴ δυστυχία καὶ τὸ θάνατο στοὺς ἀνθρώπους. Μέσα στὴν κατάστασι αὐτὴ ἐπεζήτησε νὰ συγκροτήσῃ μιὰ φυσικὴ θεωρία μὲ τὴν ὁποία νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ γαληνέψῃ τὴν ψυχὴ τῶν ἀδυνάτων. Σὰν τέτοια προτιμᾷ τὴν περὶ ἀτόμων θεωρία τοῦ Δημοκρίτου, ἀπαλλαγμένη ὅμως ἀπὸ τὰ ὑποκειμενικά της στοιχεῖα. 'Απέρριψε, δηλαδή, τὴν περὶ ὑποκειμενικότητος τῶν αἰσθήσεων θεωρία τοῦ Δημοκρίτου. Τὰ χρώματα, τὰ σχήματα, τὰ βάρη, οἱ γεύσεις, δὲν εἶναι φαινομενικὰ οὔτε ἔχουν ἀνεξάρτητον ὕπαρξι, ὅπως ἰσχυρίζετο ὁ Δημόκριτος, ἀλλὰ ἀποτελοῦν συστατικὰ τοῦ σώματος. « 'Η αἰωνία καὶ σταθερὰ φύσις

τοῦ σώματος συναπαρτίζεται ἐξ ὅλων αὐτῶν. «Ὡς κίνητρο τῆς φιλοσοφίας ἔπαιρνε τὸ φόβο καὶ τὴν ἀνησυχία, ὄχι τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀπορία ποὺ θεωροῦσε ὁ Ἀριστοτέλης. «Εἰ μηθὲν ἡμᾶς αἱ τῶν μετεώρων ὑποψίαι, ἠνώχλουν, καὶ αἱ περὶ θανάτου, μή ποτε πρὸς ἡμᾶς ἤ τι, ἔτι τε τὸ μὴ κατανοεῖν τοὺς ὅρους τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐκ ἂν προσεδεόμεθα φυσιολογίας». (Ἂν δὲν μᾶς ἐνοχλοῦσαν οἱ φόβοι γιὰ τὰ συμβαίνοντα στὸν οὐρανὸ καὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου καθὼς καὶ ἡ ἀδυναμία μας νὰ κατανοήσουμε τὰ ὅρια τῶν πόνων καὶ ἐπιθυμιῶν, δὲν θὰ μᾶς ἦτο ἀναγκαῖον νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ φυσικὰ φαινόμενα). Στὸ σύμπαν, λέγει, ὑπάρχουν δύο στοιχεῖα : ἡ ὕλη ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄτομα καὶ ἡ ὁποία οὔτε γεννιέται οὔτε φθείρεται καὶ « ἀναφὴς φύσις » τὸ κενὸ δηλαδὴ ποὺ δὲν πιάνεται. Ὁ κενὸς χῶρος εἶναι ἄπειρος καὶ συνεπῶς καὶ ἡ ὕλη εἶναι ἄπειρος. Διότι ἂν ἡ ὕλη ἦταν πεπερασμένη μέσα στὴν ἀπέραντη ἔκτασι θὰ ἐμηδενίζετο. Ἡ ἔσχατη ὑποδιαίρεσι τῆς ὕλης εἶναι τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιδέχονται ἄλλη ὑποδιαίρεσι. Τὰ ἄτομα δὲν εἶναι ὅμοια μεταξύ τους οὔτε καὶ ἔχουν τὶς ἴδιες ἰδιότητες. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ σώματα ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὰ ἄτομα δὲν εἶναι ὅμοια μεταξύ τους οὔτε καὶ ἔχουν τὶς ἴδιες ἰδιότητες. Τὰ ἄτομα κινοῦνται κάθετα ἀλλὰ μὲ ἐλαφρὰν ἀπόκλισι, « παρέκκλισιν » καὶ ὄχι παράλληλα, ἔτσι ἐξηγεῖται, ὁ συνδυασμὸς καὶ ἡ σύγκρουσις μεταξύ των. Ἡ ἀπόκλισις αὐτὴ γίνεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἐσωτερικὴ φύσι τῶν ἀτόμων καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ἐξωτερικῶν αἰτίων. Οἱ συγκρούσεις τῶν ἀτόμων δημιουργοῦν στὸν κενὸ χῶρο « περιδινήσεις » ἀπὸ τὶς ὁποῖες γεννιοῦνται τὰ κοσμικὰ συστήματά μας. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ κοσμικὰ συστήματα, στὸν κενὸ χῶρο, ὑπάρχουν τὰ « μετακόσμια » ποὺ κατοικοῦν οἱ θεοί. Τὸ σύμπαν δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν αὐτοδύναμη παρέκκλισι τῶν ἀτόμων καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς θεούς. Γιατὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρήσουμε τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου ἔργο ἀνώτερον ὄντων ὅταν βρίθει τόσων κακῶν καὶ ἀτόπων ; Οἱ θεοὶ ὑπάρχουν γιατὶ τοὺς πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι ὅμως αἰθέρια ὄντα, δὲν ἀνακατεύτεύονται στὶς ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων οὔτε ξέρουν τί θὰ πῇ θυμός, δολοπλοκία ἢ εὔνοια, γιατὶ αὐτὲς εἶναι ἀδυναμίες καὶ ἐλαττώματα ποὺ δὲν νοοῦνται σὲ θεούς. Ζοῦνε γαλήνιοι καὶ ἀτάραχοι μέσα στοὺς κενοὺς χώρους καὶ ἀποτελοῦν παράδειγα τελειότητος σὲ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Διὰ τῆς δοξασίας περὶ αὐτοκινήσεως τῶν ἀτόμων καὶ αὐτοδύναμης δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος, ὁ Ἐπίκουρος ἀπαλλάσσει καὶ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ φόβο τῆς εἱμαρμένης καὶ ἀποδεικνύει τὴν ἐλευθερία τῆς βουλήσεως. Δηλαδὴ ἀφοῦ τὸ Σύμπαν δημιουργήθηκε μόνο του καὶ κινεῖται μὲ δικές του ἐσωτερικὲς δυνάμεις δίχως ἐξωκοσμικὲς—ὑπερφυσικὲς ἐπιδράσεις, ἄρα καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶναι ἕνα κομματάκι τοῦ Σύμπαντος δὲν κατευθύνεται ἀπὸ ἀόρατες θεϊκὲς δυνάμεις ἀλλὰ σκέπτεται καὶ δρᾷ αὐτοβούλως. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἐπίσης, ὕλη ὅπως καὶ τὸ σῶμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄτομα λεπτά, στρογγυλὰ καὶ πυρωμένα. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ σώματος διαλύεται κι' αὐτὴ καὶ σκορπᾷ στὸν ἀέρα.

Τὸ ἠθικὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας του. Σκοπὸς τῆς ζωῆς κατὰ τὸν Ἐπίκουρο εἶναι ἡ εὐδαιμονία ποὺ στηρίζεται στὴν ἡδονή. Μὲ τὴν λέξι ἡδονὴ ὅμως δὲν ἐνοοῦσε ἕνα ἄσωτο βίο ἀλλὰ μιὰ ζωὴ ἤρεμη καὶ ὡραία ποὺ νὰ μὴν ὑποφέρῃ τὸ σῶμα μας πόνους καὶ νὰ μὴ ταράζουν τὴν ψυχή μας βάσανα. « Ὅταν οὖν λέγωμεν ἡδονὴν τέλος ὑπάρχειν οὐ τὰς τῶν ἀσώτων ἡδονὰς καὶτὰς ἐν ἀπολαύσει κειμένας λέγομεν, ὡς τινες ἀγνοοῦντες καὶ οὐχ ὁμολογοῦντες ἢ κακῶς ἐκδεχόμενοι νομίζουσιν, ἀλλὰ τὸ ἀλγεῖν κατὰ σῶμα μήτε ταράττεσθαι κατὰ ψυχήν ». Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰ πάθη, τὸν παράφορο ἔρωτα καὶ τὴν ἀσωτία, πρέπει νὰ ἀδιαφορῇ πρὸς τὴ δόξα, τὴ φήμη καὶ τὸν πλοῦτο καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῇ ἀνοήτως γιὰ τὰ μετὰ θάνατο. Ὁ Θάνατος δὲν εἶναι τρομερὸ πρᾶγμα ἀφοῦ ὅταν ζοῦμε δὲν ὑπάρχει καὶ ὅταν ἐπέλθῃ δὲν τὸν νοιώθουμε γιατὶ παύουμε νὰ ὑπάρχουμε. Ἤθελε οἱ ἄνθρωποι νὰ κυριαρχοῦνται ἀπὸ ἀρετὲς καὶ κυρίως ἀπὸ τὴ σωφροσύνη ποὺ μᾶς κάνει νὰ χαλιναγωγοῦμε τὶς ἐπιθυμίες μας, τὴν ἀνδρεία ποὺ μᾶς κάνει ἱκανοὺς νὰ ἀντιμετωπίζουμε μὲ θάρρος τὰ βάσανά μας καὶ τὸ θάνατο, τὴ δικαιοσύνη ποὺ κάνει δυνατὴ τὴν ὡραία συμβίωσι

ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΕΝΘΥΜΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Federal Bureau of Inverstigation Ὑπουργείου Δικαιοσύνης Η.Π.Α. κ. **J. E. HOHVER**

Οἱ Εὐρωπαῖοι ἔχουσιν, ἄνευ ἀμφιβολίας τινός, παρατηρήσει ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιωτικοὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐξεδήλωνον διὰ τὰ ἐνθύμια ἕνα ὑπερβολικὸν καὶ ἀπεριόριστον θαυμασμόν.

Ἡ κλίσις αὕτη, ἀβλαβὴς καθ' ἑαυτήν, ἐδημιούργησεν ἐν τούτοις μετὰ τὸν πόλεμον ἓν σοβαρὸν πρόβλημα διὰ τὰς ἀρχὰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι, μεταξὺ τῶν ἐνθυμίων, τὰ ὁποῖα οἱ στρατιῶται προτιμοῦσιν εἰδικώτερον, ἐπικρατεστέραν θέσιν κατέχουσι τὰ ὅπλα τὰ κατασκευασθέντα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τεσσάρων τελευταίων ἐτῶν, εἰσήχθησαν ὑπὸ τύπον ἐνθυμίων πυροβόλα ὅπλα εἰς μέγιστον ἀριθμὸν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας: αὐτόματα, τυφέκια, πιστόλια, περίστροφα καὶ μυδραλλιοβόλα—τὰ ὅπλα τὰ πλέον διαφορετικά, τὰ ὁποῖα οἱ ἄνδρες μας ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψουν διαρκουσῶν τῶν μετακινήσεών των ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀνὰ τὸν κόσμον. Μεταξὺ τῶν ὅπλων, ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔσχον τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν παρὰ τοῖς Στρατιωτικοῖς, οἵτινες ἐπέστρεφον εἰς Ἀμερικὴν, εὑρίσκει τις δύο Εὐρωπαϊκὰ πιστόλια: τὸ αὐτόματον πιστόλιον τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ τὸ κοινῶς ὀνομαζόμενον «P. 38» καὶ τὸ Ἰταλικὸν «Beretta» διαμέτρου τῶν 9M/M καὶ τῶν 7,65 M/M. Τὰ τελευταῖα τοῦτα εἶναι ἰδιαιτέρως περιζήτητα οὐχὶ μόνον ἕνεκα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῶν ἀξίας ὡς ὅπλων, ἀλλ' ἐπὶ πλέον διότι εἶναι δυνατὸν νὰ προμηθευθῇ τις εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν ἀγορὰν τὰ καλύτερα πρὸς τοῦτο πυρομαχικὰ (φυσίγγια).

Οὕτως ἢ ἄλλως, σημαντικὸς ἀριθμὸς τῶν ὅπλων τούτων ἤλλαξε ἰδιοκτήτην ἀπὸ τῆς διακομίσεώς των παρ' ἡμῖν καὶ ἐντεῦθεν. Κακοποιοὶ ἔλαβον εἰς τὴν κατοχήν των ἐκ τῶν ὅπλων τούτων καὶ εἰς πολλὰς περιπτώσεις, αἱ ἀρχαὶ ἀνεῦρον ἤδη ἐξ αὐτῶν κατὰ τὴν διάπραξιν π.χ. ἐγκλημάτων καὶ κλοπῶν γενομένων μὲ τὸ ὅπλον.

τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴ φιλία ποὺ εἶναι σπουδαῖο γιὰ τὴν μακαριότητα ἀγαθό. «Ὧν ἡ σοφία παρασκευάζεται εἰς τὴν τοῦ ὅλου βίου μακαριότητα, πολὺ μέγιστον ἐστιν ἡ τῆς φιλίας κτῆσις». (Ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐπεξεργάζεται ἡ σοφία γιὰ τὴ μακαριότητα τῆς ζωῆς, τὸ μεγαλύτερον εἶναι ἡ φιλία). Στὴ φιλία, ὁ Ἐπίκουρος, ἀποδίδει σπουδαία σημασία καὶ μάλιστα τὴ θεωρεῖ ἀγαθὸ ποὺ πρέπει νὰ βασιλεύῃ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων ὅλης τῆς Οἰκουμένης. «Ἡ φιλία περιχορεύει τὴν οἰκουμένην κηρύττουσα δὴ πᾶσαν ἡμῖν ἐγείρεσθαι ἐπὶ τὸν μακαρισμόν». (Ἡ φιλία σύρει τὸ χορό της πάνω σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ φωνάζει νὰ σηκωθοῦμε καὶ νὰ μακαρίσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον). Τὶς τέσσαρες αὐτὲς ἀρετὲς τὶς θεωρεῖ ἀπαραίτητες γιὰ τὴν εὐδαιμονία τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατέχουν αὐτὲς τὶς ἀρετὲς εἶναι ἰσάξιοι τῶν θεῶν. Τόση ἦταν ἡ ἐπίδρασι τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἐπίκουρου καὶ στοὺς κατοπινοὺς αἰῶνες ὥστε ὁ μεγάλος Πατέρας τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας Αὐγουστῖνος ἔγραψε ὅτι θὰ ἦταν «διατεθειμένος νὰ προτιμήσῃ μεταξὺ ὅλων τῶν εἰδολωλατρῶν φιλοσόφων τὸν Ἐπίκουρο ἂν εἶχε κάμει λόγο περὶ ἀμοιβῶν καὶ ποινῶν κατὰ τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωήν».

Ὁ Ἐπίκουρος πέθανε τὸ 270 π.Χ., σὲ ἡλικία 72 ἐτῶν. Παρὰ τοὺς φρικτοὺς πόνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐδοκιμάσθη κατὰ τὰ τελευταῖα του χρόνια, παρέμεινε γαλήνιος καὶ ἀτάραχος ὅπως σ' ὅλη του τὴ ζωή. Ἀγαπήθηκε ὅσο κανεὶς ἄλλος δάσκαλος ἀπὸ τοὺς μαθητές του καὶ ὑπῆρξε πρότυπον ἀνθρώπου καὶ σοφοῦ.

Α. ΑΠΟΣΤ.

Ἡ παρουσία των ἐν τῇ χώρᾳ μας ἤγειρε ἓν ἰδιαίτερον πρόβλημα ἐξακριβώσεως τοῦ εἴδους τῶν πυροβόλων ὅπλων διὰ τὰ ἐγκληματολογικὰ ἐργαστήρια τοῦ ἔθνους μας. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὸ Ἐργαστήριον τοῦ F.B.I. κατήρτισε μίαν συλλογὴν τύπων, περιλαμβάνουσαν πλέον τῶν χιλίων διαφορετικῶν εἰδῶν (δειγμάτων) πυροβόλων ὅπλων καθὼς καὶ μίαν συλλογὴν συγκεντρώνουσαν δείγματα τῶν συνήθων ἐν χρήσει πυρομαχικῶν.

Πρὸ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου αἱ συλλογαὶ αὗται συσχετίσεως ἐπέτρεπον τὴν ἐξακρίβωσιν (ὡς πρὸς τὸν τύπον) σχεδὸν οἱουδήποτε αὐτομάτου ὅπλου ἢ πυρομαχικοῦ, χρησιμοποιηθέντος κατὰ τὴν ὥραν ἐγκλήματός τινος εἰς οἱονδήποτε μέρος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀλλὰ ἅμα ὡς ἤρχισαν ἐμφανιζόμενα ὅπλα κατασκευῆς ἐξωτερικοῦ εἰς τὰς ὑποθέσεις ἐγκλημάτων οἱ τεχνικοὶ τοῦ F.B.I. ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ συλλογὴ των δὲν ἦτο πλέον ἐπαρκὴς. Κατεβλήθησαν προσπάθειαι διὰ τὴν προμήθειαν δειγμάτων ἐξ ἑκάστου τύπου ὅπλου, βλήματος καὶ κάλυκος, ἅτινα θὰ ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ συναντηθῶσι κατὰ τὴν περίπτωσιν ἑνὸς ἐγκλήματος εἰς οἱονδήποτε σημεῖον τοῦ ἐδάφους μας. Ἠδυνήθημεν νὰ ἐπιτύχωμεν δείγματα τῶν πολεμικῶν ὅπλων τῶν χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ τῶν Ἐθνῶν τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον καὶ νὰ συγκεντρώσωμεν ἀφ' ἑτέρου μίαν σημαντικὴν ποσότητα ὅπλων κατασκευασθέντων ἐν Ἀμερικῇ καὶ προοριζομένων διὰ τὸν τομέα τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἕως τώρα τεθῇ εἰς κυκλοφορίαν εἰ μὴ μόνον εἰς μικρὸν ἀριθμόν.

Ἡ πρόοδος αὕτη τῆς ὑπηρεσίας ἐξακριβώσεως τοῦ εἴδους τῶν πυροβόλων ὅπλων τοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ F.B.I. καὶ τῆς συλλογῆς δειγμάτων τῶν ἐν χρήσει ὑπαρχόντων πυρομαχικῶν, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τοὺς περὶ τὴν βλητικὴν (balistigne) πραγματογνώμονας τοῦ F.B.I νὰ προβαίνωσιν εἰς ἐξέτασιν ἑνὸς ἐφθαρμένου πυροβόλου ὅπλου, ἑνὸς χρησιμοποιηθέντος βλήματος, ἢ ἑνὸς ἀπορριφθέντος κάλυκος, ἅτινα ἀνεκαλύφθησαν κατὰ μίαν ἔρευναν πέριξ ἑνὸς ἐγκλήματος μὴ διαλευκαθέντος καὶ νὰ προσκομίσωσιν εἰς τοὺς ἀνακριτὰς μίαν πολύτιμον ἔνδειξιν ἐπὶ τοῦ τύπου τοῦ ὅπλου τοῦ χρησιμοποιηθέντος πρὸς διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐννοεῖται ὅτι, δὲν ἰσχυριζόμεθα ὅτι αἱ συλλογαί μας εἶναι πλήρεις. Τὸ Ἐργαστήριον ὅμως τὰς πλουτίζει ἐν ᾧ μέτρῳ δύναται νὰ προμηθευθῇ τύπους νέους ἢ διαφορετικοὺς ὅπλων καὶ πυρομαχικῶν καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ προβαῖνον οὕτω ἐν τῇ προσπαθείᾳ νὰ προσφέρῃ τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν βοήθειαν εἰς ὅλας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας τῆς Ἀμερικῆς.

ΕΡΕΥΝΑ ΕΠΙ ΑΛΚΟΟΛΙΚΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ [1] ΚΑΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΑΥΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Φυλακῶν Βελγίου κ. **M. V. HELMONT**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικά.
2. Μεταχείρισις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κρατήσεως.
3. Μεταχείρισις μετὰ τὴν ἀπόλυσιν.

***

1. Γενικά.

Ὁ ἀλκοολισμὸς θεωρεῖται, γενικῶς, ὡς παράγων ἐγκληματικότητος. Ἐν τούτοις δὲν ὠργανώθησαν εἰσέτι, συστηματικῶς, εἰς τὰ σωφρονιστικὰ καταστήματα, θεραπευτικὰ μέτρα ἀποτοξινώσεως.

Ἡ ἀναπτυσσομένη ἔρευνα, ἥτις δύναται ν' ἀποκληθῇ ἀπολογισμὸς ἐλλείψεων ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθῇ, διότι ἀποτελεῖ τρόπον τινά, αὐτοέλεγχον καὶ διότι τὰ ἀποτελέσματά της εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ ἐμφανίζωσι τὰς δυσχερείας αἵτινες ἠμπόδισαν μέχρι σήμερον μίαν περισσότερον γενικευμένην δραστηριότητα.

Προέβην εἰς μίαν εὐρυτάτην ἔρευναν καὶ αἱ πολλαπλαῖ ἐκθέσεις τῶν Διευθυντῶν Καταστημάτων, τῶν ἰατρῶν καὶ ἀνθρωπολόγων, τῆς Κοινωνικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Σωφρονιστικῆς Διοικήσεως καὶ τῶν διαφόρων ὀργανώσεων κοινωνικῆς ἀναπροσαρμογῆς, ὑπογραμμίζουσι τὴν ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἑνὸς ἑκάστου ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου προβλήματος, χωρὶς ὅμως νὰ εὑρεθῇ εἰσέτι μία ἱκανοποιητικὴ λύσις αὐτοῦ.

2. Μεταχείρισις κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κρατήσεως.

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν συλλεγεισῶν πληροφοριῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν περιπτώσεων θεραπείας περιλαμβάνει ὀλιγωτέρους τῶν πέντε καὶ οὐδένα ὑπόδικον. Μόνον ἐπιτροπαί τινες, συσταθεῖσαι εἰς Ψυχιατρικὰ Παραρτήματα, ἤρχισαν νὰ λειτουργοῦν. Αὗται θέτουσιν ὡς ὅρον διὰ τὴν ὑφ' ὅρον ἀπόλυσιν τῶν ἀλκοολικῶν κρατουμένων, τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ὑποβληθοῦν οὗτοι εἰς θεραπείαν δι' antabuse. Ἡ ἀπὸ μέρους τοῦ κρατουμένου ἀποδοχὴ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, εἶναι κατὰ γενικὸν κανόνα, προφορική. Ἡ θεραπεία ἄρχεται ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἀπολύσεως, εἴτε ἐντὸς Ψυχιατρικοῦ Παραρτήματος, εἴτε ἐντὸς Καταστήματος Κοινωνικῆς Ἀμύνης. Εἰς τὰς μετασωφρονιστικὰς ὀργανώσεις ἀνατίθεται ἡ ἐπίβλεψις τῆς συνεχίσεως τῆς θεραπείας εἰς τὸν ἐλεύθερον βίον. Ὡς διαπιστοῦται, ὁ ἀπολογισμὸς εἶναι πτωχότατος, ἐὰν παραλβηθῇ κυρίως, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνεργηθεισῶν θεραπειῶν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ συνόλου τῶν κρατουμένων, ὅστις ἀνέρχεται εἰς ἓξ χιλιάδας περίπου (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐγκλειομένων ἀνωμάλων), ἐξ ὧν μέγα μέρος ἀποτελεῖται ἐξ ἐγκληματιῶν ἐπιδιδομένων καθ' ἕξιν εἰς ὑπερβολικὸν πότον.

Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς ἀδιαφορίαν τῆς διοικήσεως, ἀλλ' εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ διακρίβωσις καὶ ἡ θεραπεία τῶν ἀλκοολικῶν προσκρούουν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κρατήσεως, εἰς τὸ πρόβλημα τῆς συνεργασίας αὐτῶν τούτων τῶν κρατουμένων, εἰς τὰς δυσχερείας τὰς ὁποίας παρουσιάζει ἡ κλινικὴ παρατήρησις, εἰς τὴν θεραπευτικὴν ἀξίαν τῆς μεταχειρίσεως, ὡς καὶ εἰς τὰς ὑλικὰς συνθήκας ὑφ' ἃς αὕτη δέον νὰ πραγματοποιηθῇ. Πάντα ταῦτα ἀντιπροσωπεύουν ἓν σύνολον αἰτίων ἅτινα πρέπει ν' ἀναλυθῶσι.

Ὁ κ. Stefens, ἰατρὸς ἀνθρωπολόγος, ὑπηρετῶν εἰς τὴν Φυλακὴν τῆς Γάνδης καὶ ὁ κ. Schrijvers, τῆς Φυλακῆς τοῦ Merxplas, θέτουσιν ὀρθῶς τὸ ζήτημα καὶ θεωρῶ ἐνδιαφέρον νὰ παραθέσω τὰ κυριώτερα σημεῖα τῶν ἐκθέσεών των:

Ὁ κ. Stefens λέγει:

1 Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς Σωφρονιστικῆς Ἐπιθεωρήσεως, τεῦχος 5 - 6.

«Ἡ ἐνεργὸς συνεργασία τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι ἀπαραίτητος.

«Προηγούμεναι συζητήσεις μεταξὺ κρατουμένων καὶ ἰατροῦ θὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τὸν τελευταῖον ὅπως λάβῃ γνῶσιν τῆς καταστάσεως. Ὁ κρατούμενος πρέπει νὰ γνωρίζῃ εἰς τί συνίσταται ἡ θεραπεία του καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὴν θέλησιν ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς πρὸς τὸν πότον ροπῆς του. Ἡ τοιαύτη ἀνάγκη ἀποκλείει αὐτεπαγγέλτως τοὺς διανοητικῶς ἀσθενεῖς.

«Ἡ διὰ τοῦ antabuse θεραπεία ἀποτελεῖ μέρος μόνον τῆς ὅλης θεραπείας. Αὕτη δέον νὰ περιλαμβάνῃ κυρίως μίαν πειραματικὴν ψυχολογικὴν ἐξέτασιν, μὲ ἐφαρμογὴν διαφόρων τέστς (Wechter, Bellevue, Rorschach κ.λ.π.) ἵνα καταστῇ δυνατὸν νὰ καθορισθῇ ἐὰν ἡ προσωπικότης τοῦ ἐγκληματίου εἶναι ἐλαττωματική. Πρέπει λ.χ. νὰ διακρίνωμεν τὸν «ἀσταθῆ», ὅστις προσπαθεῖ νὰ «πνίξῃ» εἰς τὸ οἰνόπνευμα τὰ προβλήματά του, ἀπὸ τὸν «ἀνήσυχον», ὅστις ἐμφανίζει ὀργανικὰς ἀνεπαρκείας καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἡ κατάχρησις τοῦ οἰνοπνεύματος αὐξάνει ὁσημέραι, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐξελιχθῇ εἰς πραγματικὸν τοξικομανῆ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἀπολυτροῦται διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος ἐκ μιᾶς καταστάσεως κατωτερότητος εἰς ἣν εὑρίσκεται, ἀντιμετωπίζων τὰ ὁμαλὰ προβλήματα τοῦ καθημερινοῦ κοινωνικοῦ βίου. Τὸ εἶδος τῶν ἀσθενῶν τούτων ἐπιδίδεται γενικῶς καὶ καθημερινῶς εἰς καταχρήσεις δυνατῶν ἀλκοολικῶν ποτῶν καὶ μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου μεταβάλλεται εἰς ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν ναυάγιον.

«Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου τῆς Γενεύης, ὅπερ ἔλαβε χώραν κατ' Αὔγουστον 1955, μὲ θέμα τὴν πρόληψιν τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὁ Dr Matrensen - Larsen, ψυχίατρος ἐν Κοπεγχάγῃ, ἀπέδειξεν, ὅτι πρὸ πάσης θεραπείας ἐπιβάλλεται ἡ ἐνέργεια ἰατρικῆς ἐρεύνης εἰς τὸ οἰκογενειακὸν περιβάλλον, ἐξ οὗ προέρχεται ὁ ἀλκοολικός. Ἡ μεταχείρισις τούτου πρέπει νὰ ἔχει ὑπ' ὄψιν ἁπάσας τὰς ἀνωμάλους ὄψεις τῆς προσωπικότητός του, πρᾶγμα ὅπερ ἀπαιτεῖ καὶ ἑτέρας ἐξετάσεις, ὡς λ.χ. ἠλεκτρο - ἐγκεφαλογράφημα ἢ ὁρμονικὴν ἐξέτασιν. Πρέπει ν' ἀνακαλυφθῶσι τὰ ψυχικὰ αἴτια τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν πηγὴν κατωτερότητος τοῦ ἀτόμου καὶ ὠθοῦν τοῦτο εἰς τὸν πότον. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως, ὁ ἀσθενὴς δέον ὅπως ὑποβληθῇ εἰς εἰδικὴν διαιτητικὴν ἀγωγήν, ἥτις ἐνέχει μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν συνέχισιν τῆς θεραπείας.

Ὁ Dr Stefens καταλήγει:

«Ἡ θεραπεία διὰ τοῦ antabuse δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς σημαντικὸν μέρος τῆς θεραπείας δι' ὡρισμένους κρατουμένους. Δὲν δύναται, ἐν τούτοις, νὰ θεωρηθῇ μόνον ὡς μία μορφὴ τῆς θεραπείας, ἥτις πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ δι' ὅλας τὰς ὄψεις τῆς προσωπικότητος. Ἡ θεραπεία αὕτη δύναται νὰ ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἀπολύσεως, ἀλλὰ κύριον μέρος αὐτῆς ἀνήκει εἰς τὰς μετασωφρονιστικὰς ὀργανώσεις».

Εἰς τὸ ἐρώτημα ἐὰν τὸ Κατάστημα διαθέτει τὰ κατάλληλα μέσα διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἀλκοολικῶν ὁ Dr Stefens ἀπαντᾷ καταφατικῶς:

«Διαθέτομεν τὸ ἀναγκαῖον προσωπικὸν καὶ κυρίως μίαν βοηθὸν ψυχολόγον διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐρεύνης τῆς προσωπικότητος. Διαθέτομεν μίαν αἴθουσαν παρατηρήσεως εἰς τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἡ θεραπεία. Ἐντὸς ὀλίγου πρόκειται ν' ἀποσπασθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ νευρο - ψυχιατρικὸν παράρτημα, μία κοινωνικὴ βοηθός, τοιουτοτρόπως δὲν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἐνέργεια τῶν ἀναγκαίων ἐρευνῶν εἰς τὸ περιβάλλον τῶν ἐνδιαφερομένων. Διαθέτομεν μηχάνημα δι' ἐξετάσεις ἠλεκτροεγκεφαλογραφήματος. Εἴμεθα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ βιοχημικοῦ τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γάνδης, ἔνθα δύνανται νὰ γίνωνται αἱ ὁρμονικαὶ ἐξετάσεις».

Τὰ συμπεράσματα αὐτὰ ἰσχύουσι, δυστυχῶς, μόνον διὰ τὴν Φυλακὴν τῆς Γάνδης, διότι τὸ πλεῖστον τῶν λοιπῶν Καταστημάτων στερεῖται, τόσον καταλλήλου προσωπικοῦ, ὅσον καὶ ἐπιστημονικοῦ ὑλικοῦ. Ὁ Dr Scheijvers διαπιστώνει ἐπίσης, ὅτι ἡ θεραπεία τῶν ἀλκοολικῶν δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ ἁπλῶς εἰς μίαν νοσηλείαν διὰ τοῦ antabuse, ἀλλ' ὅτι ἡ θεραπεία πρέπει ν' ἀναληφθῇ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ὀργανικῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου.

'Επισύρει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἡ συναίνεσις τοῦ νοσηλευομένου καὶ ἐπὶ τῶν ἐγγυήσεων δι' ὧν πρέπει νὰ περιβληθῇ ὁ ἰατρὸς, πρὸ τῆς θεραπείας.

Κατὰ τὸν Dr Schrijvers ἐπιβάλλονται αἱ κάτωθι παρατηρήσεις:

«'Η διὰ τοῦ antabuse θεραπεία ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἀναγκαστικῶς. Πρέπει ν' ἀνατίθεται κατηγορηματικῶς εἰς πᾶσαν θεραπείαν ἐπιβαλλομένην ἀναγκαστικῶς.

«'Η ἀρχὴ ἥτις, εἴτε κατόπιν δικαστικῆς ἀποφάσεως, εἴτε κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ψυχιατρικοῦ παραρτήματος, ἐπιβάλλει εἰς ἓν ἄτομον μίαν ἀντιαλκοολικὴν θεραπείαν, παραβαίνει τὸν ἠθικὸν νόμον, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον ἡ θεραπεία αὕτη δὲν εἶναι ἄμοιρος κινδύνων. Δύναται νὰ παρουσιασθῇ περίπτωσις αἰφνιδίου θανάτου.

«Δύναται νὰ γίνουν ἀποδεκτοὶ πρὸς θεραπείαν μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι αἰτοῦσι τοῦτο οἰκειοθελῶς, ἀφοῦ προηγουμένως διεφωτίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς θεραπείας καὶ ἔλαβον γνῶσιν περὶ τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους περιλαμβάνει αὕτη.

«'Υπῆρξαν περιπτώσεις εἰς τὸ Μέρξπλος, καθ' ἃς κρατούμενοι ἠτήσαντο οἰκειοθελῶς ὅπως ὑποβληθῶσιν εἰς θεραπείαν διὰ τοῦ antabuse, ὅταν ὅμως ἠρωτήθησαν ἐκ νέου, διεπιστώθη, ὅτι ἐνήργησαν οὕτω μὲ τὸν σκοπὸν ὅπως ἀποδείξωσι κατὰ τὴν ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ψυχιατρικοῦ Παραρτήματος προσαγωγήν των, τὴν προσπάθειαν ἣν ἠθέλησαν νὰ καταβάλωσι διὰ νὰ καταπολεμήσωσι τὴν κακήν των ἕξιν. Εἰς τὴν πραγματικότητα, οὗτοι ἐπεδίωκον εἰς τὸ νὰ δημιουργήσουν μίαν εὐνοϊκὴν ἀτμόσφαιραν, ἐν ὄψει ὅπως ἐπιτύχουν τὴν ὑφ' ὅρον ἀπόλυσίν των. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ θεωρηθῇ, ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἐπρόκειτο περὶ αὐθορμήτων αἰτήσεων».

3. Μεταχείρισις μετὰ τὴν ἀπόλυσιν.

Αἱ ὑπηρεσίαι μετασωφρονιστικῆς μερίμνης φρονοῦν ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἁρμοδιότης των εἶναι τελείως σχετική, δεδομένου ὅτι ἡ θεραπεία τῶν ἀλκοολικῶν ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸ πλαίσιον τῶν δραστηριοτήτων μιᾶς κοινωνικῆς ὑπηρεσίας, ἥτις μόνον ἓν ἔργον συμβουλευτικὸν ἢ προστατευτικὸν δύναται ν' ἀναλάβῃ. 'Επὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ἔχομεν μίαν περίπτωσιν θεραπείας καθαρῶς ἰατρικοῦ χαρακτῆρος.

'Η γενικωτέρα καὶ περισσότερον ἀπόλυτος διαπίστωσις ἥτις προκύπτει ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ ἰατρικοῦ τμήματος τοῦ 'Υπουργείου καὶ τῶν γραφείων κοινωνικῆς ἀναπροσαρμογῆς, εἶναι ὅτι πᾶν μέτρον λαμβανομένου, ἄνευ προηγουμένης συγκαταθέσεως καὶ ἐνεργοῦ συνεργασίας τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένον εἰς μίαν ταχυτέραν ἢ βραδυτέραν ἀποτυχίαν. Δὲν εἶναι ὅθεν νοητόν, ὅτι ὑφίσταται πιθανότης θεραπείας δι' ἕνα ἀλκοολικὸν ὅστις δὲν ἐπιθυμεῖ πραγματικῶς ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ πάθους του.

Τοιαύτη εἶναι κυρίως ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ἡ θεραπεία ἐπιβάλλεται ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀπολύσεως ἢ ὁσάκις ἀσκεῖται πίεσις ἐπὶ τοῦ ἀπολυομένου ὅπως ὑποβληθῇ εἰς τοιούτου εἴδους θεραπείαν.

Κατ' ἰσχυρότερον λόγον, ἡ θεραπεία οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ χρησιμότητα ὅταν ἀναλαμβάνεται παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἔστω καὶ ἂν οὗτος, φαινομενικῶς, παρέχει τὴν συναίνεσίν του, ἀποσκοπῶν οὕτω εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἑνὸς εὐεργετικοῦ μέτρου.

Τοὐναντίον, ἀποτελέσματα θετικὰ καὶ σταθερὰ ἐσημειώθησαν, ἀλλ' εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, προκειμένου περὶ ἀτόμων ἐπιθυμούντων πράγματι ὅπως θεραπευθῶσι καὶ κατεχόντων εἰς ἐπαρκῆ βαθμὸν μίαν διορατικότητα καὶ μίαν ψυχικὴν ἰσορροπίαν διὰ ν' ἀναλάβωσι καὶ νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν θεραπείαν των, συμβάλλοντες εἰς ταύτην δι' ὅλης τῆς ἐνεργητικότητός των καὶ τῆς καλῆς των θελήσεως.

Πολλάκις, ἀλκοολικοὶ ἐγκληματίαι ὑπεβλήθησαν εἰς θεραπείαν διὰ τοῦ antabuse, εἴτε οἰκειοθελῶς, εἴτε τῇ προτροπῇ ἑνὸς μέλους τῆς οἰκογενείας των ἢ τοῦ κοινωνικοῦ βοηθοῦ, ὅστις εἶχεν ἀναλάβει τὴν κηδεμονίαν των.

Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἡ συναίνεσις τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐδόθη ἐν πλήρει καλῇ πίστει πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν θεραπείαν, αἱ ἀποτυχίαι ἐπήρχοντο ταχέως καὶ εἰς μέγα ποσοστόν, αἱ ἐπιτυχίαι δ' ἦσαν τελείως προσωριναὶ καὶ αἱ ὑποτροπαὶ συνηθέσταται.

Ἐπετεύχθησαν ἐν τούτοις ἔνια ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, χάρις εἰς τὴν πραγματικὴν συνεργασίαν τοῦ ἐνδιαφερομένου καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος. Παρετηρήθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτι ἡ συμβολὴ τῆς συζύγου ἢ ἑνὸς στενοῦ συγγενοῦς δύναται, ἔν τινι μέτρῳ, νὰ ὑποβοηθήσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς θεραπείας, ἂν καὶ αὕτη ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου.

Ἡ ὕπαρξις ἐξ ἄλλου διανοητικῶν μειονεξιῶν ἢ ἀνωμαλιῶν εἰς πολλοὺς ἀλκοολικοὺς ἐγκληματίας, (τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν κρατοῦνται κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου περὶ κοινωνικῆς ἀμύνης), καθιστᾷ λίαν ἔκδηλα τὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας.

Ἐπίσης, ἡ ἔνδεια τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος, ἀποτελεῖ πολλάκις μίαν δυσχέρειαν, ἔτι δὲ ἐν ἐμπόδιον εἰς τὴν κατάρτισιν μιᾶς κανονικῆς θεραπείας, τὴν ὁποίαν ὁ ἐνδιαφερόμενος ἀδυνατεῖ ν' ἀκολουθήσῃ διὰ τῶν ἰδίων του μέσων.

Εἰς περιπτώσεις ἀλκοολικῶν ἐκδιωχθέντων ὑπὸ τῆς οἰκογενείας των, τὸ νέον κοινωνικὸν περιβάλλον, μὲ ὅλους τοὺς πειρασμούς του, ἀσκεῖ μίαν ἐπίδρασιν τοσοῦτον ἰσχυράν, δεδομένου ὅτι τὸ ἄτομον δὲν εὑρίσκει ἕτερον τρόπον χαλαρώσεως ἢ διαφυγῆς, ἀπὸ τοῦ νὰ συχνάζῃ εἰς κέντρα καταναλώσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ἀνεξαρτήτως τῶν γενικῶν συμπερασμάτων ἅτινα ἐξετέθησαν ἀνωτέρω, δέον ὅπως ἀναφερθῶσι καὶ ἄλλαι αἰτίαι ἀποτυχίας τῆς θεραπείας διὰ τοῦ antabuse. Αὗται ἀποτελοῦν ἐξάρτημα αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τοῦ φαρμάκου. Ὑπεγραμμίσθη ὅτι ἡ ἀποτελεσματικότης του ποικίλλει ἀναλόγως τῶν ἀτόμων καὶ ὅτι εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις εἶναι λίαν περιωρισμένη.

Ὅταν ὁ ἀσθενὴς λαμβάνει μόνος του τὸ antabuse, δυνατὸν ἠθελημένως ἢ μή, νὰ λησμονήσῃ τὴν λῆψιν του καὶ τότε, μόνον ἂν περιβάλλον μὲ κατανόησιν καὶ προσοχὴν δύναται νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν προσπάθειάν του. Ὅταν ὅμως οὗτος διαβιοῖ μόνος, ὀφείλει νὰ ἐπιδείξῃ μίαν πραγματικὴν δύναμιν χαρακτῆρος, διὰ νὰ λαμβάνῃ ἐλευθέρως ἐν φάρμακον τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἀποστερήσῃ μιᾶς εὐχαριστήσεως καὶ θὰ ἀποτελῇ δι' αὐτὸν ἕναν ἐξαναγκασμόν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ θεραπεία δὲν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀναστολὴν τῆς διαθέσεως πρὸς πόσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Τὸ μόνον θετικὸν ἀποτέλεσμα ὅπερ ἐπιτυγχάνεται εἶναι ἡ πρόκλησις δυσαρέστων ἀντιδράσεων ἐὰν ὁ ὑπὸ θεραπείαν ἐπιδοθῇ εἰς τὸν πότον.

Ὁ ἀλκοολικὸς ἐγκληματίας ὀφείλει τότε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν θεραπείαν του μὲ ὁλονὲν καὶ περισσοτέραν ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονήν, αἵτινες ὅμως τελικῶς ἐπιφέρουσι συνήθως μίαν κόπωσιν καὶ μίαν ἀπογοήτευσιν.

Ἐξ ἄλλου, διεπιστώθη συχνάκις, ὅτι οἱ ἀπολυόμενοι ἐγκληματίαι, ἀντιμετωπίζοντες ἐκ νέου τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα καὶ τὰς δυσχερείας προσαρμογῆς των ἅτινα ὑπῆρξαν ἡ ἀρχὴ τοῦ θλιβεροῦ των πάθους, μὴ δυνάμενοι ν' ἀντεπεξέλθωσι πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἐπαναπίπτουν ἐκ νέου εἰς τὸν πότον, ἐνῷ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κρατήσεώς των ἢ ἀμέσως μετὰ ταύτην, εἶχον ἐπιχειρήσει μίαν θεραπείαν, κινούμενοι ἐξ ἀορίστων διαθέσεων.

Τέλος, πλεῖστα ἄτομα, ἂν καὶ ἐπεθύμουν νὰ βελτιώσουν τὴν κατάστασίν των, ἠναγκάσθησαν νὰ διακόψουν τὴν θεραπείαν των, διότι αὕτη προεκάλεσε εἰς αὐτὰ φυσιολογικὰς διαταραχὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον σοβαράς, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ διαπιστωθῇ ἐπακριβῶς ἡ παραμικρὰ ἀντένδειξις.

Αἱ παρατηρήσεις τῶν κοινωνικῶν βοηθῶν ὑπογραμμίζουσι τὰ μειονεκτήματα τὰ προερχόμενα ἐνίοτε ἐκ τῆς θεραπείας διὰ τοῦ antabuse. Αὕτη δὲν ἀποβλέπει οὔτε εἰς τὴν διακρίβωσιν οὔτε εἰς τὴν θεραπείαν τῶν βαθυτέρων αἰτίων τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Ἁπλῶς καὶ μόνον ἐξαλείφει τὰ ἀποτελέσματα, ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἡ θεραπεία διακοπῇ ἢ ἐγκαταλειφθῇ, ἡ ὑποτροπὴ εἶναι ἀναπότρεπτος.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ὁ ἀλκοολισμὸς ὀφείλεται εἰς συμπτωματικὰ ἢ περαστικὰ αἴτια, δύνανται νὰ ἐπιτευχθῶσι θετικὰ ἀποτελέσματα ἐὰν ὁ ἀσθενὴς κατορθώσῃ νὰ λάβῃ ἐπίγνωσιν τῶν αἰτίων ἅτινα ὠθοῦν αὐτὸν πρὸς τὸν πότον καὶ δεχθῇ νὰ συζητήσῃ τὰ προβλήματά του μὲ τὸν κοινωνικὸν βοηθόν. Βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς καλῆς θελήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου, δυνάμεθα νὰ βοηθήσωμεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἐπιλύσῃ τὰς δυσχερείας του καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ τὸν ἀπολυτρώσωμεν τοῦ πάθους του.

Τοὐναντίον, ὅταν ὁ ἀλκοολισμὸς ἀποτελεῖ μίαν διέξοδον δι' ἕτερα βαθύτερα προβλήματα καὶ περισσότερον ἀπομεμακρυσμένα ἢ ὅταν ἀποτελεῖ τὴν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν μιᾶς ἀνισορροπίας ἢ ψυχικῶν διαταραχῶν, τότε εὐκταῖον εἶναι ὅπως τὸ ἄτομον ὑποβληθῇ οἰκειοθελῶς εἰς μίαν ψυχοθεραπείαν, ἥτις, κατ' ἀσφαλέστερον τρόπον θὰ δυνηθῇ νὰ προσανατολίσῃ αὐτὸ πρὸς μίαν ὁμαλὴν ἢ τοὐλάχιστον ἀνεκτὴν συμπεριφοράν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ θεραπεία πρέπει νὰ εἶναι ἔργον μιᾶς ὁμάδος ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ ἰατροῦ, τοῦ ψυχολόγου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βοηθοῦ.

Τὸ γε νῦν ἔχον καὶ πρὸς περιορισμὸν τῶν δαπανῶν, ἡ ἀντιαλκοολικὴ θεραπεία ἀναγκαστικῶς γίνεται, κατὰ κανόνα, ἐκτὸς Καταστήματος καὶ ἄνευ ἐπαρκῶν ἐγγυήσεων ἰατρικοῦ ἐλέγχου, γεγονὸς ὅπερ μειώνει ἤδη τὰς πιθανότητας ἐπιτυχίας. Ἡ ἔλλειψις θεραπείας διὰ καταλλήλου ψυχοθεραπείας, ὄχι μόνον μειώνει ἀκόμη περισσότερον τὰ ἀποτελέσματα ἀλλὰ δυνατὸν ν' ἀποτελέσῃ καὶ κίνδυνον.

Συνέβη πράγματι, ὅτι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τὸν πότον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀλκοολικῆς θεραπείας, ἐδημιούργησεν ἕτερα μέσα διαφυγῆς ἐκ τῆς πραγματικότητος καὶ συνεπῶς νέα προβλήματα (χρῆσις ναρκωτικῶν, πάθος χαρτοπαιξίας κ.λ.π.)

Ἕτερος κίνδυνος δύναται νὰ προκληθῇ ἐκ τῆς ἀπερισκέπτου ἐφαρμογῆς ἀντιαλκοολικῆς θεραπείας, ἰδίᾳ ὅταν εἷς οἰκεῖος, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως θεραπεύσῃ ἓν ἄτομον ἐκ τοῦ πάθους του, δίδει εἰς αὐτό, ἐν ἀγνοίᾳ του, δισκία antabuse.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς μεθόδου ταύτης διεπιστώθη εἰς πολλὰς περιπτώσεις, κυρίως εἰς μὴ ἐξελιγμένα κοινωνικὰ στρώματα, εἶναι δὲ προφανὲς ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ λόγος περὶ προηγουμένης ἰατρικῆς ἐξετάσεως, οὐδὲ περὶ κανονικῆς παρακολουθήσεως δυναμένης νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν διαπίστωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ φαρμάκου.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως, δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι οὐδὲ ἡ θεραπεία διὰ τοῦ antabuse, οὐδὲ ἡ ψυχοθεραπεία ἀναλαμβάνονται ὑπὸ διαφόρων ἀσφαλιστικῶν ταμείων καὶ συνεπῶς ὁ ἀσθενὴς ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ἐξ ἰδίων του ἅπασαν τὴν ἰατρικὴν καὶ φαρμακευτικὴν δαπάνην. Ἐὰν δὲν εὑρίσκεται εἰς καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν, τὸ ζήτημα τοῦτο δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἐμπόδιον διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς θεραπείας.

Βεβαίως, τὰ κέντρα διανοητικῆς ὑγιεινῆς, ἐπιτρέπουν ἓν τινι μέτρῳ, τὴν ἀπάλυνσιν τῶν ἐν λόγῳ δυσχερειῶν, διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως δωρεὰν τῶν ἐξετάσεων καὶ τοῦ ἰατρικοῦ ἐλέγχου, πλὴν ὅμως τὰ εὐεργετήματα ταῦτα ὑφίστανται μόνον εἰς μεγάλας πόλεις ἔνθα λειτουργοῦν παρόμοια κέντρα. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀγορὰ τοῦ φαρμάκου βαρύνει πάντοτε τὸν ἐνδιαφερόμενον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεραπείαν διὰ ψυχοθεραπείας καὶ μίαν ἐνδεχομένην παραπομπὴν εἰς ψυχιατρικὸν κέντρον, ταῦτα ἀπαιτοῦν ὑπερόγκους δαπάνας, καὶ περιορίζονται συνεπῶς εἰς ἄτομα διαθέτοντα ἐπαρκεῖς πόρους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σπανιώτατα συμβαίνει εἰς τοὺς ἀλκοολικοὺς ἐγκληματίας.

Συνάγεται ὅθεν, ἐκ τῶν συλλεγεισῶν πληροφοριῶν, ὅτι ὡς ἔχουσι σήμερον τὰ πράγματα, αἱ πιθανότητες θεραπείας τῶν ἀλκοολικῶν ἐγκληματιῶν εἶναι εἰσέτι τελείως ἄδηλοι, ἀφ' ἑνὸς μὲν λόγῳ τοῦ προσκαίρου χαρακτῆρος τῆς θεραπείας, ἥτις δὲν καταπολεμᾷ τὰ αἴτια τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἀλλὰ μόνον τὰ ἀποτελέσματά του καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τῆς ὑπάρξεως συνήθως προβλημάτων ὠθούντων πρὸς τὸν ἀλκοολισμόν, ἅτινα μόνον ἡ ψυχοθεραπεία δύναται νὰ ἐπιλύσῃ ἐφαρμοζομένη παραλλήλως πρὸς τὸ antabuse.

(Συνεχίζεται)

Ἀστυφύλαξ διασώζει λουόμενον ἀπὸ πνιγμόν

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

«... Πάνω στὸ αἴσθημα τῆς Ἀγάπης πρὸς τὸν πολίτη, ἐστηρίχθη καὶ στηρίζεται ὁλόκληρο τὸ Οἰκοδόμημα ποὺ λέγεται «Ἀστυνομία Πόλεων», καὶ στὴν κορυφή του κυματίζει, σὰν ἱερὸ ἔμβλημα, τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης τὸ ἀτίμητο Λάβαρο».

(Ἀπὸ ὁμιλία τοῦ Δ/ντοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου)

***

Ἰούνιος 1959

...Εἶναι σούρουπο... Σιγὰ-σιγὰ νυχτώνει... Ὁ ἀπέραντος πίνακας τῆς καλοκαιριάτικης φύσης γιομίζει σκοῦρες πινελιές... Ἕνα γκρίζο πέπλο πέφτει ἀνάλαφρα πάνω στὴ γῆ... Καὶ τὴν πλημμυρίζει σκιές...

Ἡ πρεμιέρα τῆς νύχτας ὅπου νἄναι θ' ἀρχίσῃ... καθὼς ἡ πολυάριθμη ὀρχήστρα τῶν κρυμένων στὶς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων, πουλιῶν, δίνει τὴν ἐναρκτήρια συναυλία τῆς πρώτης πράξης...

Χειροκροτοῦν ἀνυπόμονα τὰ κλαριὰ τῶν δέντρων, σπρωγμένα ἀπ' τ' ἀνάλαφρο, δροσιστικὸ ἀεράκι τοῦ δειλινοῦ...

Καὶ πάνω στὸ θεωρεῖο τοῦ Οὐρανοῦ ἕνα λαμπερὸ ἀστέρι καταλαμβάνει μὲ ἀξιοπρέπεια τὴ θέση του... Ὕστερα ἄλλο... κι' ἄλλο...

Μεγάλο κοσμικὸ γεγονός, κι' ἀπόψε θὰ τὸ τιμήμῃ μὲ τὴν... Ὑψηλὴ παρουσία της ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα τοῦ Στερεώματος... Ἡ ἔνδοξη σελήνη τῶν 15 ἡμερῶν...

Καὶ νά! Σὲ λίγο, πέρα στὸ τελευταῖο σύνορο τῆς γῆς, τὸ βασιλικὸ ἅρμα κάνει τὴν ἐμφάμισή του... Κι' ὅλα ὑποκλίνονται μπροστά του... Ἄξαφνα ὅμως σωπαίνουν... χλωμιάζουν... κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους... Ὁ παράξενος σκηνοθέτης τῆς νύχτας σβήνει κάθε φῶς, κρύβει ὅπως-ὅπως τὰ σπίτια, τὰ δέντρα, τὶς βουνοκορφές, καὶ στήνει τὰ φτηνὰ ντεκὸρ τῆς πρώτης πράξης...

Πένθιμη εἶναι ἡ ἔναρξη... Ἕνα πονεμένο μυστήριο ἀγγαλιάζει τὴν πλάση... Ἡ μέρα ἀργοπεθαίνει... Ἡ μέρα ξεψυχᾷ...

Μα ἡ γῆ δὲν πρόλαβε νὰ μείνῃ οὔτε στιγμὴ ἀκυβέρνητη... Δίχως ἐκλογὲς καὶ φασαρίες ἀνέβηκε στὸ θρόνο της ἡ Νύχτα...

Ἔτσι περίπου ἀρχίζει τὸ ἔργο... Ἔργο γιὰ τοὺς λίγους καὶ διαλεχτούς... Γιὰ ὅσους μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ἄστρων... τῆς θάλασσας καὶ τῶν κάμπων... τῆς νύχτας καὶ τῆς σιωπῆς... Νυχτώνει... Ὅλο νυχτώνει... Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ λατρεύω, ποὺ ἔχω τρελλὰ ἐρωτευθῆ... Κάποιος ἄγνωστος θεὸς ξεπετάγεται πανέμορφος ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἶναι μου... Καὶ φέρνει στὴν καρδιά μου ταπείνωση, γαλήνη, χίλιους δυὸ ρεμβασμούς...

Ἀπ' τὴν μικρὴ λιθόστρωτη ταράτσα τοῦ φτωχικοῦ μου σπιτιοῦ, ποὺ βρίσκεται σκαρφαλωμένο πάνω στὸ λοφίσκο μιᾶς ἀπόμερης γειτονιᾶς, ρίχνω μιὰ ὕστερη ματιὰ κατὰ κάτω... κατὰ τὴν πόλη ποὺ βυθίζεται μέσα στὰ σκοτάδια... ποὺ ἐξαφανίζεται δίχως ἀντίσταση... ποὺ ὑποτάσσεται ἀμίλητη στὴ μοῖρα της...

Βλέπω τὰ πρῶτα μικρούτσικα φωτάκια ποὺ ἀνάβουν ἕνα-ἕνα πάνω της, σὰν χιλιάδες γρὶ-γρί, στὴ μέση τοῦ ἀνοιχτοῦ πελάγους.

Ρουφῶ τὶς εὐωδιὲς τῶν κήπων της... ἀφίνω νὰ μοῦ χαϊδέψῃ τὸ πρόσωπο τὸ δροσερὸ ἀεράκι τοῦ λοφίσκου... κι' ὕστερα ξεχνιέμαι σὲ ἕνα σωρὸ γαλάζιες ὀνειροπολήσεις...

Μά, ἐξαφνα... ρυθμικὰ βήματα ταράζουν τὸ ρεμβασμό μου... Στρέφω νευρια-

σμένος, καὶ βλέπω δυὸ ἀστυφύλακες ποὺ περνοῦν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μου, περιπολῶντας στὴ γειτονιά μου...

Περπατοῦν ἀργὰ-ἀργά, ἤρεμα... Δὲν βιάζονται. Πόσο ἀσυνήθιστη εἰκόνα γιὰ τὴν τρελλὴ καὶ γρήγορη ἐποχή μας... Καλησπερίζουν τοὺς συνανθρώπους τους, ρίχνουν κάπου-κάπου τὸ φῶς τῶν φαναριῶν τους σὲ πόρτες καὶ σὲ αὐλές, κι' ὕστερα ἀμίλητοι συνεχίζουν τὸ δρόμο τους... Τοὺς βλέπω ν' ἀπομακρύνωνται, καὶ ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ...

Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀστυφύλακες δὲν εἶναι ἁπλῶς δυὸ καλοὶ συνάνθρωποί μου...! Εἶναι κάτι πολὺ-πολὺ πάρα πάνω... Ἀντιπροσωπεύουν ὁλόκληρη τὴν πίστη μου, τὰ ἰδανικά μου ὅλα... Τοὺς βλέπω καὶ τοὺς καμαρώνω... Τοὺς βλέπω καὶ νοιώθω περηφάνεια γιατὶ εἶμαι συνάδελφός τους... Τοὺς βλέπω καὶ θυμᾶμαι τόσα ὄμορφα πράγματα!!!

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα θυμᾶμαι τὸ ἡμερολόγιό μου, ποὺ τὸ ἔχω ξεχάσει τὸν τελευταῖο καιρό...

Τ' ἀνοίγω, καὶ μὲ πολλὴ συγκίνηση γράφω μιὰ ἀκόμα ἀληθινὴ σελίδα, παρμένη ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ ἀστυφύλακα, τοῦ πανέμορφου καὶ ἡρωϊκοῦ αὐτοῦ ἀγωνιστὴ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς... Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀστυφύλακες μοῦ θύμισαν μιὰν εἴδηση ποὺ διάβασα χτὲς στὶς ἐφημερίδες... μιὰν εἴδηση λακωνικὴ καὶ μὲ μικρὰ γράμματα, γραμμένη στὴν τελευταία σελίδα, μὲ τίτλο «ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ ΔΙΑΣΩΖΕΙ ΛΟΥΟΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΠΝΙΓΜΟΝ...».

Χαίρω, πολὺ χαίρομαι, ποὺ αὐτὴν τοὐλάχιστο τὴ φορὰ θ' ἀναφέρω καὶ τὸ ὄνομά του... Ἀπόψε δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἕνας «ἀστυφύλακας,» ἀλλὰ εἰδικώτερα ὁ ἀστυφύλακας **ΚΒ' 52 (14.413) Μαστοράκος Ἀνδρέας τοῦ Δημητρίου**, γιατὶ ἔτσι λέγεται ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ἱστορίας ἐτούτης...

Κι' εἶναι μιὰ ἱστορία ἁπλῆ καὶ ἀνθρώπινη, ποὺ ἀρχίζει κάπως ἔτσι :

.....

...Εἶναι ἀπόγευμα Παρασκευῆς... μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ἰουνίου...

Ἡ ὥρα εἶναι τέσσερις περίπου...

Ὁ ἥλιος ἀπὸ ψηλὰ μαστιγώνει ἀλύπητα τὴν πυρωμένη ἀπὸ τὴ λάβα τοῦ μεσημεριοῦ γῆ... Δὲν εἶναι νὰ βγῇς νὰ περπατήσῃς ἔξω τέτοιαν ὥραν... Στιγμὴ κατάλληλη, μοναδικὴ γιὰ ὕπνο, μιὰ κι' εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ νευραλγικὲς τῆς καλοκαιρινῆς μεσημβρινῆς ἡσυχίας.

Ἔτσι, μὲ κατάκλειστα τὰ μπαντζούρια καὶ ἀνοικτὰ τὰ τζάμια ἀπὸ μέσα, οἱ πιὸ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀναπαύονται στὴ σκιὰ τοῦ δροσεροῦ δωματίου τους, ἐνῷ, ἔξω στὸ δρόμο, ἐπόνεσε τὸ χέρι τοῦ παγωτατζῆ νὰ δίνῃ «κρέμες» καὶ «σοκολάτες» σ' αὐτοὺς ποὺ λούζονται στὶς γραφικὲς ἀκτὲς τῆς πατρίδος μας.

Μιὰ τέτοια ὄμορφη ἀκτὴ εἶναι καὶ ἡ ἀκτὴ Θεμιστοκλέους στὸν Πειραιᾶ... καὶ ἐτούτη τὴ στιγμὴ εἶναι γιομάτη κόσμο... Αὐτὴ ἡ ζέστη δὲν σ' ἀφίνει δικαίωμα ἐκλογῆς... Ἢ ὕπνο, ἢ θάλασσα... Ἔτσι χωρίζονται οἱ ἄνθρωποι σὲ δυὸ εἰρηνικὰ στρατόπεδα... Στοὺς κοιμισμένους καὶ στοὺς λουόμενους. Οἱ πρῶτοι εἶναι ἥσυχοι, ξένοιαστοι, ὀνειρεύονται...

Οἱ δεύτεροι ὅμως;.. Ἄχ! Αὐτὴ ἡ θάλασσα... Αὐτὴ ἡ θάλασσα «ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρη» μὲ τὰ ἀμέτρητα ἑρπετὰ τῆς Γραφῆς τὰ «ζῷα μικρὰ μετὰ μεγάλων!!!...».

Αὐτὴ ἡ θάλασσα!!!... Εἶναι ἡ πανάρχαιη ἐρωμένη τοῦ λαοῦ μας... Τὸν πλάνεψε κάποτε μὲ τὰ σκέρτσα της, τοὔκανε μάγια μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ποσειδώνα, γέμισε τὴν καρδιά του λαχτάρα γιὰ τὰ κάλλη της... Καὶ ἀπὸ τότες ἴσαμε σήμερα δὲν ἔλειψε ποτὲς ἀπ' τὴ ζωή του... Κάτω ἀπ' τὸν ἀσπροκέντητο οὐρανὸ τοῦ πελάγους, ἀνάμεσα στοὺς γλάρους καὶ τὰ δελφίνια, μὲ νοσταλγικὸ ἀκκοπαναμέντο τοῦ Ὀρφέα τὴ μυθικὴ λύρα, ἔφτειαξεν ὁ λαός μας τὰ ὄνειρά του καὶ τ' ἄπλωσε στὴν καταγάλανη ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασσας, ποὺ τὸν περιτριγυρίζει.. Θὲς ἡ μυθολογία, θὲς ὁ ρωμαντισμός, θὲς ἡ δίψα τῆς περιπέτειας ἢ τὸ ξεχείλισμα τῆς ζωτικότητάς του τὸν

ἔσπρωξε μὲς τοῦ Αἰγαίου τὰ νερά... Νὰ βολοδέρνῃ σὰν τοὺς ἐκδικητὲς τῆς Τροίας, νὰ παλεύῃ μὲ τὴ μανία τοῦ ὑγροῦ στοιχείου σὰν τοὺς συντρόφους τοῦ 'Οδυσσέα, νὰ χάνῃ καὶ νὰ κερδίζῃ μάχες, ἀμέτρητες μάχες, γιὰ τὴν συντήρηση καὶ τὴν ἱστορία του...

Ἔτσι γεννιῶνται οἱ ἀποικίες... Ἔτσι γεννιέται ἡ Μεγάλη Ἑλλάς... Ἔτσι γεννιέται ὁ Μεσογειακὸς Πολιτισμός, ἀπὸ τοὺς σπόρους ποὖριξεν ὁ ἀνήσυχος Ἕλληνας μετανάστης...

Τί ἔγινε ὕστερα δὲν χρειάζεται νὰ θυμηθῶ... Τὸ θαῦμα τῆς γενηᾶς μας πλημμύρισε τὴ μοῖρα μας φῶς, δόξα, ζωή...

Ἄχ! Αὐτὴ ἡ θάλασσα!!! Καὶ πόσα δὲν τῆς χρεωστᾶμε... Ὅμως... Ὑπάρχει κι' ἡ θλιβερὴ σελίδα της... Τοῦ Ποσειδῶνα ἡ Τρίαινα... ποὺ ἀναταράζει τὴ γαλήνη της καὶ στέλνει στὴν καταστροφὴ καὶ στὸ θάνατο πλοῖα κι' ἀνθρώπους...

Γιατί;

Πάνω σὲ τοῦτο τὸ πονεμένο ἐρώτημα ἐφύτρωσαν τὰ θαλασσινὰ τραγούδια... Τραγούδια ὅλο φωτιά, ὅλο ζέστη, ὅλο νοσταλγικὸ μεράκι... παραπονιάρικα μοιρολόγια ποὺ, κάπου - κάπου, καταριῶνται τῆς θάλασσας τὸν χαιρέκακο θυμό... Πόσο θλιβερὲς εἶναι οἱ σερενάτες τοῦ νεροῦ!!! Πόσο σπαραγμὸ κρύβουν μέσα τους!!!

Μά, δὲν εἶναι μόνον αὐτό...

Πολλὲς φορὲς ἡ θάλασσα (θηλυκὸ δὲν εἶναι;) ὀργίζεται μὲ τὸ τίποτα... θυμώνει... ἀστράφτει... γεμίζει μῖσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο, τὸν παληὸ σύντροφο τῆς μοίρας της... Καὶ τότες καταλαμβάνεται ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο σαδισμό... 'Ανίατη ψυχικὴ ἀσθένεια... Διπλῆ προσωπικότης... Ἡ θυμωμένη θάλασσα ξεμοναχιάζει κάποιον ἀνύποπτο θαυμαστή της, τὸν ἀπομακρύνει ἀπ' τὴν ἀκτὴ καὶ τοὺς συντρόφους του, τὸν ἀγγαλιάζει μὲ τὰ τεράστια χέρια της, τὸν σφίγγει, τὸν σφίγγει... κι' ὕστερα τόνε πνίγει στὴν ἀγγαλιά της... γιὰ νὰ πετάξῃ στὸ τέλος τὸ πτῶμα του, στὴν ἀκροθαλασσιά... Μετὰ συνέρχεται, γιατρεύεται ἀπ' τὴ ζάλη της μετανοιώνει, μοιρολογάει, γίνεται ἀκίνδυνη σὰν παιδὶ μικρό... Μὰ εἶναι τώρα ἀργά... Τὸ κακὸ ἔχει γίνει... Δὲν διορθώνεται πιά...

Καὶ πόσο ἄσχημο καὶ χτυπητὸ εἶναι ἐτοῦτο τὸ θανατικό!!! Σὰν πέσῃ καὶ τσακιστῇ ἕνας ἀπὸ κάποιο βουνό, τὴ φρίκη προκαλεῖ βέβαια καὶ τὴ συμπόνοια... Ὅμως τίποτε πάρα πάνω ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε ἄλλο θάνατο...Θάνατος κανονικὸς μὲ αἵματα, μὲ πληγές, μὲ φρίκη...

Σὰν βγάλουν ὅμως κάποιο πτῶμα ἀπ' τὸ νερὸ πόσο διαφεριτικὴ εἶναι ἡ εἰκόνα!!! Ἂς ἀφίσουμε τὰ νεκροτομικὰ καὶ νεκροψιακὰ εὑρήματα γιὰ τοὺς εἰδικούς, κι' ἂς δοῦμε τὸν στραγγαλισμένο ἀπ' τὴν μανία τῆς θάλασσας, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς κοινῆς γνώμης...

Ὁ πνιγμένος δὲν προκαλεῖ μονάχα τὴ συμπόνοια ἢ τὴ φρίκη... προκαλεῖ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν ἀβεβαιότητα... Λὲς νὰ κλάψῃς μὰ μιὰ ἐλπίδα σὲ συγκλονίζει... Μπορεῖ νὰ ζῇ, ἀκοῦς κάποιον νὰ λέῃ... Πᾶς νὰ ἐλπίσῃς καὶ κάποιο φίδι δαγκώνει τὴν καρδιά σου... Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζῇ... Δὲν σαλεύει... Δὲν ἀναπνέει... Δὲν ἀντιδρᾷ.

Τὸ πτῶμα ποὺ ἔχεις μπροστά σου δὲν ἔχει αἵματα, οὔτε πληγές... Εἶναι ἕνας κανονικὸς ἄνθρωπος ἀναίσθητος, λιγοθυμισμένος... Πόσο μαρτυρικὴ εἶναι ἡ ἀγωνία σου!!!

Θυμᾶμαι κάποτε σ' ἕνα νησί... Ἡ θάλασσα εἶχε ξεβράσει τὸ πτῶμα ἑνὸς ναυτικοῦ... Κόσμος πολὺς συγκεντρώθηκε συγκινημένος... 'Ανάστατη ἡ κοινὴ γνώμη... Μὲ τραυματισμένη τὴν ψυχή... Ὁπότε ἀπὸ τὸ πλῆθος ξεπροβέλνει δειλά-δειλά, σπρώχνοντας τοὺς συγκεντρωμένους, ἕνα διπήθαμο πλασματάκι... Ἕνα κορίτσι 6χρονο, ξυπόλητο, ξεσχισμένο... Ἦταν τὸ μονάκριβο παιδάκι τοῦ πεθαμένου... Τοῦ κάνουν ὅλοι χῶρο νὰ διαβῇ... Κι' ἐκεῖνο σὰν πλησιάζῃ μπροστὰ στὸ πτῶμα τοῦ πατερούλη του στέκει ἀπορημένο...»

—«Γιατί δὲν τὸν πᾶτε στὸ σπίτι μας; Τί κάθεστε καὶ τὸν κυττάζετε;» ρωτᾷ τοὺς μεγάλους... 'Εκεῖνοι σκύβουν τὸ κεφάλι...Δὲν ἔχουν τί νὰ ποῦν...Ποιὸς ἔχει τὸ θάρρος νὰ μολογήσῃ τὴ φριχτὴ ἀλήθεια; Μιλοῦν στὸ σπίτι τοῦ κρεμασμένου γιὰ σχοινί.

Ἡ μικρὴ δὲν κλαίει... Γονατίζει καὶ τὰ κοκκαλιασμένα χεράκια της χαϊδεύουν τὸ νεκρό... Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ γιατὶ ἐπάγωσεν ἔτσι ὁ πατέρας της... Τρέμουν τὰ χειλάκια της... Τὰ μάτια της ὑγραίνουν... Μά, δὲν μπορεῖ νὰ πέθανε... Δὲν βλέπει αἵματα... Οὔτε πληγές... Ξαπλωμένος στὸ λιθόστρωτο ὁ πατερούλης της εἶναι ὅπως ὅταν ἔφυγε ὅταν ἐμπάρκαρε μὲ τὸ μικρὸ καράβι του γιὰ τὰ ξένα... Αὐτὴ ἡ ἀγωνία, ἐτοῦτο τὸ μαρτύριο τῆς κοπελλίτσας, μὲ κυνηγᾷ χρόνια καὶ χρόνια τώρα... βαθειὰ ἔχει χαραχθῆ στὴ μνήμη μου...

....Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα,
θάλασσα φαρμακερή.....

ποιὸς λοιπὸν θὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπ' τὴ μανία της;..Μὰ εἶναι ἁπλούστατο... **Προσοχὴ—Προσοχή...** Ἡ θάλασσα δὲν ἀστειεύεται. Μὴν ἀπομακρύνεσαι, φίλε μου, πολύ—ὅσο δεινὸς κολυμβητὴς κι' ἂν εἶσαι... Μὴν σὲ πλανεύουν τὰ θέλγητρα τοῦ νεροῦ... Καμμιὰ φορὰ σκοτώνουν...

Ἂς ξαναγυρίσουμε ὅμως στὴν ἀκτὴ Θεμιστοκλέους τοῦ Πειραιῶς, ἀνάμεσα στοὺς λουομένους καὶ τὴ λάβα τοῦ καλοκαιριοῦ...

Νά! ἕνας νέος... Ὁ Χρῖστος Παπαδοδήμας, ἐτῶν 25... Κολυμβᾷ ἀμέριμνος καὶ προχωρεῖ... Ἕνα μέτρο, δύο μέτρα, τρία, τέσσαρα... 15 μέτρα τώρα τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἀκτή... Μπράβο θαλασσοπούλι...

Μά, ξαφνικά... Κάποιος φωνάζει...

«Βοήθεια! Βοήθεια!..» Εἶναι ὁ σπαραγμὸς τῶν μελλοθανάτων... Ἐπίκληση πρὸς τὴ ζωὴ νὰ διώξῃ μακρυὰ τὸ θάνατο... Ἱκεσία πρὸς τὸν Οὐρανὸ νὰ λυπηθῇ τὸ πλάσμα του ποὺ κινδυνεύει... Σῆμα κινδύνου πρὸς τοὺς συνανθρώπους του... Ἀπεγνωσμένη κραυγὴ πόνου...

Εἶναι ὁ Χρῖστος ποὺ φωνάζει... Εἶναι ὁ Χρῖστος ποὺ πνίγεται...

Ἀντηχεῖ ὁ ἀντίλαλος τῆς φωνῆς του στὴν παραλία, ὅπου τὸν ἐπαναλαμβάνει ὁ χορὸς τῆς τραγωδίας, οἱ φίλοι του πού, ἀνήμποροι νὰ βοηθήσουν, ὑψώνουνε κραυγὲς φρίκης:

—«Ὁ Χρῖστος πνίγεται... Πνίγεται... Πνίγεται...». Σῆμα μὸρς πρὸς κάθε ἄνθρωπο:.. «Ἕνας ἄνθρωπος χάνεται... χάνεται... χάνεται!!!».

Ὁ Χρῖστος ἐν τῷ μεταξὺ χαροπαλεύει σ' ἕνα ἄνισο ἀγῶνα... Βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια... Βουτᾷ στὸ βάθος... Κινεῖ τὰ χέρια... Μάχεται... Μὰ ὑποκύπτει... Χώνεται μέσα στὴν κρύα ἀπεραντωσύνη τῶν βυθῶν, ὅπου ὁ Χάροντας τοῦ ἔχει στρώσει τὸ πέτρινο κρεβάτι τοῦ Θανάτου...

Δὲν πέθανε ἀκόμα... Μὰ οὔτε καὶ ζωντανὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ... Ἁπλῶς βρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Χάρου ποὺ τὸν ὁδηγεῖ στὰ ἀνήλια βασίλεια τοῦ Ἅδη... τὰ πάντα χάνονται σιγὰ - σιγά... Ὁ θάνατος ἐπιβάλλεται... Μὰ ὄχι!.. Γιὰ σταθῆτε, μιὰ στιγμή...

Ποιὸ εἶναι ἐτοῦτο τὸ παλληκάρι στὴν ἀκτὴ ποὺ στάθηκε νὰ ἰδῇ τὸ σπαρακτικὸ θέαμα; Εἶναι ἕνας ἀστυφύλακας, ἕνας λεβέντης ὑπάλληλος τοῦ Κράτους... Ὁ Ἀνδρέας... Ὁ **Ἀνδρέας Μαστοράκος**...

Τὸ σύμβολο τῆς τάξεως στέκει δίπλα στὴ θάλασσα... Μά, τί μπορεῖ νὰ κάνῃ; Μπορεῖ τάχα νὰ φτάσῃ ἡ ἐξουσία του ἴσαμε τὸ θάνατο;.. Ἀντιπροσωπεύει τὸ λαμπερὸ πολιτισμὸ τῆς εἰρήνης... Δὲν εἶναι ὅμως καὶ καμμιὰ θεότης, νὰ χαρίζῃ τὴν ζωὴ στοὺς συνανθρώπους του...

Τί πάει νὰ κάνῃ λοιπόν;

Σταματοῦν ὅλων τῶν συγκεντρωμένων οἱ ἀναπνοές... Μάτια πολλὰ βουρκώνουν... Γέροντες σταυροκοπηοῦνται... Γονατίζει ἡ γρηούλα ποὺ ζητιανεύει στὴν ἀπέναντι γωνιά...

Ὁ ἀστυφύλακας πετᾷ τὸ πηλήκιο καὶ ρίχνεται μὲ τὴ στολὴ στὴ θάλασσα... Θέλει ἔτσι μὲ τὴν στολὴ ν' ἀνταμώσῃ τὸν Χάροντα... Κι' ἂν θὰ πέσῃ πάνω στὸ καθῆκον θέλει μὲ τὴ στολὴ νὰ ξαπλώσῃ στὸ χῶμα γιὰ νὰ δείξῃ, γιὰ νὰ μάθῃ, γιὰ νὰ διδά-

ξη στοὺς ἄλλους, στοὺς φίλους καὶ στοὺς ἐχθρούς, ποιὸς εἶναι, τί ἀξίζει, πόσο ἡρωϊσμὸ κρύβει μέσα του ἕνας ἁπλὸς ἀστυφύλακας...

Τραβᾷ ν' ἀνταμώσῃ τὸ θάνατο μὲ τὴ στολή του...

Κάποτε στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀστυνομικῆς ἱστορίας τοῦ ἀπέδωσαν μαγικὲς ἰδιότητες, εἶπαν γι' αὐτὸν ὅτι κρύβει ὑπερφυσικὲς δυνάμεις στὴν καρδιά του...

Α. ΜΑΣΤΟΡΑΚΟΣ

Καὶ μήπως εἶναι ψέμμα;..

'Ο ἀστυφύλακας Μαστοράκος διασχίζει βιαστικὰ τὴ θάλασσα... Μοιάζει μὲ περήφανο βασιλόπουλο ἀρχαίου θρύλου... Τὰ ροῦχα του δὲν τὸν βαραίνουν.. 'Ανάλαφρη εἶναι ἡ ψυχή του... Ἔχει μεθύσει ἀπ' τὸ καθῆκον... Καὶ προχωρεῖ ἀποφασιστικά.

Πάνω ἀπὸ τὸν πνιγμένο σταματᾷ... Κάνει τὸ σταυρό του καὶ καταδύεται στὰ βάθη τῆς θάλασσας...

«Τολμηρή». Τὴν εἶπαν τὴν κατάδυσή του ἐτούτη... Μά, μονάχα τολμηρὴ εἶναι;..

Κατὰ τὴν κατάδυση ὁ Μαστοράκος κτυπάει σ' ἕνα βράχο καὶ τραυματίζεται στὴν κοιλιά... Ὅμως ὁ πόνος δὲν τὸν λυγίζει... Δὲν ὀπισθοχωρεῖ... 'Ανήσυχα ἀναζητάει τὸν συνάνθρωπό του ποὺ κινδυνεύει... Τὸν βρίσκει κάποτε καὶ τὸν ἀνασύρει στὴν ἐπιφάνεια ἀναίσθητο...

'Ο Χάροντας λυσσομανᾷ... 'Αφρίζει ἀπ' τὸ κακό του... Καὶ πέφτει μανιασμένος ἐπάνω στὸν ἀστυφύλακα... 'Εκεῖνος δὲν ταράζεται... Στέκει ἀκλόνητος καὶ δίνει τὴ φοβερὴ μάχη... Λυσσώδης πάλη συνάπτεται τότε μεταξύ τους...

'Ο πνιγμένος ὑπάγεται στοῦ χάρου τὴν ἐξουσία... Ὑπακούει ἀσυνείδητα στὶς προσταγές του... Πιάνει τὸν ἀστυφύλακα ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ χιτωνίου του καὶ τὸν βυθίζει στὸ νερό... 'Ο ἀστυφύλακας δὲν αἰφνιδιάζεται... 'Αγωνίζεται ἀπεγνωσμένα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ θανατηφόρο ἀγγάλιασμα... Σχίζεται ἡ τσέπη τοῦ ἀστυφύλακα στὸ τέλος καὶ ἐλευθερώνεται... 'Ελευθερώνεται, ναί... Μά, δὲν φεύγει ... Δὲν παραιτεῖται τοῦ σκοποῦ του... Ξαναπιάνει τὸν κινδυνεύοντα συνάνθρωπόν του καὶ τὸν ξαναφέρῃ στὴν ἐπιφάνεια...

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ ἡ μάχη ἔχει κριθῆ... 'Ο θάνατος νικήθηκε καὶ ξαναβουτᾷ ντροπιασμένος στὰ ὑγρᾶ του Παλάτια... 'Ο ἀστυφύλακας θριαμβεύει...

Κατάκοπος, τραυματισμένος σέρνει στὴν ἀκτὴ τὸν Παπαδοδήμα ἐν ἀφασίᾳ... Μά, καὶ πάλι δὲν νοιώθει νὰ περατώνεται ἡ ἀποστολή του... Σκύβει ἐπάνω στὸν πνιγμένο καὶ τοῦ προσφέρει τὶς πρῶτες βοήθειες... Καταβάλλοντας καινούργιες δυνάμεις τοῦ κάνει τεχνητὴ ἀναπνοή. 'Ο κόσμος τριγύρω μαρμάρωσε... Δὲν μιλᾷ, δὲν κινιέται. Μονάχα βλέπει... Καὶ ἀναστενάζει... Καὶ δακρύζει... 'Ιδοὺ τὸ μεγαλεῖον τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων... Εἶναι τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας, τῆς αὐταπάρνησης, τῆς χιλιοτραγουδισμένης 'Εντολῆς τῆς 'Αγάπης...

'Ο καλὸς ποιμήν, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, γυρνᾷ τὰ βράχια, τὶς ρεματιὲς καὶ τὰ λαγκάδια τῆς ἁμαρτίας νὰ βρῇ καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπωλλολός...

Κι' ὁ ἀστυφύλακας τί ἄλλο κάνει;

Θυσιάζεται γιὰ χάρη τῶν ἄλλων... Δίνει τὴ ζωή του γιὰ τοὺς συνανθρώπους του... Γιὰ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀγαθούς... Γιὰ τοὺς δικαίους καὶ ἀδίκους...

'Αστυφύλακα Μαστοράκο... Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἡ πράξη σου γράφτηκε μὲ μικρὰ γράμματα στὴν τελευταία σελίδα τῶν ἐφημερίδων... Γιὰ μᾶς, γιὰ τὸν κόσμο, γιὰ τὴν κοινὴ γνώμη εἶσαι ἕνας ἥρωας... 'Εκέρδισες ὅλων τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὸν θαυμασμό...

Διεφήμισες μὲ τὸν ὡραιότερο τρόπο ὁλόκληρο τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα καὶ ὅλοι οἱ συνάδελφοί σου νοιώθουμε τόση περηφάνεια γιὰ σένα!!!

'Αστυφύλακα Μαστοράκο. Δὲν ἐπιτελεῖ τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἕνα τυπικὸ καθῆκον ἐπιβραβεύσεως τῆς πράξεώς σου. Συγκλονίζεται σύγκορμο ἀπὸ συγκίνηση. Συνεπαίρνεται. Τέτοιους ὠνειρεύτηκεν ὁ Διευθυντής του τοὺς ἀστυφύλακες. Φωτισμένους, ἐνθουσιώδεις, μὲ πίστη ποὺ περιφρονεῖ τὸ θάνατο, μὲ 'Ιδανικὰ ποὺ ἐμπνέουν τὴ θυσία... Καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση ἀγωνίστηκε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις...

Τὴν συνειδητή, τὴν οὐσιαστική, τὴν ἑκουσία πειθαρχία ὡραματίστηκε... Καὶ ἔκανε ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴν κάνῃ γεγονός...

Ἄ! πόσο ἀξίζει ὁ ἐνθουσιασμὸς τὸ ξέρω ἐγὼ καλά - καλά. 'Εκεῖνος μοῦ δίδαξε ἐτούτη τὴν παντοδύναμη ἀλήθεια... **'Αστυφύλακα Μαστοράκο... Εἶσαι ἄξιος τοῦ τιμημένου 'Αστυνομικοῦ Σώματος...**

Μάθε καλά, βεβαιώσου ὅτι ὅπως ἡ Ὑπηρεσία πολλὲς φορὲς βρίσκεται στὸ δυσάρεστο σημεῖο νὰ ἐπιβάλῃ ποινές, ἀπαραίτητες γιὰ τὴν διατήρησι τῆς πειθαρχίας ἑνὸς Σώματος, ἔτσι ξέρει καὶ νὰ ἀμείβῃ καὶ νὰ ἐνθουσιάζεται μὲ τὶς μεγάλες, μὲ τὶς εὐγενικὲς πράξεις τῶν ὑπαλλήλων της. Πόσο πολὺ χαίρουμαι, καλέ μου συνάδελφε, ποὺ μοῦ δίνεται ἡ ὄμορφη εὐκαιρία νὰ τραγουδήσω τὸν ἡμνῳδισμό σου!!!

Καὶ τώρα ὁ ἐπίλογος.

'Εκεῖ, στὴν ἀκτὴ καταφθάνει ἕνας ἀκόμη λαμπρὸς κρατικὸς ὑπάλληλος... Ὁ Προϊστάμενος τοῦ Λιμενικοῦ Φυλακίου «Μπαϊκουτσίου» κ. Μαρκόπουλος, ποὺ σπεύδει μὲ συγκινητικὴ προθυμία νὰ βοηθήσῃ τὸν Παπαδοδήμα. Μὲ τὴν βοήθειά του αὐτὴ μεταφέρει ὁ ἀστυφύλακας τὸν κινδυνεύσαντα στὸ Τζάνειο Νοσοκομεῖο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Γενικὸ Κρατικὸ Νοσοκομεῖο Πειραιῶς, ὅπου τοῦ παρασχέθηκεν ἐπιστημονικὴ βοήθεια ἐκ μέρους τῶν ἐκλεκτῶν ἰατρῶν τῶν δύο Νοσοκομείων μας. Τιμὴ γιὰ τὸ ἀστικό μας καθεστώς, τὸ ὕπουλα κατηγορημένο ἀπὸ τοὺς λαοπλάνους κήρυκες τῆς γροθιᾶς καὶ τοῦ μίσους...

Τὰ πάντα ἐτέθηκαν σὲ κίνηση γιὰ τὴ σωτηρία ἑνὸς κινδυνεύσαντος πολίτη... Ὅλοι βρέθηκαν παρὰ τὸ πλευρό του... Καὶ σώθηκε... Καὶ ξέφυγε ἀπὸ τοῦ Χάροντα τὰ χέρια... Κι' ἔμεινε ἀνάμεσά μας γιὰ νὰ διηγῆται τὴν αὐτοθυσία τοῦ ἀστυφύλακα...

Τρεῖς ὁλάκερες ὧρες ἔμεινε κοντά του ὁ ἀστυφύλακας Μαστοράκος... Καὶ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ βρεγμένη στολή του στέγνωσε... Καὶ ἡ ἀνάμνηση τῆς πράξεώς του θὰ μείνῃ γιὰ πάντα παράδειγμα σὲ ὅλους μας...

'Αλήθεια!!! Πόσο ὄμορφη εἶναι ἡ ζωὴ ὅταν τὴν στολίζῃ κάποιο 'Ιδανικό!!!

Πόση ἀνάγκη ἔχουμε ἀπὸ πίστη, στὰ σημερινὰ ταραγμένα χρόνια τῆς ἀκαταστασίας τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν φρονημάτων!!! Ἂς ἐμπνέουμε αὐτὴν τὴν πίστη στοὺς κατωτέρους μας...

Εἶναι ἡ θετικώτερη καὶ πιὸ ἀποτελεσματικὴ βοήθεια ποὺ μποροῦμε νὰ προσφέρουμε στὸ Σῶμα ποὺ ὑπηρετοῦμε...

Πίστη θὰ πῇ ἐνθουσιασμός, ἀρετή, θυσία...

Ἡ Πίστη εἶναι τὸ ἄρωμα τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ...

***

...Ἡ πρεμιέρα τῆς νύχτας κοντεύει νὰ τελειώσῃ...

Τὸ φεγγάρι ἀποσύρεται διακριτικὰ κατὰ τὸ ἀπέναντι βουνό... Ὁ Οὐρανὸς πλημμύρισε ἀστέρια...

Νύχτα!!! Τῆς καρδιᾶς μου ἡ μεγάλη ἀδυναμία...

Φεύγει ὁλόχαρη, γεμίζοντας τὸν ὕπνο τῶν ἀνθρώπων μὲ λογιῶν - λογιῶν ὄνειρα...

Ἡ πόλη κοιμήθηκε...

Ὁ ἀέρας δυνάμωσε...

Πλησιάζομε στὸ φινάλε...

Σὲ λίγο ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ θ' ἀναστηθῇ...

Ἐκδρομὴ στὴν Ἐπίδαυρο

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ**

«Σὰν ζῇς στὴν ἐξοχή, στὴ φύση, στὶς λαγκαδιὲς καὶ στὰ βουνά, αἰστάνεσαι νὰ φτάνῃς τὸν Θεόν, νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃς...».

Ἐτοῦτο τὸ γοητευτικὸ ὕμνο γιὰ τὴν ὕπαιθρο, πόσες καὶ πόσες φορὲς δὲν μᾶς τὸ τραγουδᾷ, μὲ τὶς ἁπλὲς νότες τῆς διδασκαλίας του, στὸ μάθημα τοῦ Τουρισμοῦ, ὁ Ἐπιθεωρητὴς μας κ. Νέρης!

Τὶ τρανὴ ἀλήθεια κρύβει τούτη ἡ γλυκειά, γιὰ τὴ φύση, προσευχή!

Σὰν ξεγαντζώνεσαι ἀπὸ τὸ πνιχτὸ ἀγκάλιασμα τῆς πολιτείας καὶ μὲ καθάριους τοὺς λογισμούς σου ξεχύνεσαι στοὺς Ἑλληνικοὺς κάμπους, στὰ βουνά, στὰ σκαλιστά, ἀπὸ τοῦ Δημιουργοῦ τὴν σμίλη, ἀκρογιάλια· σὰν ἀπειθώνῃς τὸ κουρασμένο σου κορμὶ σιμὰ στὴ φιδίσια σιλουέττα ἑνὸς ποταμοῦ, λησμονᾷς τὴ βασανισμένη μοῖρα σου. Νοιώθεις στοὺς ὤμους σου φτερὰ κι' ἀσυναίσθητα πετᾷς - πετᾷς! Αὐτὸ τὸ ἀνάλαφρο ψυχικὸ φτερούγισμα σοῦ ἁπλώνει στὴν ὕπαρξη ἀνεξήγητη γαλήνη, σὲ φέρνει στὸν Θεό!

Τὸν βλέπεις τὸν Θεό, εἶναι γύρω σου, ἀλλὰ καὶ μέσα σου!

Σὰν γίνεται ἔτσι, νομίζεις πὼς τὸ πράσινο τῆς φύσης ὄργιο παίρνει μορφὴ μιᾶς ἀπέραντης ὑπαίθριας ἐκκλησίας. Τότε γίνεσαι δοῦλος στὴν ἐπιταχτικιὰ προσταγὴ τῆς ψυχῆς σου καὶ ταπεινὰ σκύβεις γιὰ νὰ ὑμνήσῃς τὸ Δημιουργό!

Κι' ἂν τῆς ὑπαίθρου τὸ θαυμαστὸ κάλλος εἶναι ταυτισμένο, ἔχει ἀδελφωθεῖ, συντροφικὰ ζῇ, μὲ τὸ ἱστορικὸ μεγαλεῖο τῶν προγόνων μας, ποὺ λαμποκοπᾷ ἀπὸ κάποια ἀνεμοδαρμένα λείψανα, ἀπὸ μερικὰ χαλάσματα, τότε γονατίζεις δύο φορές. Μιὰ γιὰ νὰ δοξάσῃς τὸ Θεὸ κι' ἄλλη μιὰ γιὰ νὰ τραγουδήσῃς τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα!

Χύνεται στὰ μύχια τῆς ὕπαρξής σου ἡ ἀθανασία. Γίνεσαι ἀθάνατος, ἄφθαρτος, ὅπως εἶναι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη, ποὺ φωλιασμένη αἰῶνες τώρα σὲ μερικὰ... χαλάσματα δίνει φῶς στὸ σημερινὸ μισοσκόταδο...

Δὲν ἔχει σημασία, ἂν τὰ χαλάσματα αὐτὰ ἀκούουν στ' ὄνομα «Ὀλύμπια», «Δελφοί», «Μυστρᾶς», «Μυκῆναι», «Ἐπίδαυρος», «Παρθενὼν» κ.λ.π.

Νόημα ἔχει ὅτι εἶναι χίλιες φορὲς τυχερός, ὅποιος καταφέρνει νὰ φτάσῃ, ταπεινὸς προσκυνητής, σὲ τοῦτες τὶς χιλιοτραγουδισμένες γωνιὲς τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδας...

Χίλιες φορὲς τυχεροί!!

Ἔτσι σταθήκαμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Διοίκησή μας ἀποφάσισε νὰ ἐκδράμουμε, οἱ Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, στὴν Ἐπίδαυρο.

Στὸ πνευματικὸ ἐργαστήρι τῆς Ἀστυνομίας μας, στὴ Σχολή μας, γίνεται μία

Θὰ πλημμυρίσουν οἱ δρόμοι, τὰ κέντρα, τ' αὐτοκίνητα...

Δὲν χαίρουμαι γι' αὐτό... Λυπᾶμαι...

Ἂς ἦταν νὰ μὴ ξημέρωνε ποτές...

Ἂς ἦταν νὰ μποροῦσα ἀδιάκοπα νὰ προσεύχουμαι στῆς νύχτας τὴ σιγαλιά...

Ἂς ἦταν νὰ εἶχα πάντα τὴν εὐχέρεια ν' ἀναπολῶ συγκινημένος τέτοιες ὄμορφες πράξεις συναδέλφων μου... Ὅπως αὐτὴν τοῦ ἀστυφύλακα Ἀνδρέα Μαστοράκου..

Γιὰ νὰ μπορῶ πιὸ θαρρετὰ νὰ ἐπαναλαμβάνω τοῦ Διευθυντοῦ καὶ Διδασκάλου μου τὰ ἐμπνευσμένα λόγια:

«...Πάνω στὸ αἴσθημα τῆς Ἀγάπης πρὸς τὸν πολίτη, ἐστηρίχθη καὶ στηρίζεται ὁλόκληρο τὸ Οἰκοδόμημα ποὺ λέγεται: «Ἀστυνομία Πόλεων»... Καὶ πάνω στὴν κορυφή του κυματίζει, σὰν ἱερὸ ἔμβλημα, τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης τὸ ἀτίμητο Λάβαρο...»

Σ. ΠΗΛΟΣ

σοβαρή, ἀθόρυβη καὶ γιομάτη μεγαλεῖο ἐργασία. Γιομάτη πεῖρα καὶ γνώση ἡ Διοίκησή μας ἔχει συλλάβει ἕνα σοφὸ πρόγραμμα γιὰ τὴν πλήρη κατάρτιση τῶν δοκίμων. Μέσα σ' αὐτό, κεντρικὴ ἰδέα ἂς ποῦμε, εἶναι καὶ οἱ ἐκδρομές.

Καλὴ ἀρχὴ λοιπὸν στὴν 'Επίδαυρο. 'Η 'Ελλάδα μας μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκαλιὲς καρτερεῖ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ γνωριστῇ, ἀπὸ τοὺς αὐριανοὺς 'Αξιωματικοὺς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ καρπόφορη διδασκαλία ἀπὸ ἐκείνη τῆς 'Ελληνικῆς ὑπαίθρου, τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Αρχαίου μνημείου...

"Ας ξαναγυρίσουμε ὅμως στὸ θέμα μας, ἂς ζήσουμε μαζὶ φίλοι μου, ὅσοι δὲν σταθήκατε... χίλιες φορὲς τυχεροί, τὴν ὑπέροχη 'Αστυνομικὴ ἐξόρμηση στὴν 'Επίδαυρο, κι' ἂς παρακολουθήσουμε μὲ κατάνυξη τὴν τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου «ὁ 'Αγαμέμνων», ποὺ παίχτηκε στὸ 'Αρχαῖο θέατρο τῆς 'Επιδαύρου.

***

'Επὶ τέλους ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς μας, ἡ 20-6-59. Τὸ μήνυμα τῆς γέννησής της, τὸ γλυκὸ φῶς, χαρωπὸ καὶ γιομᾶτο γοητεία, μᾶς κύκλωσε. Βγαλμένο ἀπὸ τὸ λίκνο τῆς ζωῆς τὴν ἀνατολή, μέσα ἀπὸ ἀμέτρητες ρόζ πινελιές, λουσμένες σὲ πέλαγος, χρυσόσκομες, χύθηκε σ' ὅλη τὴ φύση καὶ ξόρκισε τὰ σκοτάδια.

'Ανάβλυζε τὸ φῶς ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ καὶ ἄφθονο ἐπισκέφθηκε τὴ Σχολή μας. Χάϊδεψε ἁπαλὰ τὰ μέτωπά μας καὶ μᾶς ἀπάλλαξε ἀπὸ τοῦ ὕπνου τὰ δεσμά!

Αὐτὸ ἦταν. Βουϊτὸ μελισσιοῦ ἀντήχησε. Τὸ τραγούδι τῆς ζωῆς, τῆς δημιουργίας.

Δὲν νοιώσαμε γιὰ πότε ἑτοιμαστήκαμε. 'Η ἀνυπομονησία μᾶς φτέρωσε.

«Γιῶργο μὴ ξεχάσῃς τὴ κουβέρτα... χρειάζεται νὰ ξαπλώσουμε τὸ μεσημέρι...».

«"Οχι, τὴν πῆρα, πάρε κι' ἐσὺ μιὰ πετσέτα, θὰ χρειαστῇ...».

«Μὴ ξεχάσαμε τίποτα; "Οχι, ὅλα ἐν τάξει».

'Αλλὰ καθὼς γίνεται σὲ τέτοιες περιστάσεις, ὅλο καὶ κάτι ξεχνιέται. Κάποιος συνάδελφος λησμόνησε τὸ πηλήκιό του... Τὸ ἀντελήφθηκε ὅμως ἀμέσως κι' ἔτσι τὸ κακὸ διορθώθηκε!..

Σὲ λιγάκι φάνηκαν δυὸ εὐρύχωρα, ὁλοκαίνουργια «Πούλμαν». Πῆρε ὁ καθένας μας ἀπὸ ἕνα δέμα, μαγικὸ δεματάκι, ἀφοῦ περιεῖχε τὸν ἐπιούσιον τῆς ἐκδρομῆς ἄρτον!!!, καὶ μὲ τάξη στρωθήκαμε στὰ καθίσματα.

"Ολοι παρόντες. Μόνο ὁ Διευθυντής μας κ. 'Εμμ. 'Αρχοντουλάκης ἀπουσίαζε. Δὲν θἀρχόταν μαζί μας. Μᾶς λύπησε αὐτό. Τὸν θέλαμε σιμά μας νὰ χαρῇ ἀπὸ τὸ κέφι μας, ἀπὸ τὴν ὄμορφη συντροφιά μας.

'Ο 'Υποδιοικητής μας κ. Παν. Λυκούσης ἦρθε μαζί μας στὸ πρῶτο «Πούλμαν» ἐνῷ στὸ ἄλλο πῆγε ὁ Κοσμήτορας τῆς Σχολῆς μας κ. Λεων. Παπαθανασίου.

Θἄταν 6.20' ἡ ὥρα περίπου σὰν βόγγησαν τ' αὐτοκίνητα καὶ χάθηκαν στὴν στροφή.

Γρήγορα ἀφίσαμε τὴν Πρωτεύουσα καὶ ριχτήκαμε, σφηνωθήκαμε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἐξοχῆς.

Σὰν ἀστραπὴ διαβήκαμε τὸ Δαφνὶ καὶ σὲ λίγο τὸν Σκαραμαγκᾶ. Ξεχυθήκαμε στὸ παραθαλάσσιο δρόμο, ποὺ μᾶς ἀγνάτευε ἴσος, σὰν φίδι τεντωμένο!

Οἱ ρόδες ἀσταμάτητα γλύφουν τὴν ἄσφαλτο, ἐνῷ ἐμεῖς ἀχόρταγα θαυμάζουμε τὴν πρωϊνὴ φύση.

'Η θάλασσα ἀριστερά μας, αἰώνια, γαλάζια, γαληνεμένη. 'Αρχόντισσα, νεράϊδα ἀσυναγώνιστη, λούζει τὰ ὑπέροχα τοῦ κορμιοῦ της κάλλη, στοῦ ἥλιου τὰ χρυσάφια!

Περήφανη καμαρώνει, λὲς καὶ νοιώθει τὸ θαυμασμό μας γιὰ τὴ γοητεία της. Καθὼς καρφώνεις τὸ βλέμμα σου στὸ γαλανὸ κορμί της αἰσθάνεσαι νὰ σὲ μαγνητίζῃ, νὰ σὲ τραβᾷ στὴν ἀγκαλιά της.

Χρόνος γιὰ ἔρωτα μαζί της δὲν μᾶς μένει, γι' αὐτὸ ἀρκούμεθα νὰ τῆς τραγουδήσουμε ἕνα παληὸ τραγουδάκι: «Θάλασσα, θάλασσα τί σοῦχω κάνει...».

'Εδῶ μερικές βαρκοῦλες καλότυχες, νωχελικὰ αὐλακώνουν τὰ νερά της. Πιὸ πέρα ἕνας γέρο ψαρᾶς ρίχνει τὸ δίχτυ του. Τὸ μαζεύει μὲ λαχτάρα. Τάχα, πόσα στόματα δὲν καρτεροῦν νὰ χορτάσουν ἀπὸ τὴν ἁρμύρα της!!

Κι' αὐτή, κομμάτι τ' οὐρανοῦ ποὖπεσε στὴ γῆ, δίνει μ' ἁπλωχεριὰ τοὺς καρπούς της στὸν καλὸ ψαρᾶ μας...

Δεξιά, στὸν 'Ασπρόπυργο, ὑψώνονται ἐπιβλητικὰ οἱ ἐγκαταστάσεις τῶν διυλιστηρίων πετρελαίου. Σύγχρονο ἔργο δίνει μὲ τὸν ὄγκο του καὶ τὴ πλοκή του τὸ μέτρο τῆς δημιουργικῆς πνοῆς τοῦ τόπου μας.

'Ετούτη τὴν ἐποχὴ ἡ πράσινη γῆ ἔχει γίνει χρυσαφιά. 'Η ἄνοιξη ποὖφυγε πῆρε μαζί της τὴ χλόη, τὶς παπαροῦνες, τ' ἀγριολούλουδα. 'Ο "Ηλιος τοῦ καλοκαιριοῦ θαρρεῖς, πὼς ρούφηξε τὴ δροσιὰ τῆς φύσης, ποὺ πλέκει τῆς γῆς τὸ πράσινο ταπέτο. Τὴ σκέπασε μὲ χρυσοκίντρινο πέπλο!..

Τὰ σπαρτά, θερισμένα, προσμένουν στ' ἀλώνια νὰ γίνουν καθαρὸ στάρι κι' ὕστερα ἀλεύρι καὶ ψωμί, ποὺ θὰ θρέψῃ φτωχοὺς καὶ πλούσιους.

'Υπέροχο τοῦ χωριοῦ τὸ ριζικό, τοῦ περιφρονημένου χωριοῦ ἡ μοῖρα, νὰ δίνῃ τὴν πνοὴ τῆς ζωῆς στὴ Πολιτεία. Νὰ τῆς δωρίζῃ τὰ προϊόντα τοῦ ἱδρώτα του, ν' ἀγωνίζεται, μ' ἐλάχιστο ἀντάλλαγμα!

Κιτρινιασμένη ἡ καλοκαιρινὴ φύση!! Λὲς κι' ἔχει ἐλονοσία!!

Εἶναι ὅμως τὸ κίτρινο, τὰ δένδρα ποὺ μᾶς κυκλώνουν ἀμέτρητα, κι' ἔτσι πάντα διατηρεῖ ἡ ἐξοχὴ τὴ γοητεία της.

Δεξιὰ κι' ἀριστερά μας πλῆθος ἀπ' αὐτά.

Νομίζεις ἀπὸ μακρυὰ σὰν τὰ βλέπῃς, ὅτι ἑνώνουν τὰ πράσινα μπράτσα τους σ' ἕνα καταπράσινο τεῖχος, γιὰ νὰ σοῦ φράζουν τὴ πορεία. Γελιέσαι ὅμως. Σὰν σιμώνῃς σοῦ κάνουν τόπο νὰ περάσῃς, σὲ καλοσορίζουν.

Οἱ ἐλῆες, τὸ ἱερὸ τῆς 'Αττικῆς δένδρο, πλεονάζουν. Οἱ πιὸ πολλὲς γέρικες καὶ ρυτιδωμένες μὲ βία στέκουν στὰ πόδια τους.

'Αφίνουμε πίσω μας τὴν 'Ελευσῖνα τὴ καλότυχη αὐτὴ γῆ, ποὺ πρώτη ἔθρεψε στὰ σπλάχνα της τὸ τιμημένο σιτάρι. 'Εδῶ πρὶν χιλιάδες χρόνια, ἡ θεὰ τῆς Γεωργίας Δήμητρα δίδαξε στὸ Τριπτόλεμο πὼς νὰ καλλιεργῇ τὴ γῆ.

Σὰν σιμώνουμε στὰ κατάλευκα Μέγαρα, ποὺ κάτω ἀπὸ τοῦ ἥλιου τὶς ἀκτῖδες λαμποκοποῦν σὰν κοράλια, ἀρχίζει μέσα στ' αὐτοκίνητα τὸ τραγούδι. Μέχρι ἐκείνη τὴν ὥρα μᾶς διασκέδαζε τὸ ραδιόφωνο μὲ γλυκὲς μελῳδίες.

'Η ἄγρια καὶ ἀπειλητικὴ μορφὴ τῆς Κακιᾶς Σκάλας μᾶς φέρνει στὸ νοῦ τὸ Θησέα ποὺ σκότωσε ἐδῶ τὸν Αἰμοβόρο Σκείρωνα. Τοῦτος μὲ τὸ πρόσχημα ἑνὸς δύσκολου αἰνίγματος ἔρριχνε στὰ βράχια τοὺς διαβάτες...

Τ' ὄμορφο, πυκνὸ δάσος τῆς Κινέτας, μᾶς ὑποδέχεται. Τὸ χαιρετᾶμε μὲ εὔθυμα τραγούδια, μὲ γέλια, μὲ χαρές...

Οἱ "Αγιοι Θεόδωροι εἶναι ὁ πρῶτος σταθμός μας.

'Αφίνουμε τ' αὐτοκίνητα γιὰ λίγο καὶ τὸ στρώνουμε, κάπως... πρώϊμα βέβαια, στὸ σχετικὸ κολατσό! Τὰ πρῶτα καύσιμα τοῦ στομαχιοῦ μᾶς ἐφοδιάζουν...

Τώρα περνᾶμε τὸ Καλαμάκι. Φτάνουμε στὸν ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου. 'Εδῶ ἀρχίζει ἡ Πελοπόννησος.

Μιὰ μεγάλη γέφυρα ἑνώνει τὰ κορμιὰ τῆς Στερεᾶς 'Ελλάδας καὶ τοῦ Μωριᾶ, ποὺ ὁ ἄνθρωπος μὲ μιὰ βαθειὰ μαχαιριὰ τὰ χώρισε.

Μέσα στὸ στενὸ αὐλάκι ἔχουν πιαστῆ σ' ἕνα αἰώνιο καὶ ἄλυτο ἀγκάλιασμα τὰ ὑγρὰ μπράτσα τοῦ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ. Τὰ ἕνωσε ἡ ἀσυγκράτητη δημιουργικὴ τοῦ ἀνθρώπου δύναμη κι' αὐτὰ πειθήνεια τὸν ὑπηρετοῦν.

'Η διώρυγα ἔχει μῆκος 6,3 χιλ. καὶ πλάτος 24,6 μέτρα.

'Η Κόρινθος, τοῦ 'Αποστόλου Παύλου ἡ ἀγαπημένη Πολιτεία, μᾶς ὑποδέχεται. 'Απέναντί της ὀρθώνεται τὸ Λουτράκι ἡ περίφημη Λουτρόπολη. Τὸ βλέμμα μας τὸ

φωτογραφίζει, γιατὶ εἶναι μιὰ μοντέρνα πολιτεία μὲ μεγάλα ὄμορφα κτίρια, κτισμένα δίπλα στὴ θάλασσα.

Τὸ τραγούδι ὅλο καὶ θεριεύει.

Σὰν φωτιὰ ποὺ τῆς ρίχνουν λάδι καὶ φουντώνει..!

«...κίνησε ἡ Γερακίνα..., δὲν καθόσουνα στ' αὐγά σου βρὲ Μπιρμπίλω μου..., τὸ γελεκάκι ποὺ φορεῖς...».

Κάποιος ἐρωτευμένος ξεσπάει τόν... πόνο του· «Μεγάλε μου ἔρωτα... μοναδικὴ χαρά μου... Κι' ὁ γράφων ποὺ ἀνήκει στό... σωματεῖο αὐτὸ δὲν συγκρατιέται: «Ποῦ νἄσαι τώρα ἀγαπημένη, ποῦ νὰ γυρίζῃς, ποῦ νὰ γυρνᾷς ;»

Ὁ ἔρωτας, ὁ κεντρικὸς τροχὸς τῆς ζωῆς τῆς νιότης, φουντώνει πιὸ πολύ, πάει νὰ σχίσῃ τὴ καρδιά μέσα σ' αὐτὸ τὸ καταπράσινο ὀργιαστικὸ πανηγύρι τῆς ὑπαίθρου...

Οἱ ρόδες χαϊδεύουν τὴν ἄσφαλτο.

Τὸ μάτι δὲν χορταίνει φύση. Κι' ἡ ψυχὴ τὸ ἴδιο.

Τ' οὐρανοῦ ἡ διαύγεια καθρεφτίζει ὁμορφιές. Αἰσθάνεσαι νὰ γίνεσαι γόης καὶ προσπαθεῖς ὅλη αὐτὴ τὴ γοητεία τῆς ἐξοχῆς νὰ τὴ σαγηνεύσῃς. Κοπιάζεις νὰ τὴν πιάσῃς στὰ δίχτυα σου καὶ νὰ τὴν φυλακίσῃς στὴν καρδιά σου!!

Βιάζονται ὅμως τὰ πούλμαν! Τρέχουν - τρέχουν.

Μὲ πολὺ κόπο ἁρπάζεις λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ κάλλος τοῦ Θεοῦ, ποὖναι χαραγμένο στὴ φύση. Ἂς εἶναι ἐλάχιστες, ἀρκοῦν. Ἔχουν μεγάλη δύναμη, ἐξευγενίζουν τὴν ψυχή, λεπτύνουν τὰ αἰσθήματα!..

Ξαφνικὰ τὸ μικρόφωνο ἀντηχεῖ. «Περνᾶμε τὰ Δερβενάκια. Ἀριστερὰ στὰ βράχια εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ Κολοκοτρώνη...».

Δέος φωλιάζει στὴ ψυχή μας. Κλείνουμε τὰ μάτια, κι' ἀφίνουμε ἀχαλίνωτη τὴ φαντασία, νὰ μᾶς συνεπάρῃ...

Τὰ τρισένδοξα Δερβενάκια!

Ἐδῶ, στὴ στενὴ δίοδο ποὺ κλείνεται ἀπὸ βραχώδη βουνά, θεμελίωσε ὁ Κολοκοτρώνης τὴ λευτεριὰ τοῦ γένους. Μὲ λιγοστὰ παλληκάρια τσάκισε σ' αὐτὰ τὰ χώματα τὴ στρατιὰ τοῦ Δράμαλη, τὸ 1822.

Τὸ ἀγαλμά του, σύμβολο τῆς ἀθάνατης Ἑλληνικῆς ψυχῆς, σκαλισμένης στὴν ἡλιοκαμένη μορφή του, στέκει ἀμίλητο κι' ἀγναντεύει στὸ βάθος πέρα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Γέρου τοῦ Μωριᾶ φωλιασμένη στὸ ψυχρὸ μάρμαρο τοῦ δίνει πνοή, ζωή, κι' ἀθανασία!..

Γονατίζουμε, σιωπηλοί, ψυχικά, μπροστὰ στὸ λευκὸ μάρμαρο, τὴ φωλιὰ αὐτὴ τῆς δόξας καὶ τοῦ θρύλου!

Περνᾶμε τὴ περιοχὴ τῆς Νεμέας, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς σκότωσε τὸ ὁμόνυμο λιοντάρι.

Κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος ἔχει νὰ σοῦ διηγηθῇ δοξασμένες Ἱστορίες. Κάθε λιθάρι, κάθε βράχος μπορεῖ νὰ σοῦ πῇ, ὅσα δὲν προφτάνεις νὰ διαβάσῃς σ' ὅλη σου τὴ ζωή!

Φτάνουμε στὴν Ἀκρόπολη τῶν Μυκηνῶν, στὴ χιλιοτραγουδισμένη Πολιτεία τῶν Ἀτρειδῶν. Ἕνας ξεναγὸς μὲ λόγια ἁπλᾶ, μᾶς μπάζει στὴ θεία μυσταγωγία τοῦ μακρυνοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ ἄνθισε κάποτε ἐδῶ.

Ζωσμένος ὁ λόφος ἀπὸ χαλάσματα, ποὖσαν πρὶν χιλιάδες χρόνια τείχη Κυκλώπεια, χτισμένα ἀπὸ τοὺς πρώτους κάτοικους τῆς χώρας μας τοὺς Πελασγούς, δίνει τὴν ὄψη τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου.

Ἀπὸ τὴ πύλη τῶν Λεόντων, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν 4 ὀγκόλιθοι, μπαίνουμε στήν Ἀκρόπολη. Δύο ἀκέφαλα μεγαλοπρεπῆ Λιοντάρια, σύμβολο τῆς Παντοδυναμίας τῶν Ἀτρειδῶν, φυλάσσουν τὴν εἴσοδο.

Μιὰ πρωτόγνωρη αἴσθηση κυριαρχεῖ στὸ εἶναι σου, σὰν ἀγκαλιάζῃς μὲ τὴ ματιά σου, τὰ χαλάσματα.

Εἶναι ἡ αἴσθηση ὅτι ἀναπνέεις τὸν ἴδιο ἀέρα ποὺ ἀνάπνευσαν οἱ δοξασμένες

θρυλικὲς μορφὲς. Ζῆς στὸ ἴδιο περιβάλλον, ποὺζησαν αὐτές. Πατᾶς στὸ λιθόστρωτο δρόμο, ποὺ ἀντηχοῦσαν τὰ βαρειὰ βήματα τοῦ Ἀγαμέμνονα.

Δεξιὰ χάσκουν οἱ τάφοι τῶν Βασιληάδων, σιωπηλοί, θαρρεῖς μὲ ἐξορυγμένα τὰ μάτια. Ζοῦν συντροφιὰ μὲ τὸ σκοτάδι!

Ἀριστερὰ ἁπλώνεται σκελετωμένο, σωριασμένο, τὸ βασιλικὸ παλάτι. Ἦταν κάποτε ἀσύλληπτο σὲ ὁμορφιὰ καὶ πολυτέλεια, σὲ τέχνη καὶ ἄνεση. Τὸ χιλιοτραγούδησαν μέσα στοὺς αἰῶνες, τοῦ λόγου τραγουδιστές.

Τώρα ὅμως οἱ ἀέρηδες, τὰ χιόνια καὶ οἱ καταιγίδες τὸ γονάτισαν, τὸ μαστίγωσαν Λίγες πέτρες χορταριασμένες, ποὺ δείχνουν μὲ βία τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀνακτόρου, ζοῦν κι' ἀναπνέουν! Μερικὲς γερασμένας πέτρες, ποὺ καθρεπτίζουν στὶς ρυτίδες τους παληὰ ὁμορφιά, περασμένα μεγαλεῖα!

Δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Μυκηνῶν

Νὰ τὸ λουτρὸ ποὺ σκότωσε ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν ἄνδρα της Ἀγαμέμνομα, γιὰνὰ συνεχίσῃ τὸν ἄνομο δεσμό της μὲ τὸν Αἴγισθο. Ἐδῶ μαζεύτηκαν οἱ Βασιληάδες τῆς Πατρίδας μας κι' ἀποφάσισαν νὰ ξεπλύνουν τοῦ Πάρη τὴν ἀτιμία... Νὰ πάρουν πίσω τὴν ὡραία Ἑλένη..!

Πιὸ κάτω ὑπάρχει ἡ ὑπόγεια δεξαμενή. Σ' αὐτὴ ἀποταμίευαν νερὸ γιὰ τὶς δυσκολες στιγμές. Ἑκατὸν εἴκοσι σκαλιὰ σ' ὁδηγοῦν στὸ βάθος της. Μὲ ἀναμμένα κεριὰ φωτίσαμε ἀχνὰ τὰ αἰώνιο σκοτάδι της καὶ ζήσαμε γιὰ λίγο τὴν μυστικοπάθειά της!

Κάθε λεπτομέρεια μᾶς τὴν ἐξήγησε ὁ ξεναγός μας. Τὸ αὐλακωμένο ἀπὸ τὰ χρόνια πρόσωπό του, ἔπαιρνε παράξενη ὄψη κάτω ἀπὸ τοῦ ἥλιου τὶς ἀκτῖδες. Φάνταξε παράξενο ὄν, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὰ ἀνεμοδαρμένα χαλάσματα, γιὰ νὰ χωθῇ πάλι σ' αὐτά, σὰν φεύγαμε!

Ἡ λαλιά του ἀντηχοῦσε στ' αὐτιά μας πότε σὰν θρῆνος, ποὔκλεγε τὴν ἀνθρώπινη ματαιότητα καὶ πότε σὰν εὔθυμο τραγούδι, ποὺ ὑμνοῦσε τὸν ἄφθαστο πολιτισμὸ ποὺ ἄνθισε κάποτε ἐδῶ.

Ἐκστατικοὶ ἀκούγαμε, βλέπαμε, θαυμάζαμε. Τὸ βλέμμα μας ἔντονο ἀγκάλιαζε μία τὰ σωριασμένα μνημεῖα καὶ μιὰ χυνόνταν, χείμαρρος ἀσταμάτητος, στὸ θαυμαστὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα.

Ἡ πεδιάδα τοῦ Ἄργους, λὲς κι' εἶχε γονατίσει καὶ προσκύναγε τὴν Ἀκρόπολη, τὸ Λόφο τῶν Μυκηνῶν, θάλασσα ἀπέραντη μὲ χίλιες ἀποχρώσεις. Τὰ δέντρα πράσινα, κύματα τὰ στάρια, χρυσὰ κύματα, λικνίζονταν μὲ χάρη καὶ τέχνη μοναδικὴ στὴ χαδιάρικη τοῦ ἀγέρα μουσική!

Τὰ βουνά, σιωπηλοὶ ὄγκοι, περίζωναν προστατευτικὰ τὸ καμπίσιο πέλαγος, λόγχιζαν τὸν οὐρανό!

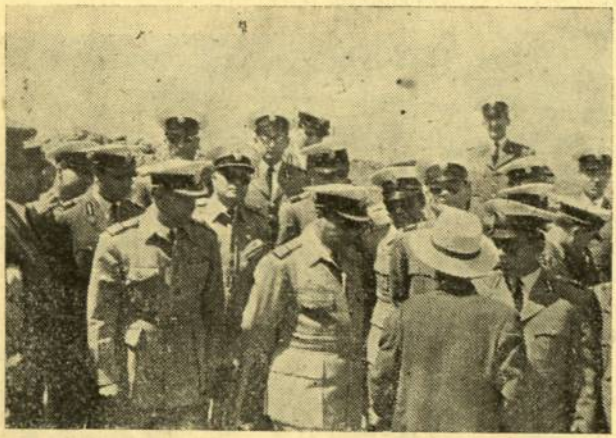
Τὰ λόγια, τὸ θέαμα τῆς φύσης, μᾶς ἀναστάτωσαν τὴ φαντασία. Πῆρε αὐτὴ θαυματουργὲς διαστάσεις, κι' ἀνάστησε τὴ ζωὴ ποὺ χάραξε τὰ ἴχνη της στὸ τόπο αὐτό.

'Ανάστησε πρόσωπα, θρύλους, παραμύθια.

"Εξω ἀπὸ τὴν 'Ακρόπολη ὑπάρχουν πολλοὶ τάφοι. Ξεχωρίζουν τρεῖς, τόσο γιὰ τὸ μέγεθος, ὅσο καὶ γιὰ τὴν τέχνη τους.

Εἶναι οἱ τάφοι τῆς Κλυταιμνήστρας, τοῦ Αἰγίσθου καὶ τοῦ 'Αγαμέμνονα ποὖναι ὁ πιὸ μεγαλοπρεπής.

'Αφοῦ βγάλαμε πολλὲς φωτογραφίες μὲ λύπη καὶ βαρειὰ καρδιὰ ἀφίσαμε τὶς Μυκῆνες. Θέλαμε τόσο νὰ μείνουμε σ' αὐτὸ τὸ λόφο. Μιὰ ἀόρατη κλωστή, τὸ ἀρχαῖο πνεῦμα, μᾶς τράβαγε, μᾶς ἔδενε τὴν ψυχή, τὴ σκέψη.

'Ο 'Υποδιοικητὴς τῆς Σχολῆς κ. Λυκούσης μετὰ τῶν 'Αξιωματικῶν καὶ Δοκίμων 'Υπαστυνόμων εἰς τὰ ἀρχαῖα τῶν Μυκηνῶν

Φύγαμε ὅμως, ὑποταγμένοι στὸ λιγοστὸ χρόνο ποὖχαμε στὴ διάθεσί μας. Σὰν ἀπομακρυνόμαστε νοιώσαμε νὰ ξεπηδᾶνε μὲ μιᾶς ἀμέτρητα πρόσωπα καὶ νὰ μᾶς γνέφουν φιλικά, νὰ μᾶς ἀποχαιρετοῦν...

Φτάσαμε στὸ "Αργος κι' ἀπὸ κεῖ κατευθεῖαν γιὰ τὴ μαγευτικὴ τοποθεσία τὸ Κεφαλάρι.

Εἶναι ἀνύμπορο νὰ ζωγραφιστῇ μὲ λόγια ἡ ὁμορφιὰ αὐτοῦ τοῦ τοπίου. Πλούσια κρυστάλλινα νερά, ὀργιαστικὴ βλάστηση συνθέτουν μία γωνιὰ παραδεισένια.

Στάση λοιπόν! Τὰ μαγικά... δεματάκια ὑπὸ μάλης καὶ ἀνεύρεση τοῦ χώρου γιὰ τὶς ἐχθροπραξίες!..

"Ενα ἐξοχικὸ ἑστιατόριο μᾶς φιλοξένησε. Παρέες-παρέες καθήσαμε στὰ τραπεζάκια, σιμὰ στὰ δροσερὰ ρυάκια.

Μὲ ἀσυνείθηστη βιασύνη ἀνοίξαμε τὰ δεματάκια, ἐνῷ μιὰ ἔκπληξη πρώτου μεγέθους, μᾶς πλημμύρισε. Καὶ τὶ δὲν περιεῖχαν!!

"Αφθονο ψητὸ κρέας, αὐγά, κασσέρι, πορτοκάλλια, ἄσπρο ψωμί. Στ' ἀλήθεια ἦταν φροντισμένα μὲ γνώση τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ στομαχιοῦ, ὕστερα ἀπὸ ἐξοχικὴ περιπλάνηση!..

Μέσα σὲ κέφι, σὲ εὐθυμία, σὲ ἀστεῖα ἄρχισε ἡ μάχη... "Αφθονη μπύρα καὶ σαλάτες μᾶς σέρβιρε ὁ Βασιλάκης... τὸ γκαρσόνι, μὲ εὐγένεια...

"Αναψαν τὰ μαχαιροπήρουνα, στέναξαν οἱ μεζέδες.

Μερικοὶ γίγαντες τοῦ κουταλιοῦ, διακρίθηκαν ἰδιαίτερα. "Ηταν νὰ τοὺς χαίρεσαι..., καθὼς καταβρόχθιζαν, χωρὶς οἶκτο, χωρὶς ἔλεος τοὺς μεζέδες!!!

'Η ἐξοχὴ θέλει φαγητὸ καὶ μεῖς εἴμαστε πάνω στὴν ἀνάπτυξη!!!

Σὰν πῆρε τέλος τὸ φαγοπότι θᾶταν ἡ ὥρα 2. Μερικοὶ τράβηξαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ξάπλωσαν στὶς κουβέρτες ποὖχανε πάρη μαζί.

"Αλλοι πάλι μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς θεοσταλμένης ὀρχήστρας... τῆς κακιᾶς ὥρας, τὸ γλέντησαν γιὰ καλά.

'Ο βιολιτζῆς, ποὺ αὐτοσχεδίως βαπτίσθηκε «Λομπρόζο» γιὰ τὴν ὁμοιότητά του, πρὸς τοὺς «ἐκ γεννετῆς ἐγκληματίας» τοῦ μεγάλου ἐπιστήμονα, σκόρπισε μὲ τὸ βιολί του ἄφθονο κέφι καὶ διάθεσι.

Στήθηκε ὁ χορός, κάηκε τὸ πελεκούδι. Τὰ πενηντόφραγκα σάν... βροχὴ ἔπεφταν στὴν ὀρχήστρα! Μερικοὶ ξηλώθηκαν γιὰ καλά!

Ἡ ὥρα ὅμως πέρασε καὶ γύρω στὶς 4 ξεκινήσαμε γιὰ τὸ Ναύπλιο. Διασχίσαμε τὸν Ἀργολικὸ κάμπο μέσα στὸ καλοκαιριάτικο λιοπύρι.

Τὰ τραδούγια καὶ τὰ διάφορα πειράγματα δὲν σταμάτησαν. Τώρα μάλιστα ποὖχαμε ἐφοδιαστῆ μέ... καύσιμα!

Συγκίνηση μᾶς κατάλαβε σὰν φτάσαμε στὸ Ναύπλιο. Ἡ πολιτεία καθαρὴ καὶ καλοβαλμένη εἶναι σχεδὸν ἀγκαλιασμένη μὲ τὴ θάλασσα.

Τὸ Παλαμήδι, φρούριο Βενετσιάνικο, ὑψώνεται στὰ βαρεινὰ ἀγέρωχο, σὰν φύλακας τοῦ τόπου.

Τὸ Ναύπλιο ἦταν ἡ πρώτη πρωτεύουσα τῆς ἀναγεννημένης Πατρίδας μας. Ἐδῶ κυβέρνησε καὶ μαρτύρησε ὁ Καποδίστριας τὸ 1831.

Σ' αὐτὰ τὰ χώματα πάτησε τὸ πόδι του ὁ Βασιληᾶς Ὄθωνας, ποὖρθε ἀπὸ τὴ Δύση γιὰ νὰ φέρῃ τὴν τάξη καὶ τὴν ὀργάνωση στὴν Ἑλλάδα μας.

Τοῦ Ἀναστημένου μας γένους ἡ πρόσφατη, ἡ νεώτερη Ἱστορία, εἶναι ταυτισμένη μὲ τὴν ὅμορφη αὐτὴ πόλη.

Μείναμε στὴν ἀρχοντικιὰ πολιτεία ἀρκετὴ ὥρα κι' ἔτσι μᾶς δόθηκε σχετικὴ εὐκαιρία νὰ τὴ γνωρίσουμε κἄπως.

Ὁ προορισμός μας ὅμως ἦταν ἡ Ἐπίδαυρος, τὸ Φεστιβάλ, ποὺ ἀπόψε ἄρχιζε μὲ τὴ τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου: «Ἀγαμέμνων». Δρόμο λοιπὸν γιὰ κεῖ.

Θἄταν 6 περίπου ἡ ὥρα σὰν φτάσαμε στὴ μαγευτικὴ καὶ τρισένδοξη Ἐπίδαυρο. Μιὰ σπάνια φυσικὴ ὁμορφιὰ μᾶς ὑποδέχτηκε.

Τὸ κάθε τὶ ἐδῶ ἦταν φροντισμένο μὲ νοικοκυρωσύνη καὶ πολιτισμό. Οἱ δρόμοι κυκλωμένοι ἀπὸ ἀμέτρητα δένδρα, δροσισμένοι μὲ ἄφθονο νερό, ἦσαν πλημμυρισμένοι ἀπὸ πλῆθος κόσμου.

Καλαίσθητα περίπτερα στημμένα σὲ διάφορα μέρη πρόσφεραν ἀναψυκτικά.

Προχωρήσαμε στ' ἀρχαῖα μνημεῖα. Ἐλλείψει ξεναγοῦ μᾶς ξενάγησε ὁ Κοσμήτορας τῆς Σχολῆς μας κ. Παπαθανασίου. Τὰ κατάφερε περίφημα.

Ἐδῶ ἦταν τὸ νοσοκομεῖον τοῦ θεοῦ Ἀσκληπιοῦ, ποὺ ἡ θεϊκή του δύναμη γιάτρευε τοὺς ἄρρωστους.

Ἀφοῦ σταθήκαμε γιὰ λίγο στὸ μουσεῖο καὶ θαυμάσαμε τὶς ἀρχαιότητές του, μὲ γραμμὴ μπήκαμε καὶ καθήσαμε στὸ περίφημο γιὰ τὴν τεχνικὴ καὶ ἀκουστική του ἀρχαῖο θέατρο.

Στὶς ξεθωριασμένες ἀπὸ τὸ φθοροποιὸ χρόνο κερκίδες του ἄνετα κάθονται 15.000 θεατές. Χτίστηκε στὸ τέλος τοῦ Δ' π.Χ. αἰώνα, ἀπὸ τὸν ἄφθαστο Ἀργεῖο ἀρχιτέκτονα Πολύκλειτο.

Γύρω στὶς 7.30' ἡ ὥρα ἄρχισε τὸ παίξιμο.

7.000 περίπου ἀνασεμιὲς κόπηκαν ἀπότομα καὶ γίνηκε ἡσυχία νεκρική.

7.000 θεατές! Ἕλληνες, Γάλλοι, Ἀμερικανοί, Γερμανοί, Ἰταλοί κ.λ.π.! Ἡ παγκόσμια ψυχὴ ἤρθε ἀπὸ τὶς πιὸ ἀπίθανες γωνιὲς τοῦ πλανήτη μας, γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ καντήλι τῆς εὐγνωμοσύνης στὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ πνεῦμα.

Ἐνώθηκαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι στὴ Μέκκα τοῦ πιὸ μεγαλειώδους πολιτισμοῦ!

Ὁ ἥλιος βουτηγμένος στὰ αἵματα, μόλις ξεψύχησε καὶ θάφτηκε στὴς Δύσης τὸ νεκροταφεῖο!

Οἱ πρῶτες ὑποψίες σκοταδιοῦ, θαμπὲς καὶ πένθιμες, νώθεψαν τὸ γαλάζιο φῶς! Λίγα ἄστρα στὴν ἀρχή, κοπάδια μετά, φωλιάστηκαν στοὺς αἰώνιους θρόνους τους, στὸ Οὐράνιο Βασίλειο!

Τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ μυστικοπάθεια τῆς βραδυᾶς δὲν γίνεται νὰ περιγραφῆ. Νόμιζες πὼς στὴ σκηνὴ εἶχε στηθῆ ἕνας μεγάλος μαγνήτης, ποὺ μᾶς μαγνήτιζε ψυχὴ καὶ λογισμό!

Θαυμαστοὶ σὲ τέχνη οἱ ἠθοποιοί, ἄφθαστοι σὲ ἀπόδοση, ἀνάστησαν, ἀπὸ τὸ τάφο μιὰ ὁλάκερη πεθαμένη ἐποχή...

Ἐκστατικοί, μ' ἔντονο τὸ αἴσθημα τοῦ δέους, γίναμε βουβοὶ μάρτυρες τούτης τῆς Ἀνάστασης!..

...Νὰ ἡ Κλυταιμήστρα, μπροστὰ στὸ ἀνάκτορό της, στὶς Μυκῆνες, χαίρεται καὶ πανηγυρίζει στὴν εἴδηση, ὅτι οἱ Ἕλληνες μὲ Ἀρχηγὸ τὸν Ἀγαμέμνονα κυρίεψαν τὴν Τροία.

Δέκα ὁλόκληρα χρόνια προσμένει τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἄνδρα της. Τώρα τέλειωσαν τὰ ψέμματα, θὰ γυρίσῃ σιμά της.

Προσποιεῖται, τέλεια γυναίκα, τὴν εὐτυχισμένη! Στὰ βάθη ὅμως τοῦ λογισμοῦ της σχεδιάζεται τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημα τῆς συζυγοκτονίας.

Μεγαλοπρεπής, ἡλιοκαμένος, σκληρὸς πολεμιστὴς γυρίζει ὁ Ἀγαμέμνονας. Τὸν ὑποδέχεται αὐτὴ μὲ προσποιητὴ λαχτάρα, μὲ λατρεία! Ξεχύνεται στὸ Ἄργος ἡ ἀγαλλίαση, ἡ εὐφροσύνη, γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Βασιληᾶ.

Ὅλα δείχνουν πὼς γιορτὲς καὶ γλέντια θὰ ἐπακολουθήσουν. Ἡ Κλυταιμήστρα ὅμως, προσωποποίηση τῆς γυναικείας ἀπιστίας, ἔχει διαφορετικὴ γνώμη.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἄντρας της ἔπαιρνε τὸ λουτρό του αὐτὴ τοῦ πῆρε τὴ ψυχὴ μὲ κοφτερὸ σπαθί.

Τὸ αἷμα τοῦ Πολεμιστῆ κι' ἀνδρείου Βασιληᾶ πηχτό, ἀχνιστό, κηλίδωσε τὴν ἱστορία τοῦ τόπου. Δὲν στάθηκε ὅμως ἱκανὸ ν' ἀποκρύψῃ τὰ βδελυρὰ αἴτια τοῦ σκοτωμοῦ, ποὺ δὲν ἦσαν ἄλλα ἀπὸ τὴ πρόθεσή της νὰ συνεχίσῃ τοὺς ἄνομους καὶ κολασμένους ἔρωτές της, μὲ τὸν Αἴγισθο.

Ζήσαμε κι' ἀναπνεύσαμε τὴν ὑπέροχη τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου. Βαθειὰ πονέσαμε γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ Ἀγαμέμνονα. Ἡ μαχαιριὰ ποὺ τοῦ ἀφαίρεσε τὴ πνοὴ χτύπησε καὶ τὴ δικιά μας καρδιά!

Βαθύχρυσος ὁ δίσκος τοῦ φεγγαριοῦ ἀναστηνόταν ἀπὸ τὸ βάθος πέρα, σὰν πῆρε τέλος τὸ ἔργο.

Βόγγηξε ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Συνεπαρμένος, αἰχμαλωτισμένος, ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, χειροκροτοῦσε γιὰ πολὺ ὥρα.

Ὕστερα ὅλα σώπασαν. Τότε αἰσθανθήκαμε πὼς ξυπνάγαμε ἀπὸ ἕνα ἔντονο ὄνειρο. Πὼς ἐρχόμαστε ἀπὸ ἄλλους κόσμους, παράξενους, πρωτόγνωρους.

Τὸ βράδυ ἦταν προχωρημένο σὰν πήραμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ἡ ὁλοήμερη κούραση βάρυνε τὸ σῶμα μας, ἄφισε ὅμως ἄγγιχτη τὴ ψυχή μας. Αὐτὴ βυθίστηκε σὲ βαθειὰ συλλογὴ γιὰ ὅ,τι εἶδε, γιὰ ὅ,τι ἄκουσε.

Ἡ ἐποχή μας μὲ τὴν ἐξοχή, μὲ τὴν Ἑλληνικὴ ἐξοχὴ καὶ τ' ἀρχαῖα μας μνημεῖα, τὴ ξεκούρασε, τὴ δυνάμωσε, τὴ χαλύβδωσε.

Γυρίζαμε καὶ νοιώθαμε πιὸ σοφοί! Εἴχαμε μάθη τόσα καὶ τόσα, σὲ μιὰ ἡμέρα. Ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα ποὺ συναντήσαμε μᾶς ἐμφύσησε στὴν ὕπαρξή μας γνώση καὶ γαλήνη. Ὁμολογήσαμε πὼς ἡ φύση εἶναι ὁ πιὸ ἄφθαστος καθηγητής, ποὺ μ' ἐλάχιστο τίμημα σὲ κάνει ἀληθινὸ ἄνθρωπο, σοῦ διώχνει τὸ προσωπεῖο τοῦ πλασματικοῦ ἀνθρώπου.

Θἄταν δύο ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα σὰν τῆς Ἀθήνας τὸ ἀγκάλιασμα μᾶς ἔσφιξε καὶ πάλι.

Τοῦ φεγγαριοῦ ὁ κύκλος ἀχνόχρυσος, ποὺ μᾶς συνόδευσε σ' ὅλη μας τὴ διαδρομή, στάθηκε λιγάκι πάνω ἀπὸ τὸ Παρθενώνα, σὰν θεϊκὸ καντηλέρι καὶ μᾶς ἔγνεψε μὲ τὸ φωτεινό του χαμόγελο.

Τί τἄχα νἄθελε νὰ πῇ;

Σίγουρα ἔστειλε ἀπὸ τὰ ὕψη του, κι' ἀπείθωσε στὴ ψυχή μας, τὸ φιλικό του μήνυμα.

Τὸ ἐρωτικὸ μήνυμα τῆς καρδιᾶς τῆς φύσης τοῦ σύμπαντος πρὸς τὴν ἀνθρώπινη καρδιά.

Σ. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

.....

Ἄχ! καὶ νἄφτανε ἡ βασιλεία του!!! νὰ γινότανε τὸ θέλημά του!!!... νὰ μᾶς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὸ κακό, ἀπ' τοὺς κτηνώδεις Κάϊδ!!!...

...Τώρα ὁ Ταρζάν, ἀφοῦ ρίχνει ἕνα τελευταῖο βλέμμα πρὸς τὸν Ὀλάφ, ἀποσύρεται στὸ δάσος του, ὅπου ποτὲ δὲν ὑπάρχει κακό, κρύο, φόβος, κλάμμα, ὀδύνη ἢ στεναγμός...

ΤΕΛΟΣ

Ὑπουργικὴ ἔγκρισις : Νο 12.763...

...Τὰ παιδιά, μὲ τὸν γιακὰ σηκωμένο, τὰ χέρια χωμένα στὶς τσέπες, ἀμίλητα ξαναγυρίζουν στὸν κοιτώνα, μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἥσυχη νύχτα, ποὺ δὲν ἔχει καθόλου μυστήριο...

—«Θὰ χιονίσῃ!...» λέει κάποιο παιδί, ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴν ἐξοχή...

Οἱ ἄλλοι κοροϊδεύουν γι' αὐτό!!!... Μήπως τὸ εἶδε στὸ φιλμ ; Μήπως χιονίζει στὴ ζούγκλα ;...

Τὰ λεπτὰ κυλοῦν ἀθόρυβα, μονότονα, ἀπροσδιόριστα... Τὰ παιδιὰ ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα καὶ πέφτουν στὰ κρεβάτια τους, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν...

—«Σβῆστε τὰ φῶτα...!!!» φωνάζουν τὰ περισσότερα. Θέλουν νὰ βρεθοῦν γρήγορα στὸ σκοτάδι... γιὰ νὰ ζήσουν ἔτσι ἀνενόχλητοι τὶς εἰκόνες ποὺ εἶδαν στὸ ἔργο... Θέλουν νὰ ξαναρχίσουν ἢ νὰ συνεχίσουν τὴν ἱστορία τοῦ Ταρζάν, ἀφοῦ τὸν ἀντικαταστήσουν οἱ ἴδιοι... Ἕνα σωρὸ Ταρζὰν θὰ ξεπεταχτοῦν ἀπόψε ἀπ' τὴν φαντασία τῶν παιδιῶν, μέσα στὸ σκοτεινὸ κοιτώνα τοῦ Τερνεραί... «Ὁ Ταρζὰν Ραντάρ!»... «Ὁ Ταρζὰν Βελοῦδος!...»... «Ὁ Ταρζὰν παρὰ-νά!...». Ἀμέτρητοι Ταρζάν!!! Καὶ ρίχνονται μὲ σφιγμένες γροθιὲς στὴ ζούγκλα τῆς νύχτας... Εἶναι ἀρκετὸ μάλιστα πού, κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματά τους, βγάζουν πνιχτὰ τὴ μαγικὴ κραυγή : —«Χάρ! Χάου!... Χί!... Χά!... Χάο! Χάου!!!».

...Μονάχα ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ κοιμᾶται ἀπὸ πολλὴ ὥρα... Ἐνῷ στὸ ἀπέναντι κρεβάτι, ὁ Ὀλάφ, ὑψώνει τὴ σκηνὴ ἀπὸ ἐφημερίδες, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶναι ἐλεύθερος νὰ ζήσῃ μὲ ἄνεση τὶς ὀνειροπολήσεις του...

...Ἔντεκα ἡ ὥρα... Ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ πού, ἀπὸ τὸ δωμάτιό της ἀκόμα, ἀναγνωρίζει κάθε βήμα, κάνει μιὰ τελευταία βόλτα στὸ κοιμισμένο βασίλειό της...

Ὁ ὕπνος, σὰν μιὰ ἠφαιστειακὴ ἔκκρηξη, ἔχει ἀπολιθώσει τὰ παιδιὰ στὴν τελευταία τους στάση... στὸ μάλλωμά τους μὲ τὰ θηρία ἢ τοὺς μαύρους μάγους... Αὐτὸ εἶναι : **«Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΟΜΠΗ Ι Α»**...

.....

Ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ μπαίνει πάλι στὸ δωμάτιό της, ὅπου ἀκόμη τριγυρίζουν τὸ ἀηδιαστικὸ ἄρωμα ἑνὸς μικροῦ ἀγοριοῦ καὶ τὸ φάντασμα ἑνὸς μικροῦ πρίγκιπα...

Σβήνει τὸ φῶς... Τὰ σκοτάδια ἀλλάζουν θέση... Ἔξω, ἡ νύχτα λάμπει ἀδύνατα... «Κύτταξε!» σκέφτεται «θὰ χιονίσῃ!!!...».

Ὄχι, θά... Χιονίζει κι' ὅλας... Ἐλαφρειὲς παράξενες, ἀβέβαιες οἱ πρῶτες νυφάδες τοῦ χειμώνα ἀναζητᾶνε, στριφογυρίζοντας, τὸ δρόμο τους. Βλέπουν τὸ μοναδικὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τοῦ κοιτῶνος, καὶ χώνονται μέσα...

Αὐτὴ ἡ νυκτερινὴ αὔρα κάνει νὰ αἰωρῆται ἀργά, μέχρι τὸ ἔδαφος, τὸ εὔθραυστο οἰκοδόμημα ἀπὸ χαρτὶ ποὺ προφυλάσσει τὸν Ὀλάφ... Ἀλλὰ ὁ μικρὸς δὲν θὰ ξαναξυπνήσῃ... Τὸ κρεβάτι του εἶναι ἄδειο...

.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

«ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ : ΣΙΩΠΗ!...»

...Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ πιὸ καχεκτικοῦ ἀπ' τοὺς κατοίκους του ἀναστάτωσε τὴ ζωὴ τοῦ Τερνεραί... Ἀδύνατον νὰ κρατηθῇ μυστικὴ ἢ νὰ καμουφλαρισθῇ αὐτὴ ἡ φυγή...

Πρὶν ἀκόμα καλὰ-καλὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Κτιρίου Νο 3 μπορέσουν νὰ διαδόσουν τὸ νέο, εἶδαν νὰ καταφθάνῃ ὁ κύριος Προβὶνς μὲ τὸ ἁμάξι του, ποὺ ἄφινε πάνω στὸ ἄθικτο χιόνι τὰ σημάδια ὑπερσιβηριακοῦ σιδηροδρόμου... Εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ τὰ μεγάλα μουστάκια του, ποὺ μαύριζαν περισσότερο μέσα στὸ λευκό, χιονισμένο φόντο...

—«Ὅλοι κατάλαβαν ὅτι κάτι συνέβαινε καί, σὲ κάθε παιδί, ἐξύπνησεν ἡ σκιὰ ἑνὸς κακοῦ παρελθόντος... Ἐξύπνησε, ἕνα δεύτερο παιδί, πονερό, καχύποπτο, μὲ χίλιες δυὸ κακὲς συνήθειες...

Ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ψυχικοῦ του κόσμου ξεπετάχτηκεν ἕνα φάντασμα, αὐτὸ ποὺ νόμιζαν ὅτι εἶχαν διώξει ἀπ' τὴ ζωή τους μὲ τὴ δύναμη τῆς φιλίας, τῶν σπόρ, τῆς καλωσύνης τῶν ἄλλων..

Καὶ ὅμως... Ἔφτασε μιὰ δραπέτευση γιὰ νὰ ξεσηκώσῃ μέσα στὶς παιδικὲς καρδιὲς τὸν πόθο γιὰ τὴν λεύτερη ζωή, τὴν ἐπιθυμία τῆς φυγῆς, τῆς ταβέρνας, τῆς παιδικῆς κακίας...

Αὐτὴ ἡ δραπέτευσις ἔπεσε σὰν ἕνα τεράστιο βότσαλο μέσα στὴν ἥσυχη ζωὴ τοῦ Τερνεραί.

...Ὁ κύριος Μροβὶνς τὸ κατάλαβε, καὶ αὐστηρὰ εἶπε στὸ Ἄσπρο Δόντι :

—«Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω τὴν ἰδιοτροπία σας... τοὺς κρατᾶτε δεμένους καὶ ἐλεύθερους συγχρόνως... Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο τὸ πείραμά σας...».

—«Καὶ ὅμως εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι μονάχα τὴν ἄνοιξη θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ συμβῇ κάτι τέτοιο...» παρατήρησε πικραμένος ὁ «Ἄσπρο Δόντι».

Μά, ὁ κ. Προβὶνς τὸν διέκοψε ξερά :

—«Ἀκριβῶς... Μιὰ ἀπόδραση μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Χειμώνα εἶναι πάρα πολὺ σοβαρή...».

—«Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε... τί ἀκριβῶς φοβώσαστε, κύριε;» ρώτησεν ἀπορημένος, ὁ Ἀρχηγὸς Ρομπέρ.

—«Τί φοβᾶμαι; Καλά. Δὲν μαντεύετε; Ἁπλούστατα φοβᾶμαι τὴν ἀλυσιδωτὴ ἀντίδραση.. Μὲ ἐννοεῖτε; Φοβᾶμαι τοὺς ἄλλους κρίκους τῆς ἀλυσίδας... Μιὰ δραπέτευσις παρασύρει μιὰ ἄλλη—ἔστω κι' ἂν στὸ τέλος ἀπουγχάνει... δὲν ἔχει σημασία..».

Ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ ἐρρίγησε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια... Αὐτὴ ἡ ἐξαφάνισις ἀπ' τὸ πρωῒ τὴν τυραννοῦσε... Δὲ τὴν ἄφινε σὲ ἡσυχία...

Ὁ κύριος Προβὶνς ἄναψε, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, τὸ ἴδιο σιγάρο, ποὺ ὁλοένα ἔσβηνε...

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρῃτήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Σπυρίδων Κώτσης, εἰς ὃν ἀπενεμήθη ὁ βαθμὸς τοῦ 'Αστυνόμου Α' τάξεως, λόγῳ συμπληρώσεως τοῦ προβλεπομένου χρόνου ὑπηρεσίας ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι καὶ τῷ βαθμῷ του.

—'Ομοίως παρῃτήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Θεόθων Σαραντάκος, Κων/νος Μαυροειδής, Κων/νος Κουλιᾶς, 'Ιωάννης Κυζιρίδης, 'Αλέξιος Κοντόπουλος ἢ Κοντὸς καὶ Νικόλαος Δήμου.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Σπυρίδων Ἄνθης, διὰ πειθαρχικοὺς λόγους καὶ 'Ιωάννης Κακλαμάνος, λόγῳ θανάτου.

—'Απηλλάγη τῶν καθηκόντων του, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ ὑπαρχιφύλαξ Νικόλαος Χρυσανθόπουλος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Κων/νον Χαντζῆν, διότι οὗτος, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα καὶ τὸ ὁμοίως ζωηρὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν ἐπέτυχε ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ συλλάβῃ σεσημασμένον καὶ ἐπικίνδυνον διαρρήκτην περιπτέρων.

***

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Σὲ μεγάλο καλλιτεχνικὸ σχῆμα, μὲ πλούσιο περιεχόμενο, διαλεχτὴ ὕλη, καὶ προσεγμένη ἐπιμέλεια, ἐκυκλοφόρησε τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ **«ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»** στὴν ὑπηρεσία τοῦ 'Ελληνικοῦ Στρατοῦ, Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ καὶ Βασιλικῆς 'Αεροπορίας.

Μὲ χαρὰ σημειώνουμε καὶ χαιρετίζουμε τὴν ἔκδοση, ἐτούτη, τὴν ἄρτια καὶ ἐμπνευσμένη, σὰν ἕνα σημαντικὸ γεγονὸς στὴ ζωὴ τῶν 'Ενόπλων μας Δυνάμεων. Γιατί, στ' ἀλήθεια, πρόκειται γιὰ ἕνα περιοδικὸ ποὺ καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ συνηθισμένα πλαίσια ἑνὸς στρατιωτικοῦ ἐντύπου καὶ ν' ἀποτελέσῃ μία πολύτιμη συμβολὴ στὸν περιοδικό, γενικώτερα, τύπο τῆς πρωτευούσης. Καὶ ἀσφαλῶς τιμᾷ καὶ τὶς Ἔνοπλες Δυνάμεις μας καὶ τὸν τόπο μας.

Οἱ ἐπιτυχημένες ποικίλες καμπάνιες του, ποὺ ἀγγαλιάζουν μὲ χάρη καὶ ὁμορφια λογηῶν - λογηῶν κοινωνικὰ θέματα, οἱ δροσερὲς καὶ συναρπαστικὲς φιλολογικὲς διατριβές του, ποὺ ἔχουν μιὰ γοητευτικὴ ἁπλότητα καὶ πίστη, οἱ τόσο μοναδικὲς φωτογραφίες του, (ἀλήθεια! πόσο ἐπιτυχημένη εἶναι ἡ ἔγχρωμη φωτογραφία τοῦ Διαδόχου στὸ ἐξώφυλλο!!!) καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ὁ φλογερὸς πατριωτισμὸς του ἡ εὐγένεια καὶ τὸ ὑψηλὸ 'Ελληνοχριστιανικὸ φρόνημα ποὺ τὸ διακρίνει καὶ τὸ τιμᾷ, ὅλα ἐτοῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα εὐχάριστα καὶ τερπνὰ δημοσιογραφικὰ στολίδια, ποὺ ἀνταμώνει κανεὶς μέσα στὶς καλογραμμένες σελίδες του, προσφέρουν στὸν ἀναγνώστη του μιὰ πλούσια καὶ ἀκριβὴ πνευματικὴ τροφὴ καὶ κατατάσσουν τὰ «Στρατιωτικὰ Χρονικὰ» σὲ μιὰ ξεχωριστὰ ζηλευτὴ θέση, μέσα στὸν ἐθνικὸ τύπο τῆς πατρίδος μας.

'Αξίζει τὸν κόπο νὰ φυλλομετρήσῃ κανεὶς μὲ προσοχὴ τὶς φροντισμένες ἀπὸ κάθε ἄποψη σελίδες του. Θὰ βρῇ ἐκεῖ μέσα πολλὰ πράγματα ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν... Ἄρθρα ἐπιστημονικά, φιλολογικά, περιγραφικά, λογοτεχνικά, στρατιωτικά... ἀκόμα καὶ στῆλες γιὰ τὰ σπόρ, τὰ γράμματα, τὴν τέχνη, τὴ μουσικὴ, τὸ θέατρο καὶ τὴν

κριτική... πολλὲς διαλεχτὲς καὶ ἀξιόλογες ἐπιδόσεις τῶν «Στρατιωτικῶν Χρονικῶν», τὰ ὁποῖα συνιστοῦμε ἀνεπιφύλακτα στοὺς ἀναγνῶστες καὶ τοὺς ἀστυνομικούς μας. Ἡ πρώτη ἐτούτη ἔκδοσή τους θὰ γίνῃ ἀσφαλῶς ἀνάρπαστη, ὄχι μονάχα γιατὶ ἔχει μία ἀκαταμάχητη πνευματικὴ ἀξία, ἀλλὰ καὶ γιατὶ εἶναι τὸ περιοδικὸ ποὺ ἔλειπε.

Οἱ δοξασμένες Ἔνοπλες Δυνάμεις μας, πρωτοπόρες στὸν ἀγῶνα τοῦ θανάτου, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ προηγοῦνται τιμητικὰ καὶ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς...

Ὑπὸ τὶς προϋποθέσεις αὐτές, ἡ δημοσιογραφική, λογοτεχνικὴ καὶ ἐθνικὴ ἐπιτυχία τῶν «Στρατιωτικῶν Χρονικῶν» εἶναι ἀναμφισβήτητα καὶ μεγαλειώδης.

Γι' αὐτὸ ἀνήκει κάθε ἔπαινος σὲ ὅσους εἶχαν τὴν πρωτοβουλία καὶ σὲ ὅσους ἐκοπίασαν γιὰ τὴ λαμπρὴ ἐτούτη ἔκδοση.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» τῶν ὁποίων ὁ Διευθυντὴς κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης εἰλικρινῶς ἐμόχθησε, ἐπίστευσε καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν στενώτερη ἀκόμα συνεργασία Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας, χαίρουν ἀνεπιφύλακτα καὶ ὑποδέχονται τὸν ἐν ὅπλοις... συνάδελφό τους μὲ ἐνθουσιασμό, περηφάνεια καὶ ἀγάπη πολλή.

Μὲ τὴν εὐκαιρία δὲ αὐτή, στρέφοντα εὐγνώμονα τὴ σκέψη τους πρὸς τὸν ὑπέροχον στρατὸν ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος τῆς Πατρίδος μας, εὔχονται κάθε προκοπὴ καὶ εὐημέρια.

Ἂς εἶναι βέβαια τὰ ἀγαπημένα «Στρατιωτικὰ Χρονικὰ» ὅτι τὸ περιοδικό μας θὰ βρεθῇ παντοῦ καὶ πάντα στὸ πλευρό τους.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ.

Μὲ πάντα πλούσιο, εὐχάριστο, μουσικὸ καὶ διδακτικὸ περιεχόμενο, ἡ Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ διαλεχτὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα, σὲ πανέμορφο λογοτεχνικὸ στύλ καὶ περιγραφικὰ ρωμαντικὰ σκίτσα, ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση.

—Ἁπαλή, ρωμαντικὴ γαλάζια ἡ ἐκπομπὴ τῆς 19-6-59, ἦταν ὁλόκληρη ἀφιερωμένη στὰ Ἑλληνικὰ νησιά, μὲ περιγραφικὰ σκίτσα ἀπὸ τὴ θαλασσινὴ ζωὴ καὶ νησιώτικα ἤθη καὶ ἔθιμα.

Στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἐσωτερικοῦ τουρισμοῦ, τὸ πρόγραμμα αὐτό, ὑπεγράμμισε μὲ λογοτεχνικὴ χάρη τὶς ὁμορφιὲς τῶν νησιῶν τῆς πατρίδος μας καὶ εὐχαρίστησε ξεχωριστά.

Νησιώτικα τραγούδια καὶ θαλασσινὴ μουσικὴ πλαισίωναν τὴν ἐκπομπή, κατὰ τρόπο εὐχάριστο καὶ συνταιριασμένο.

*

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 17-6-59 ἦταν ἀφιερωμένη στὰ θαλάσσια λουτρά, μὲ συνθήματα καὶ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, πάνω σὲ ζητήματα γενικωτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος. ὅπως τῆς προλήψεως κλοπῶν, τοῦ τεντυμποϋσμοῦ καὶ τῆς ἀντιμετωπίσεώς του, τῆς προλήψεως τροχαίων δυστηχημάτων καὶ τὶς εἰδικὲς ὑποχρεώσεις τῶν λουομένων γιὰ τὴν προστασία τῆς ζωῆς του κ.τ.λ. Εὔθυμοι δίσκοι καὶ πικάντικα τραγούδια ἐπλαισίωναν τὸ πρόγραμμα αὐτό, ποὺ ἐπίσης γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς εἰς τὸν κ. Πέτρον Ἀργυρίου, καθηγητὴν τῶν Σχολῶν Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων.

Ἐπίσης εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Ἀπόστολον Καθάρειον, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

New Scotland Yard — Ὀργάνωσις καὶ μέθοδος ἀναζητήσεως τοῦ ἐγκλήματος, ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς N. Scotland Yard κ. R. Howe 7127

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ὁ παράνομος μηχανισμὸς τοῦ Κ. Κ. Ε.—Σύλληψις στελεχῶν τοῦ Κ. Κ. Ε. 7137

ΕΥΓΟΝΙΑ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΑΙ ΝΟΣΟΙ

Περὶ τῆς εὐγονικῆς καὶ τῆς κληρονομικότητος τῶν ψυχικῶν νοσημάτων, ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ Ψυχιατρικῆς καὶ Νευρολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κ. Κωνσταντινίδη (συνέχεια καὶ τέλος) 7139

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Περὶ τῶν Ἀσκληπιείων καὶ δὴ τοῦ τῆς Ἐπιδαύρου, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Γρηγορίου Κάτσα 7143

ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Ἐπίκουρος—Ὁ ἀρχιτέκτων ἑνὸς ἀρτίου νοήματος ζωῆς, ὑπὸ Α. Ἀποστ., ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Πειραϊκὴ—Πατραϊκὴ» τεῦχος 42 7147

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὅπλα καὶ ἐνθύμια, ὑπὸ τοῦ Δ/ντοῦ τοῦ Federal Bureau of Inverstigation Ὑπουργείου Δικαιοσύνης Η. Π. Α. κ. I. E. Hohver 7150

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ἔρευνα ἐπὶ ἀλκοολικῶν ἐγκληματιῶν καὶ μεταχείρισις αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Φυλακῶν Βελγίου κ. M. Helmont 7152

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἀστυφύλαξ διασώζει λουόμενον ἀπὸ πνιγμόν, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 7157

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ἐκδρομὴ στὴν Ἐπίδαυρο, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Ἀλεξοπούλου 7163

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 7171

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7173

Σημείωσις: Ἡ συνέχεια τῶν μελετῶν: 1) Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ καὶ 2) Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, λόγῳ πληθώρας ὕλης θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

Βοηθῆστε
τὰ ἀσθενικὰ παιδιὰ
τῶν ὑπαστυνομικῶν

4 ΙΟΥΛΙΟ

ΓΙΟΡΤΗ ΣΤΗΝ ΕΚΑΛΗ

Μέσα σ' ἕνα μαγευτικὸ περιβάλλον ὅπου εἶναι χτισμένο τὸ Πρεβαντόριο τοῦ «Ὁμίλου Φίλων Ἀστυνομίας» Ἀθηνῶν, θὰ περάσετε μιὰ ὑπέροχη βραδυά, μὲ πανσέληνο.

Μουσικὴ ● Χορὸς ● Τραγούδι ● Καλλιτεχνικὲς ἐμφανίσεις ● Ἑστιατόριο μὲ ἐκλεκτὰ φαγητά.